

EDGAR WALLACE

BEST
SELLERS

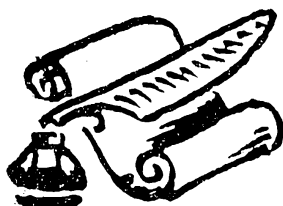
TAJNA
GÂLU GÂRUCUJ
NEGRU

EDGAR WALLACE

TAINA CĂLUGĂRULUI NEGRU

— Ediție integrală —

În românește de **V. V. Delatimiș**

Editura GECOM
Craiova 1993

Coperta Viorel Popescu
Consilier editorial Adrian Nițulescu
Redactor Marina Oprițescu

Toate drepturile asupra acestei
versiuni aparțin Editurii
GECOM.

În curs de apariție

COLECȚIA KAMIKAZE

Pierre Clostermann

★ MARELE CIRC

COLECȚIA BEST-SELLERS

John Ehrlichman

★ ÎN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE

Arthur Hailey

★ ROȚILE

Frank Norris

★ CARACATIȚA

**Colecția „Best-Sellers“ a Editurii GECOM speră
să vă captiveze cu romanele ei !**

John Ehrlichman – IN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE

Scrisă de un consilier al Casei Albe pentru probleme interne, devenit apoi chiar consilier al președintelui, cartea este o garanție a cunoașterii acelor întâmplări ferite de ochii mulțimilor, dar care mai devreme sau mai târziu vor fi date în vileag.

Pentru acest motiv a fost considerat cel mai exploziv roman politic al timpului.

Cartea a inspirat serialul american de televiziune cu același nume, difuzat nu numai în America ci și în multe alte țări, publicul român avînd de asemeni prilejul să urmărească episoadele palpitante ale acestui serial.

Arthur Hailey – ROȚILE

Autorul romanului „AEROPORTUL“ oferă în această carte un amplu portret al mării industrii americane de automobile GENERAL MOTORS, CRYSLER și FORD.

Pătrundem în culisele mecanismelor care asigură progresul permanenta concurență, dorința de a fi cel mai bun, acapararea inteligențelor.

Se succed și se întrepătrund secvențe din viața personală și profesională, conflicte, drame, iubiri, vieți distruse ; totul se derulează în ritm cinematografic, fiind parcă un reportaj al erei mașinilor.

Romanul a stat la baza unui serial TV de mare succes difuzat și în ROMÂNIA.

The Black Abbot
by
Edgar Wallace
LONDON

CUVÎNT ÎNAINTE

Harry, cel de-al optsprezecelea conte de Chelford și fratele său, Richard Alford, stabiliți la conacul lor de la Fossaway, sînt confrunțați cu prezența insolită a Călugărului Negru, care n-ar fi altcineva decît fantoma defunctului abate de Chelfordsbury, ucis în urmă cu șapte sute de ani — crimă pasională a unuia dintre strămoșii lor !

Acceași legendă mai afirmă că în subteranele ruinelor mănăstirii din apropiere se află nu numai o comoară uriașă — aurul galioanelor spaniole, dar și faimosul elixir al vieții.

*Logodnica lui Harry, dra Leslie Gines, fratele aces-
reia, cunoscutul jurist Arthur Gines, unul dintre subal-
ternii săi, ciudatul domn Milder, ex-valetul contelui,
dra Venner — toți încearcă să afle taina Călugărului
Negru și sînt prinși într-un vîrtej de evenimente drama-
tice.*

*Rînd pe rînd, cei doi frați Alford constituie ținta
unor tentative de asasinat. Asupra sergentului Puttler de
la Scotland Yard — chemat pentru a dezlega misterul —
sînt trase deasemeni focuri de armă, un fals Călugăr
Negru este ucis...*

*Teroarea stăpînește totul, suspiciunile se întetesc (în
definitiv, oricare dintre personajele noastre se poate as-
cunde sub sutana maleficului abate, nu-i așa ?)*

*Cine este deci „adevăratul“ Călugăr Negru și care îi
sînt mobilurile ?*

Contele Chelford este răpit, logodnica sa dispare și ea, și deznodământul palpitantelor întâmplări are loc în tănișele mănăstirii, unde, în licărul palid al aurului vechi, asistăm cu răsuflarea tăiută la un duel extraordinar între Bine și Rău, între Dragoste și Ură.

Un roman cum numai pana măiastră a lui Edgar Wallace — regele neîncoronat al policier-ului — putea să-l scrie, un roman inedit pentru cititorul român, un roman pe care editura noastră îl scoate de sub teascuri în versiune integrală, așa cum își propune să procedeze și cu celelalte scrieri ale aceluiași autor, în colecția care, semnificativ, se cheamă INTEGRALA WALLACE !

EDITURA

I

LA FOSSAWAY BÎNTUIE O FANTOMĂ

— THOMAS !

— Mylord !

Lacheul, a cărui față comună, puțin atrăgătoare, trăda acum un interes sporit, aștepta, în vreme ce bărbatul cel palid din spatele biroului cel mare sorta pe mărimi un teanc mic de bancnote.

Caseta uzată de metal din care fuseseră extrase, era plină la refuz de un talmeș-balmeș de bilete de bancă și scrisori de rentă.

— Thomas ! se auzi iar vocea cu un ton care mărturisea că, de fapt, vorbitorul este preocupat de altceva.

Mylord !

— Viră banii ăștia în plicul de colo... nu acela, pros-tănacule ! Cel cenușiu. Are pe el adresa.

— Desigur, Mylord. D-lui Lubitz, Leipzig, Frank-furter Strasse 35.

— Lipește-l și expediază-l recomandat. Unde se află dl. Richard ? În camera sa de lucru ?

— Nu, Mylord. A plecat acum un ceas.

Harry Alford, cel de-al optsprezecelea conte de Chel-ford, suspină. Trecuse de treizeci de ani, și avea chipul plăpînd și spălăcit al truditorului intelectual și părul negru ca pana corbului, care sublinia și mai mult această pa-loare. Biblioteca în care lucra era o încăpere neobișnuit de înaltă, înconjurată din trei părți de o galerie, la care

aveai acces cu ajutorul unei scări spiralate de fier, ce se afla într-un colț. De la plafon și pînă la podea, fiecare centimetru al peretilor era acoperit cu rafturile tic-sic de cărți, exceptînd locul de deasupra uriașului șemineu deschis, unde atîrna portretul în mărime naturală al unei femei splendide. Și nimeni, care-l vedea pe lord, nu putea tăgădui măcar o clipă că frumusețea asta cu ochi pasionați era maică-sa. Aceleași trăsături fine ale chipului, același păr negru corb și aceiași ochi întunecați și foarte adînci. Cum lady Chelford își făcuse o intrare absolut remarcabilă în societate — fusese din acest punct de vedere un fel de „premiantă“ a generației sale — sfîrșitul ei tragic constitui una din marele senzații ale anilor nouăzeci. În rest, nici un alt portret nu împodobește biblioteca.

Privirile lui Harry Alford se opriră asupra imaginii divine. I se păru deodată că bătrînul conac de la Fossaway, în ciuda tuturor frumuseților sale și a întregului său farmec, e doar un cadru sărăcăcios pentru o astfel de bijuterie !

În sobra sa livrea neagră și cu părul pudrat, lacheul întîrzie o clipă lîngă ușă.

— Altceva nimic, Mylord ?

— Atîta tot, răspunse Luminăția Sa, dar cînd omul dădu să plece fără zgomot, se auzi iar

— Thomas !

— Mylord ?

— Am auzit întîmplător cîteva cuvinte din ceea ce discutai cu rîndașul de la cai, cînd treceați azi dimineață pe sub geamul meu. Hm...

— Filling îmi povestea despre Starețul Negru.

Pe chipul cel palid un mușchi zvîcni de cîteva ori spasmodic. Chiar și acum, în nămiaza mare, cînd razele soarelui se revărsau prin vitralii, desenînd pe parchet arabescuri roșii, albastre și de culoarea ametistului, simpla rostire a acestui nume făcea ca inima lui Harry Alford să bată mai repede.

— Fiecare persoană care va vorbi despre Starețul Negru, va fi imediat concediată. Te rog să comunicîi asta întregului personal de serviciu, Thomas. O fantomă ? Pentru numele lui Dumnezeu, ați înnebunit cu toții ?

Fața lui se înroșise acum, arterele temporale se congestionaseră, și sub imperiul supărării se părea că ochii cei negri se retrag în fundul capului.

Nici o vorbă despre asta de acum încolo, ai înțeles? E o minciună, o minciună sfruntată să susții că la Fossaway bîntuie fantomele! Vreun dobitoc și-a îngăduit o glumă proastă!

Ii făcu semn servitorului să se îndepărteze, și se consacră iar studiului vechiului tom, care sosise de dimineată din Germania.

Dincolo de ușa bibliotecii, fața netedă a lacheului se schimonosi într-un rînjat răutăcios. În caseta aceea trebuie că se găseau mai bine de o mie de lire sterline, și pentru o zecime din suma asta Thomas ispășise cîndva o pedeapsă de trei ani. Lucru despre care n-avea habar nici dl. Richard Alford, care de obicei era bine informat.

Servitorul urma să întocmească o scrisoare, fiindcă întreținea o corespondență profitabilă cu o persoană care avea un interes special pentru tot ce însemna Fossaway mai înainte însă, nu rezistă să nu-i comunice d-lui Glover, majordomul, cele tocmai întîmplate.

— Nu-mi pasă de ce zice Înălțimea Sa... arătarea există, și tot felul de oameni au văzut-o! Venerabilul bătrîn își clătină capul încăruntit. Nici pentru cincizeci de milioane n-aș trece noaptea singur prin aleea de ulmi. Și să știi că și Luminăția Sa, în taină, crede că arătarea există... Tare-aș vrea ca stăpînul nostru să se însoare... Atunci sigur că ar deveni mai înțelegător în legăturile sale cu oamenii.

— Și atunci am scăpa și de afurisitul ăsta de domn Alford, nu, d-le Glover?

Majordomul trase zgomotos aer pe nas.

— Unii țin la el, alții nu, sună răspunsul său ambiguu. Mie nu mi-a adresat încă nici o vorbă mai răstită. Thomas, vezi că sună!

Lacheul se grăbi spre sala de la intrare și deschise ușa cea grea a casei. În portal se afla o tînără. Drăguță, îndrăzneată, foarte frumos îmbrăcată.

Thomas îi dăruie un zîmbet aproape familiar.

— Bună dimineată, dră Wenner. Asta zic și eu surpriză plăcută!

— Luminăția sa e acasă, Thomas?

— Asta da ; dar n-am voie să vă anunț. Nu-s eu de vină, domnișoară. Ordinul domnului Alford!

— Ordinul domnului Alford, repetă ea caustic. Să însemne asta că am făcut degeaba drumul de la Londra pînă aici ?

Dar mîna lacheului nu eliberă clanța. În sinea lui o simpatiza de fapt pe fosta secretară a Luminăției Sale, persoană care nu-și dăduse niciodată aere — culpa cea mai mare în ochii personalului de serviciu — și ar fi lăsat-o cu dragă inimă să intre, cu atît mai mult, cu cît presupune că nici stăpînului său nu i-ar fi displăcut vizita. Dar, undeva în fundal, amenința Dick Alford, un bărbat care nu știa multe, nu doar capabil să-i arate ușa, dar și să-i facă vînt prin ea.

— Imi pare foarte rău, domnișoară. Dar ordinu-i ordin !

— Va să zică așa... dădu ea din cap amenințător. Sînt deci gonită de pe pragul unei case care putea să devină a mea, Thomas ! ?

Omul încercă să facă o mutră compătimitoare, ceea ce avu ca rezultat că trăsăturile lui căpătără pecetea neghiobieii. Cu toate acestea fata îi zîmbi prietenos, îl onoră cu o strîngere de mînă și se răsuci pentru a pleca.

— Domnișoara Wener, raportă el în camera servitorilor, pe care Alford a dat-o afară ; fiindcă mirosise că-i place Luminăției Sale. Și...

Sunetul clopoțelului îl chemă în bibliotecă.

— Cine a fost domnișoara, pe care, privind pe fereastră, am văzut-o îndepărtîndu-se pe alee ?

— Domnișoara Wenner, Mylord.

Un nor umbri trăsăturile lui Harry Alford.

— Ai poftit-o înăuntru ?

— Nu, Mylord. Dl. Alford a dispus...

A, desigur. Uitasem. Mulțumesc.

Trăgîndu-și mai adînc cozorocul cel verde de-asupra ochilor — și ziua lucra tot la lumină artificială — reluă lectura. Dar gîndurile sale nu mai reușiră să stăruie doar asupra conținutului volumului. Dintr-odată se ridică și, încrucișîndu-și brațele pe piept și împingîndu-și bărbia în jos, umblă o vreme neliniștit prin încăpere, pentru ca, în cele din urmă, să se oprească în fața portretului

mamei sale. Apoi, cu un oftat, se reîntoarce la masa de lucru. Pe tabla ei se afla un articol, pe care-l decupase dintr-un ziar londonez și pe care îl citea acum a treia oară — mulțumit în parte de faptul neobișnuit că este obiectul unor comentarii ale presei, dar și furios în legătură cu tema abordată.

„Chelfordbury, un sat adormit din Sussex, cultivă palpitantul sport al vânătorii de fantome. Starețul cel Negru de la Fossaway s-a arătat iarăși după o pauză ceva mai lungă. Legenda afirmă că în urmă cu șapte sute cincizeci de ani, Hubert de Redruth, stareț de Chelfordbury, a fost ucis la porunca celui de al doilea duce de Chelford. De atunci încolo, spiritul său care nu-și găsește, iată, odihna, se tot arată. În anii din urmă, ținutul a fost mereu bîntuit de zvonuri șinistre despre o arătare care se tînguie și urlă într-o manieră demonică; iată însă că săptămîna trecută zgomotoasa fantomă a fost și văzută !

În afară de aceste povești cu stafii, de Fossaway se mai leagă și alte legende. Acum cinci sute de ani, undeva pe domeniul respectiv s-a îngropat și o comoară; atît de bine însă, că locul cu pricina n-a fost niciodată găsit, în ciuda îndîrjitelor strădanii ale conților din stirpea Chelford, de a da de ascunzișul tezaurului.

Actualul conte de Chelford, care este logodit cu domnișoara Leslie Gines, unica soră a cunoscutului avocat și notar, l-a informat însă pe corespondentul nostru că apariția Starețului Negru se poate pune pe seama unei farse stupide, ai cărei autori, pare-se, sînt niște tineri din satul vecin domeniului“

Făcu o mișcare de parcă ar fi vrut să sfișie tăietura de ziar, se răzgîndi însă și o așeză sub un prespapier.

Ultimul pasaj al articolului suna liniștitor, și poate chiar reușea să-l ajute cumva noaptea, atunci cînd avea nevoie de îmbărbătare.

Fiindcă oricît ar fi stăruit lordul Chelford în a-și calma scepticismul — în secret nutrea convingerea nestrămutată că Starețul Negru există !

Apăsă nervos pe butonul soneriei.

— Dl. Richard a revenit ?

— Nu, Mylord.

Supărat, lovi ușor de cîteva ori tabla cu palma.

— Unde naiba, Doamne iartă-mă, se tot duce în fiecare dimineață ? cîrti el.

Dar Thomas — pe fază, ca de obicei — avea aerul că nu înțelesese ultima parte.

II

DE VORBĂ, LA MARGINEA LANULUI DE GRÎU

COSAȘII TĂIASERĂ ULTIMELE SPICE aurii, și snopii, asemenea unor pietre funerare galbene, se înșirau pe terenul acum golaș. Dincolo de lanurile acestea, acolo unde turla bătrînă și cenușie a bisericii se ivea din catifeaua verde a coroanelor unor pomi înalți, se afla Chelfordburg; mai departe începeau dunele albe ale Sussex-ului, la picioarele cărora șerpuia rambleul căii ferate.

Dick Alford se cocoțase pe o scîndură de brad care, fixată orizontal pe doi bulumaci, constituia un fel de trecere prin împrejmuire și care-i prilejuia o perspectivă de mai bine de cincisprezece mile. Era de ajuns o ușoară rotire a capului, și privirea putea cuprinde clădirea conacului, acele pajiști largi, îngrijitele sale grădini vii din tufe pitice de tisă, precum și acoperișurile și cupolele din Fossaway. Dar nici lanurile sau dunele, nici clădirea conacului sau parcul nu-l interesau în clipa de față. Ochii săi se pironiseră asupra unei tinere, care urca grăbită poteca șerpuită ce trebuie s-o conducă la locul unde ședea privitorul nostru.

Fata cînta, prilej cu care cravașa ei — aidoma bastonului cu care tamburul-major conduce fanfara — se agita în sus și în jos, marcînd tactul melodiei. Buzele lui Dick se încrețiră într-un început de surîs. Îndată fata îl va observa! Și poate se va arăta și supărată,

fiindcă o pîndise ? Pînă acum n-o întîlnise pe Leslie Gines decît în împrejurări în care chipul e obligat să poarte o mască politicoasă și purtarea n-are cum să depășească amabilitatea convențională.

Cîntecul se întrerupsese. Îl zărise, dar nu se opri locului, ci continuă să înainteze în același tempo, și ajunsese astfel pe colină, avînd vreme să decapiteze și o urzică trufașă.

— Mîță-blîndă ! îi dădu ea binețe cu un ton din care reproșul nu lipsea.

Cu toate că nu atît de înaltă ca englezoaica standard, părea totuși, grație capului zvelt, mai înaltă decît era în realitate. Fața ei frumos modelată dovedea rasă. Mîini și picioare mici, capul purtat cum se cuvine, ochi de un fumuriu închis și o gură roșie, care zîmbea cu plăcere — pe scurt, Leslie Giness ar fi fost frumoasă și în zdrențe.

Dick o văzuse călărind. Știa, aidoma jocheilor, să înțelesteze cu genunchii greabănul animalului, devenind astfel un tot cu calul. O observase și pe parchetul lucios al ringului de dans — grație mlădioasă în fiecare linie. Și cînd dansă cu ea, constată că ținea în brațe un ceva eteric, dar care avea mult mai multă substanță și caracter decît ar fi visat el că poate avea...

Și acum tînăra se postă în fața lui, cu pălărioara neagră de călărie puțin într-o parte, cu picioarele în cizme înalte, cu o mîină proptită în șold, în vreme ce cu cealaltă agita cravașa.

Dick Alford își vîrî între dinții albi un fir de pai și, de pe poziția sa privilegiată, se uită binevoitor la tînără

— Și zici că ai călărit puțin, Leslie ?

— Da, spuse ea grav, și după o secundă adăugă un cal ! -

Dick făcu o mutră nevinovată, privind în juru-i.

— Și unde o fi drăguțul de el ?

Fata trase cu coada ochiului la mutra cea arsă de soare, dar pe care nu se clintise nici un mușchi.

— Cînd am coborît să culeg niște flori, afurisitul a luat-o la goană... L-ai văzut, nu-i așa ?! adăugă ea acuzator

— Mda, ceva care seamănă cu un cal... într-adevăr, am văzut așa ceva galopînd în direcția Willow Hause,

o informă el calm. Și eu care crezusem că te-a aruncat din șa !

— Fiindcă ți-ai permis să gîndești așa ceva, n-ai decît să te duci să-l cauți ; îți aștept aici reîntoarcerea. Și cînd el se dădu jos de pe gard oftînd, fata continuă misiunea asta aveam oricum de gînd să ți-o dau. „Acolo e cocoțat un pierde-vară, ce are nevoie de mișcare“ — iată ce mi-am zis, de cum te-am zărit. Și în afară de asta, cred că știi că viitoarea cumnată se bucură de anume privilegii.

Ultimele ei cuvinte îi provocară interlocutorului o ușoară grimasă. Probabil că tînăra zări această umbră de pe chipul lui, deoarece îl opri imediat cu un semn al mîinii.

— Nu, n-are rost, Dick. Voi pune pe rîndașul meu să-l caute. De fapt calul ăsta e o bestie atît de mîncăcioasă, încît e aproape sigur că a dat buzna în grajdul de la Willow Hause. Hai, mai bine așează-te, aș vrea să stăm de vorbă.

Își luă avînt și saltul o aduse pe locul pe care tînărul de abia îl părăsise.

— Richard Alford, mi se pare că dumitale nu-ți prea convine perspectiva de a mă vedea făcîndu-mi intrarea la Fossaway ca stăpînă a casei ?

— O, număr zilele, o asigură el într-o doară.

Te rog să răspunzi serios.

Dick scoase din buzunar o tabacheră de argint puțin turtită și își aprinse o țigară.

— Draga mea Leslie...

Fata scutură din cap, dintr-odată foarte gravă.

— Crezi, desigur că înii voi băga nasul peste tot. În conducerea moșiei — doar știu că Harry n-ar fi în stare s-o scoată la cap nici măcar cu o fermă cît de mică —, în... mă rog, în tot felul de chestii. Dar presupunerea dumitale e greșită.

Dick Alford slobozi mai întii trei rotocoale de fum albăstriu, apoi răspunse

— Ba dimpotrivă, doresc mult să preiei conducerea ! Pentru mine ar fi o binecuvîntare. Dacă moșia se va putea bizui pe banii dumitale iertate fie-mi vorbele fără înconjur, atunci și un angajat oarecare poate rezolva chestiunile practice — la fel de bine ca și cel de-al doilea fiu al casei...

III

„ÎȚI INTERIZC SĂ TE AMES-
TECI...”

VORBEA FĂRĂ AMĂRĂCIUNE, FĂRĂ nici o urmă de autocompătimire, și ea îl asculta în tăcere. Tinărul se trăgea dintr-o a doua căsnicie; și după ce bătrînul lord Chelford muri, averea, titlul, ba chiar și mașina pe care Dick o folosea, toate reveniseră fiului mai vîrstnic; cel mezin trebui să se mulțumească doar cu o mică proprietate în Herfordshire, care îi aducea anual două sute de lire, cu vreo cîteva bijuterii vechi ale mamei sale și cu o mie de lire. Ba chiar și mia asta nu o obținu niciodată. Dispăruse pe o cale misterioasă, atunci cînd Arthur Gînes puse ordine în averea lăsață.

Dick se simțea mai bine cînd nu se gîndea la această mie de lire. Ceva însă i le readuse tocmai acum în memorie. Și, ca și cum Leslie Gînes ar fi pus instinctiv reținerea lui în relație cu fratele ei, observă

— Nu prea îl agreezi pe Arthur?

— Da' cum de-ai alfat? întrebă el, într-adevăr surprins fiindcă niciodată nu-și dezvăluisese aversiunea față de juristul cel sclivisit

— Simt eu că-i așa. Căpșorul fetei făcu un gest înțelept — resemnat. Și pe mine mă duce uneori la disperare, și nu-i deloc greu să-mi închipui că unui bărbat ca dumneata îi poate fi nesuferit.

Dick zîmbi

— Harry nu-l găsește de fel insuportabil, și el este cel de care depind lucrurile.

— Harry mi se pare atît de neverosimil că trebuie să mă mărit cu el. Felul în care m-a pețit a fost atît de ridicol, Dick, atît de politicoș și atît de formal că...

Tinărul încercă să-și imagineze cam în ce fel s-o fi exprimat fratele său, acest novice în chestiuni de inimă. Odată, într-o seară caldă de iunie, Dick tulburase un tîte-à-tête care tocmai culmina printr-un soi de pro-

punere de căsătorie venită din partea tinerei și întreprinzătoarei secretare, și Harry, fistîcit, desigur că ar fi cedat șoaptelor insistente și dulci, dacă întîmplarea n-ar fi călăuzit într-acolo pașii fratelui său — urmare speculativa domnișoară Wenner fu obligată să părăsească precipitat reședința domeniului.

— Țin foarte mult la Harry, continuă Leslie Gines, dar deseori mă întreb, dacă alegerea sa ar fi vizat tot persoana mea, în situația că... Fata se opri.

— În situația că n-ai fi atît de grozav de bogată, întregi Dick fraza. Opinia asta a dumitale nu-i tocmai un compliment la adresa logodnicului !

Ea întinse brațele și Dick o coborî de acolo, cu toate că agilitatea ei recunoscută nu motiva aceasta în nici un fel.

— Dick, începu ea, cînd, unul lîngă celălalt, coborîră înălțimea, ce să fac ?

— În ce privință ?

— În ce-l privește pe Harry. Fratele meu ține obsesiv la această căsătorie, și nici eu nu sînt tocmai împotrivă... Cel puțin așa mi se pare.

— Mare necaz să fii o moștenitoare atît de bogată ! o tachină el.

Fruntea ei se încreți.

— Să fiu eu oare așa ceva ?

Tînărul se opri și o privi atît de surprins că fata fu obligată să rîdă.

— Păi nu ești ?

— Nu știu ; cu ani în urmă, unchiul meu mi-a lăsat o grămadă de bani. Cît, habar n-am — Arthur mi-a administrat dintotdeauna averea. În orice caz, am mereu tot ce-mi trebuie.

— Atunci, n-ar trebui să cîrtești ! o dojeni cam aspru însoțitorul ei.

— Probabil că mariajele celor mai multe dintre fetele bogate au loc în același fel ca și al meu, iar pînă nu demult mă împăcam și eu cu ideea că e inevitabil să fie așa.

— Și de ce ți-ai schimbat părerea ? se informă el și observă cum sîngele năvălește în obraji ei.

— Nici asta nu știu ! — răspunsul sună aproape nepoliticos.

Aproape în aceeași clipă, fata zări în ochii lui Dick dorul acela uriaș și fără speranță, și fulgerător avu revelația propriilor ei sentimente.

Simți că se sufocă. I se părea că bătaile năvalnice ale inimii o vor trăda, și se luptă din răputeri să-și reciștige cumpătul. Dintr-odată i se năzări cu acuitate chipul logodnicului ei, tânărul acela uscățiv, atât de lesne iritabil, care avea orice — exceptînd adevăratul caracter bărbătesc. Un tip lipsit de energie care aici se ruga, aici încerca să se impună vociferînd, fără să se preocupe de impresia pe care o făcea asupra femeii cu care urma să-și împartă viața. Și de la viziunea aceasta atât de confuză, ochii îi lunecară mecanic la bărbatul de lîngă ea — serios, stăpînit, puternic și cu încredere în sine.

Zece minute mai tîrziu, îndreptîndu-se către Willow House, încă se mai chinuia cu o anumită problemă, fără a fi în stare să-i găsească soluția...

Dick Alford, mergînd agale spre casă, observă făptura slăbănoagă a fratelui său așteptîndu-l la capătul aleii de ulmi.

Vîntul îi ridica pulpanele redingotei, și cum stătea acolo, puțin aplecat înainte și fidel obiceiului de a-și înclina capul în față, semăna mai mult ca oricînd cu o pasăre mare și greoaie. Cu figura descompusă de furie, începu să înainteze în întîmpinarea mezinului.

— Mulțe le las în seama ta, Richard; aventurile amoroase însă să știi că mi le rezolv singur! Vocea lordului Chelford avea în ea stridențele unei minii infantile. Îți interzic să te amesteci în chestiunile mele personale, ne-am înțeles? Ai mai gonit o fată de lîngă mine — vezi ce faci cu Leslie!

— Cum poți să-ți...

— Vrei să nu mă însor, îl întrerupse fratele mai vîrstnic. Să știi că nu sînt un nătărău, Dick! Următorul care are drept la moștenire ești tu... Oricum, logodna asta n-ai s-o zădărnicești!

În primul moment asprimea și nedreptatea acuzației alungară tot sîngele din fața celui mai tînăr. Apoi, mobilizîndu-și toată puterea voinței, izbucni într-un hohot de rîs. Scene de felul acesteia se petreceau aproape zilnic; niciodată însă Harry nu mersese atât de departe. În zece minute furtuna avea să se fi istovit și furiosul

De acum se va preschimba iar în omul acela amabil ; cu toate acestea, momentan, situația era greu suportabilă.

— De ce reproșurile acestea ?... se apără el. Am îndepărtat-o pe acea Wenner, intrucît n-avea cum să fie o soție potrivită pentru tine.

— Aș, de unde ! Ai vrea să nu mă căsătoresc defel, asta e ! țipă cel mai mare. De-abia aștepti să scapi cumva de mine, iar o nouă contesă Chelford e ultimul lucru din lume pe care ai voi să-l vezi !

Dick Alford amuți. Dumnezeu știe, fratele lui avea cumva dreptate... Ingrozitoare ziua în care Harry Alford va aduce în casa cea mare o femeie, care ar trebui după aceea să se implice în taina aceea înspăimîntătoare ce stăruia deasupra Fassaway-ului ca un nor întunecat.

IV

AURUL GALIOANELOR ȘI ELIXIRUL VIETII

MEZINUL SEDEA ÎN CAMERA cea mică, în care lucra de cele mai multe ori ; dosarele și bibliorafturile dădeau încăperii un aer oficial. Ferestrele franțuzești dinspre grădină erau larg deschise, fiindcă în ciuda lunii septembrie, noaptea era atît de călduroasă că Dick se văzuse nevoit să-și dezbrace haina. Dacă între lordul Chelford și maică-sa exista o mare asemănare, atunci nici cel mai ager observator n-ar fi reușit să constate o fărîmă a acesteia între Dick Alford — atletul lat în spate, al cărui ten bronzat vorbea convingător despre activitatea în aer liber — și fratele său vitreg, cel firav și cu obrajii palizi. Și în vreme ce Dick împinse puțin mai la o parte bătrîna mașină de scris și își aprinse iarăși pipa, ochii săi albaștri îl măsurară pe servitor clipind ironic.

— Starețul Negru ? o Doamne ! L-ai văzut, Thomas ?

— Eu nu, Sir. Dar domnul Cartwright, da.

Și Thomas furniză o relatare amănunțită asupra pățaniei îngrozitoare a băcanului din sat.

— Cine știe dacă Starețul Negru nu-i de vină și în ce privește focul care a izbucnit în casa parohială, atunci când vicarul a fost plecat în călătoria aceea ! făcu el gînditor.

— Ajunge, Thomas. În ceea ce-l privește pe domnul Cartwright, ori a fost beat ori a văzut vreo umbră. Privi afară spre gazonul scaldat acum în razele albastrii ale lunii pline. În astfel de nopți deseori ți se pot năzări lucruri ciudate... dar parcă lordul Chelford interzisese orice discuție despre Abatele Negru, nu ?

— Intr-adevăr, Sir.

— Atunci ține-ți gura

Cu pipa între dinți, Dick traversă agale salonul, îndreptîndu-se spre bibliotecă.

Luminările electrice ale celor trei candelabre nu fuseseră aprinse. Ardeau doar cele două lămpi cu abajur verde care se găseau pe biroul cel mare, accentuînd parcă și mai mult aerul sumbru al încăperii.

Zărind ținuta fratelui său, lordul Chelford își încreți fruntea.

— Zău așa, Dick, mi-ar conveni foarte mult ca pe viitor să nu mai te învîrți prin casă în maniera asta... hm... lejeră fără haină și în pantaloni de călărie. Arată oribil.

— Dar e mai plăcut pe zăpușeala asta, îl asigură Dick și se așează. Nervii tăi sînt în stare să suporte mirosul unui tutun ca lumea ?

Mai vîrstnicul se foi jenat. Apoi deschise o tabacheră de aur și își alege o țigară.

— Mai bine o lulea de mahoarcă decît o sută din împuticeniile astea ale tale, zîmbi Dick. N-am nimic împotriva țigaretelor... dar parfumate ?!

— Dacă aștea nu-ți convin, n-ai decît să părăsești camera, bombăni fratele. Apoi, în maniera sa abruptă Ai citit articolul ăsta din ziar ? De fapt n-aș putea afirma că tonul e neprietenos față de mine. Dar totuși cum să fi ajuns povestea asta la cunoștința reporterului ?

Mezinul parcurse rîndurile.

— Știu și eu ?... Fantoma noastră ne ajută, ne face să devenim celebri în presă !

— Nu ești în stare să iei lucrul ăsta în serios? se îndârji Harry. Nu vezi cât de tare mă supără? Tu cunoști situația nervilor mei, dar ce-ți pasă? Rece și nemilos ca piatra, și toți cei din jurul tău se pare că-ți urăsc manierele!

Dick trase trist din pipă.

— De, aptitudinile mele nefericite, ce să-i faci! Mi-e teamă că am ajuns să fiu prea eficient. Doar așa-mi pot explica impopularitatea asta a mea, care mă face să nici nu mai dorm noaptea!

— Pentru Dumnezeu, încetează cu tâmpeniile!

— Bine, uite că sînt iar foarte solemn. Pune-mă la încercare cu un cîntec bisericesc.

Evident indispus, Harry se răsuci puțin și, începînd să răsfoiască nervos cartea ce se afla în fața sa, aruncă o privire semnificativă spre ușă.

— Arăți total epuizat. Nu crezi că e de-ajuns pentru azi? îl atenționează fratele mai mic ridicîndu-se, după care se aplecă asupra cărții deschise. Dar textul era în germană, și cunoștințele lui în materie de limbi străine nu depășeau nivelul francezei folosite la redactarea listelor de bucate ale restaurantelor.

După ce oftă enervat, lordul Chelford se sprijini ceva mai bine pe spătarul fotoliului său capitonat.

— Probabil că mă socotiți drept un nătîng, fiindcă îmi petrec timpul cu astea — mîna lui arată spre rafturile de cărți —, în loc să mă distrez cu Leslie?

— Exact, confirmă Dick. Zău așa, logodnicul care ești, trece aproape neobservat.

Harry Chelford zîmbi superior.

— Din fericire, Leslie știe că se mărită cu un biblioman și nu cu un sportangiu... Și ce părere ai avea, dacă ți-aș spune ritos că sînt undeva la jumătatea drumului care duce la descoperirea faimosului tezaur Chelford?

— Echivalentul a trei sferturi din drumul către găsirea pietrei filozofale, nu?

Dar ironia îi găsi fratele impermeabil. Trase de un sertar, pentru a scoate de acolo un volumaș legat în pergament, cu trăsăturile de condei ajunse, din pricina scurgerii vremii, la nuanța unui verde estompat.

— Ia ascultă

„La cincisprezece ale lunii, în ziua Sfîntului Iacob, Sir Walther Hythe se reînturnă din călătoria sa făcută

în crucișul și curmezișul Mărilor Spaniole, pentru ale căror cheltuieli am împrumutat întâiași dată trei mii opt sute de lire și iară opt mii de lire de la lombardul Bel-lotto. Au adus cu sine Sir Walther Hythe cu zece care, una mie bare de aur, fiecare cîntărind treizeci și cinci de funți, provenind de pe vasele spaniolești Esperanza și Escurial. De seceta va mai ține, va trebui ca aurul să fie dus la acel loc sigur, căci mi se pare nechibzuit a-l încunoștința pe lordul cancelar despre captură — și asta din pricina lăcomiei reginei.

Au mai adus cu sine și acel șip de cristal în care se află elixirul vieții, pe care un preot din stirpea aztecilor l-au fost dat lui Don Fernando Cortez și din care este îndeajuns o picătură pe limbă, pentru a-i trezi chiar și pe morți, cum au jurat pe Sf. Cruce părintele Pedro din Sevilla. Sus-zisul șip îl voi așeza cu mare băgare de seamă în ascunzătoarea comorii. Lui Sir Walther Hythe i-am îngăduit să păstreze pentru sine una sută bare, ce au și făcut, cu mare mulțumită; apoi pe corabia sa „The Good Father“ purces-au de la Chichester pe mare. Dar vasul naufragie în apropiere de coasta ținutului Kent, iară Sir Walther Hythe, căpitanul său, și marinarii toți se înceară. Așa fost-a nenorocirea sa. Cum eu însumi mă aflu în oareșicare primejdie din pricina grijii statornice pe care o port adevăratei mele surioare, Mary...”

— Aici se termină însemnarea, spuse lordul Chelford. Nimic nu justifică presupunerea că persoana celui care a scris aceste rînduri ar fi fost surprins de sosirea ostașilor Elisabetei — care îl socoteau suspect de a fi participat la conspirația în favoarea Mariei Stuart — tocmai cînd încerca să adăpostească comoara. Unde se află deci faimosul șip?

— Unde se află aurul, întrebă Dick, cel cu înclinații practice. Ce știu despre regina Elisabeta, mă face să fiu sigur că a pus mîna pe tot. Altfel n-ar fi căutat strămoșii noștri comoara în zadar, mai bine de patru sute de ani, și...

Fratele său îl întrerupse gesticulînd supărat

— Aur!... Aur! La naiba cu aurul! Dacă-l găsești, n-ai decît să-l păstrezi. Eu vreau sticluta! Chipul i se acoperise cu o peliculă de transpirație, și omul continua

șoptit Dick, mi-e teamă de moarte. Teamă asta mă sugrumă zi și noapte. Când, sed aici, număr orele și mă întreb tremurînd cînd oare mă va lua ?! De ce nu rîzi ? Haide, dă-i drumul !

Fața lui Dick rămase însă gravă.

— Nu rid, Harry. Dar nu-ți dai oare seama că nădejdea asta într-un elixir al vieții e o absurditate ?

— De ce ? Ochii lordului Chelford străluceau febril. De ce să nu admitem că învățații de odinioară nu l-ar fi descoperit ? Ar fi mai de mirare decît telegrafia fără fir sau fisiunea nucleară ? Cu cîtiva zeci de ani în urmă zborul era privit ca o minune. Vreau sticla... vreau elixirul ! Aurul ?... Aruncă-l în stradă, dă-l semenilor că-rora le lipsește. Eu vreau viața, pricepi tu ?... Vreau viața și vreau ca teama să se sfîrșească.

Și, ștergîndu-și fruntea umedă, gîfii încă odată

Vreau ca teama să se sfîrșească.

În tot acest timp, ochii lui Dick stăruiseră pe chipul fratelui său. Așa ceva urma să fie soțul lui Leslie Gines ?

...Se cutremură.

V

ÎN ZORII ZILEI, PRINTRE RUINE

DACĂ ONORABILUL RICHARD FAI-
lington Alford¹ ar fi fost considerat o personalitate su-
ficient de importantă pentru a revendica un loc într-una
din lucrările de informare mai cunoscute, atunci atît obiec-
tul activității sale cît și hobby-urile ori modul cum își
petrecea timpul consacrat vacanțelor — toate acestea la
un loc alcătuind substanța vieții sale — ar fi trebuit să fie
grupate sub titlul de „Administrarea și întreținerea do-
meniului Chelford“ Vechilii săi afirmau că nu exista fir
de iarbă pe cuprinsul moșiei de soarta căruia să nu știe

---

¹ Honourable — Titlu dat în Anglia copiilor nobililor de un anume rang.

arendașii se jurau pe ce aveau ei mai sfînt că oric t ai fi căutat, nu erai în stare să g se ti un altul mai priceput ca el să pre tuiasc  p n  la ultimul penny² valoarea recoltei, încă din momentul c nd spicele de-abia  nfr tiser .  n privința b tr nei clădiri a conacului boieresc, a virt urilor  i slăbiciunilor acesteia, era mai bine orientat decît arhitectul care avea în grija sa construc ia ; putea  r c nd să- i arate unde anume, în timpul reginei Elisabeta, gre iser  constructorii funda iile, ba chiar era în stare să- i  nf   eze îndată urmele zidurilor de apărare ale vechiului castel, făcute una cu p m ntul de Richard de York, cel care, cu același prilej, pusese ca lordul Chelford, cel de-al patrulea care purtase acest nume, să fie sp nzurat undeva pe drumul ce ducea spre poarta trufa ei citadele. Pilastrul respectiv de care fusese at rnat vrednicul lor str mo  mai dăinuia  i acum, cotropit de ni te trandafiri ag   atori luxurian i.

 n răcoarea unei dimine i de toamnă, c nd soarele palid se chinuia să străpungă trâmbele ce ii, Dick se îndrepta agale spre ruina abației. Nu prea mai exista mare lucru din l ca . Un turn dărăpănat lovit de trăznet, jumătate din arcada înaltă a uneia din ferestre acelu  balcon închis, tipic pentru asemenea clădiri —, un amestec de moloz  i piatră, rămas de pe urma solda ilor lui Cromwell, iar sub covorul de iarbă puteai ghici pavimentul cur ii interioare.

 nhala cu plăcere fumul de tutun amestecat cu aerul rece al zorilor,  i continu ndu- i drumul la care îl obligaseră ni te motive prozaice — v carul îl anun ase că una dintre vite murise, după părerea lui din pricina unei boli contagioase —,  nt rzie cu privirea asupra arcadei care semăna cu un semn de întrebare uria . Intr-o zi, c nd tezaurul Chelforzilor va fi scos la lumină, sau când se va constata că z c m ntul acela de cărbune se pretează pentru exploatare, sau c nd Harry   i va aduce mireasa acasă, atunci restaurarea abației va deveni posibilă...

Dintr-odată, pasul i se opri în loc.

Cineva se mi c  printre ruine... o femeie !  i cu toate că persoana era întoarsă cu spatele către el, ceva din  nf   area ei i se păru cunoscut.

---

² Penny — moneda subdivizionar .

Părăsind cărarea, bărbatul se îndreptă spre ruine. Ciudata vizitatoare pare-se că nu-i sesizase apropierea, fiindcă, în clipa în care o strigă tresări și scoțind un țipăt scurt se răsuci brusc.

— Dumneata, d-ra Wenner ?... Bună dimineața ! Dar matinală mai ești...

Ochii tinerei scînteiară furioși către cel care o surprinsese astfel. Se sili totuși să răspundă politicos.

— Bună dimineața, d-le Alford. Locuiesc pentru cîțva timp în sat și m-am gîndit, profitînd de ocazie, că n-ar strica să mai contemlu zidurile astea vechi.

— Ieri ai încercat să vorbești cu fratele meu.

— Și ?

— Cu toate că la momentul potrivit ți-am dat de înțeles că pentru noi toți ar fi mai convenabil să te ții cît mai departe de porțile Fossaway-ului !!

— Cît de mult regret că am incomodat tocmai pe păstrătorul virtuților familiei ! Vocea ei era tăioasă ca o lamă de ras. Oricum, lordul Chelford ar fi putut ca-tadicsi să mă primească, după toate cîte s-au întîmplat între noi.

— Singurul lucru care s-a petrecut între dumneavoastră doi, d-ră Wenner, a fost plățirea și primirea unei retribuții săptămînale.

Iniștea lui Dick o scoase din minți.

— Mi-a făcut o propunere și, dacă n-ai fi intervenit, m-ar fi luat în căsătorie. Dacă n-aș fi o persoană cu educație și cu maniere, aș putea — ca revanșă pentru un astfel de abandon laș — să scot mii și mii de lire de la el ! Dar știu eu cine-~~va~~ de vină un parazit ca Dick Alford care și-a vărsat veninul asupra mea. Să-ți fie rușine obrazului, sărăntocule ce ești ! spumegă ea.

Potopul acesta de cuvinte părea că îl amuză copios.

— Mi-ai ruinat viața ! continuă revărsarea de furie. Trei ani l-am susținut pe lordul Chelford în strădaniile sale de a găsi comoara, și chiar și el a afirmat ritos că niciodată încă n-a avut o secretară atît de capabilă.

— S-ar putea ca asta să fie așa, încercă el să așeze lucrurile în matca lor. Mi-aș permite totuși observația că, în circumstanțele actuale, prezența dumitale aici este cel puțin lipsită de tact.

Altfel spus... să mă car de aici ?

Dick Alford continuă înclinînd capul.

— Te duc pînă la șoseaua comunală, spuse el pre-venitor, și fata era atît de preocupată de nenorocul ei, încît nu mai avu puterea să-i refuze propunerea.

Ce o fi căutat cu noaptea în cap printre ruine ? re-flectă însoțitorul ei. Dar nu-și ascunse că n-ar fi avut rost să-i pună vreo întrebare în acest sens.

Cînd coborîră panta destul de abruptă spre Ravens-rill, rîușorul care de o mie de ani constituia limita do-meniului Fossaway, fata aruncă peste umăr

— Nu l-aș mai lua acum nici pentru un milion de lire ! N-are decît s-o ia liniștit pe Leslie Gines. Din parte-mi, multă fericire !

— O să-i transmit urările dumitale atît de amabile, răspunse el ironic, ceea ce întărește iarăși furia ei.

— Ar trebui însă să fie foarte atent, să nu i-o sufle cineva ! continuă otrăvită blonda cea drăguță. Toată lu-mea știe cît de tare s-a înamorat de ea și Second Son ¹ Halal perspective pentru lordul Chelford, n-am ce spune !

Se uită după ea, pînă cînd o cotitură a șoselei o as-cunse privirilor sale.

Toată lumea știa că o iubea pe Leslie ' Iar el reali-zase acest lucru de abia în clipa de față...

VI

PAGUBE, ÎMPRUMUTURI RESTANTE ȘI SOMAȚII DE PLATĂ

ÎN TOATĂ LONDRA NU EXISTA POATE un oficiu juridic particular care să poată concura în materie de lux cu cel al lui Arthur Gines. O încăpere mare, lambrisată în alb, cu aplici argintate, a căror lu-mină era tamisată de abajururi roz.

---

¹ Second son — Fiul al doilea.

Podeaua era acoperită cu un covor trandafiriu, în care piciorul se cufunda ca într-o peluză bine îngrijită, și fiecare piesă a mobilierului era din lemnul cel mai de soi. Oricare client care-l vizita pe elegantul avocat, era solicitat — politicos dar insistent — de un anunț plasat în apropierea ușii sanctuarului său, să nu fumeze înăuntru. Ferestre duble țineau la distanță zgomotul străzii, jaluzele se împotriveau razelor de soare ce se aventurau uneori în City, și perdele lungi de pluș — rozalii, evident — încercau să ofere protecția împotriva acelei lumi îngrozitoare, care, acolo afară, în Holborn deci, era parcă mai febrilă și mai agitată ca nicăieri altundeva. Înăuntru însă, trandafirii mureau lent, risipindu-și miremele; dar nu era de ajuns atât d-l Gines avea o slăbiciune atât de manifestă pentru aromele scumpe, încât mai cumpără cu regularitate și minusculele flaconașe de cristal în care se aflau esențele cele mai subtile distilate de o binecunoscută firmă londoneză...

Blond, cu un ten delicat și cu o mustăcioară gălbuie, era o reclamă vie pentru furnizorii lenjeriei și veșmintelor sale. Redingota, cambrată strict pe talie, nu prezenta nici cea mai vagă urmă a vreunei cute de pri-sos vesta gri, pantalonii de culoare închisă, vârgați, cravata penibil de corectă -- toate erau „ton sur ton“¹ și te copleșeau!

Rarori dl Gines se învrednicea să susțină vreo cauză în fața justiției. Șeful său de birou, un cincantenar încăruntit, pe care colegii de branșă ai avocatului îl considerau drept creierul firmei, dădea pledanților toate instrucțiunile necesare. Personal, șeful nu se ocupa decât de clienții cei mai importanți.

Cam pe la ora zece înainte de amiază, într-o frumoasă zi de septembrie, Rolls-ul d-lui Gines trase silențios în fața biroului. Tînărul servitor care ședea lângă șofer sări pe trotuar și deschise ușa, iar avocatul descinse grațios. Un boboc de trandafir alb îi împodobește butoniera, și trecătorul ocazional care l-ar fi zărit și i-ar fi inventariat jobenul impecabil, cizmulile strălucitoare de lac, precum și mînușile de culoare crem,

---

¹ Ton sur ton — Nuanțe ale unei culori (în sens de minuțios asortat).

probabil că l-ar fi luat drept un logodnic pe cale de a ajunge în fața altarului.

Liftul îl transportă la primul etaj, unde, cu o plecăciune respectuoasă, un portar deschide rapid ușa, în vreme ce servitorul dispăru cu bastonașul și pălăria.

Impingînd laoparte corespondența deja desfăcută pe masa de lucru d-l Gines apăsă de două ori pe un buton de onix. La cîteva secunde după aceea șeful său de birou se ivi cu un teanc de acte în deschizătura ușii.

— 'nă dimineața, Milder. Ce ai acolo ?

— Somații de plată.

— Pentru mine ?!

Milder confirmă printr-un gest al capului, și avocatul răsfoi plictisit documentele.

— O să aveți neplăceri ; se va introduce plingere în unele dintre aceste chestiuni. Pînă acum mi-a fost cît de cît cu putință să-i împiedic pe creditorii dvs., de la un atare procedeu, dar cel puțin trei dintre dînșii trebuie să prompt achitați. Ați pierdut mult la ultimele curse ?

— Opt sau nouă mii de lire. Nu știu exact.

— Fiindcă n-ați plătit banii, replică Milder aspru.

— Pe vreo cîtiva, care au fost extrem de insistenți, i-am onorat totuși. Chestia asta de aici --- își așază mîna-i îngrijită pe unul dintre dosare — e importantă ?

— Da, e un lucru într-adevăr foarte grav, răspunse șeful de birou, extrăgînd actele respective dintre co-perți. Curatorii succesoriali ai averii Wellman vor să sesizeze instanța, pentru a vă obliga să rambursați trei mii de lire sterline — împrumutul pe care l-ați obținut de la defunct.

— Și n-aveți cum să reglați mizeria asta ?

— Imposibil ; întrucît e vorba de un obiect succesorial, ei au devenit astfel creditorii dvs. Știți doar foarte bine acest lucru ! Extrem de neplăcută chestiunea, dacă ajunge în fața justiției.

Arthur Gines ridică din umeri.

— Ei, ce mare lucru... Un împrumut oarecare !...

— Dar nu-i deloc așa ; dvs. ați fost avocatul lui Wellman, persoană care din pricina lipsei de discernă-mînt atestată — era legal incapabilă de a hotărî și încheia și cea mai mică tranzacție.

Vă avertizez că lucrurile pot deveni teribil de primejdioase, iar procuratura nu va întârzia să vă incomodeze cu tot felul de întrebări neplăcute.

— Mă rog, să lăsăm asta. Mai este ceva? se întereasă Gines, morocănos.

— O creanță de o mie două sute de lire — mobila pentru Willon House —, și o alta din partea celui care v-a vândut casa, pentru restul valoric ce...

Arthur Gines, care, pus pe gânduri de atâtea vești proaste, simțise nevoia să se sprijine de spătar, mestecînd de zor capătul unei scobitori de aur, îl întrerupse...

— Cît fac toate la un loc?

— Cam șase mii de lire. Puteți să-i procurați?

— Nu!

— O poliță?!

— Și cine s-o gireze?

Milder își scărpină bărbia.

— Știu și eu?... Poate lordul Chelford?

VII

PROPUNERILE D-LUI MILDER ȘI ALE D-REI WENNER

ARTHUR GINES RISE ÎNCETIȘOR.

— Ce-ar spune oare Chelford, dacă m-aș prezenta la el cu o asemenea propunere! Se pare că uitați, scumpul nostru șef de birou, că pentru lordul Chelford eu înseamnă fratele unei tinere care la cea de-a douăzeci și cincea ei aniversare moștenește aproape o jumătate de milion de lire. Și nu numai că sînt fratele sus-zisei domnișoare, dar și tutorele ei. Ba, pe deasupra, mai administrez și averea defunctei lady Chelford... Lordul Harry Chelford e un imbecil, dar oricum nu unul atît de mare încît să nu observe nimic, fără să mai luăm în calcul că toate chestiunile sale de afaceri sînt rezolvate de Second Son.

— Vorbiți despre Alford, nu? De ce îi spuneți așa?

— Fiindcă din timpul prunciei i s-a tot spus așa, replică d-l Gines impacientat. Un diavol destul de viclean ! Nu sînt deloc sigur dacă nu cumva bănuie că de averea lui Leslie s-a ales praful, fiindcă uneori îmi pune niște întrebări afurisit de neplăcute.

— Praful ? o făcu Milder pe eroul.

— Dar ar cam trebui să știți asta, prietene. Doar trăim din ea de opt ani ! Crupieri din Monte Carlo au adunat cu greblele lor o grămadă din averea fetii, și diverși bookmakeri¹ își construiesc din acești bani vile la țară. Praf, da, acum ! Fiindcă în urmă cu zece ani erau încă două sute de mii de lire. Își răsfiră degetele și examinează actele cu o mină ironică. Dar astăzi... astăzi ?

— De fapt ce intenționați să scoateți de la acest Chelford ? Că bani nu prea există nici la Fossaway.

D-l Gines zîmbi pe sub mustață.

— Înainte de a-mi investi timpul și strădaniile pentru a cumpăra o casă nu departe de Fossaway și a o pune pe Leslie în legătură cu Înălțimea Sa, ca persoană prudentă ce sînt, m-am informat în prealabil cu privire la situația materială a potențialului mire. Bani gheață nu prea are, și puținul de care dispune îl datorează de fapt fratelui său care fidel crezului „Nu scăpa din mină ceea ce ai“, nu se învoiește la nici o vînzare de teren de proporții mai mari. Evaluat sumar, Harry Chelford e un om așa la vreo două sute cincizeci de mii de lire — fără a mai adăuga și tezaurul îngropat.

Un copist intră pentru a prezenta niște scrisori în vederea semnării, și după ce acesta părăsi camera, Milder căută să înțeleagă mai bine.

— Și sora dvs, încă se mai consideră o moștenitoare bogată ?

— Da, se lasă pradă acestei iluzii, declară nepăsător celălalt. Doar nu presupuneți ca Leslie ar tolera cu bună știință niște manevre incorecte ?... Șase mii de lire sterline ! o sumă a dracului de mare pentru mine... acum. Și cînd Black Satin a fost învins cu o lungime la cursa cu obstacole de la Drayton, am pierdut de trei ori pe atît ! Singurul lucru care-mi mai rămîne de făcut e să grăbesc nunta !

---

¹ Bookmaker — Persoana care ține registrele de rămășaguri la cursele hipice.

— Și cu moșia din Yorkshire ce se aude ?

— Vînzarea ei mi-ar fi adus douăzeci de mii de lire, fiindcă m-am convins personal de existența unui puternic strat de cărbune. Dar Secord Son lua-l-ar dracu' odată-i-a trimis la plimbare pe oamenii mei de paie.

Urmă o tăcere îndelungată !

— Și acum ? îndrăzni în cele din urmă Milder.

— S-a terminat cu știința mea, mîrri Gines. N-aveți vreo idee care m-ar putea descurca ?

— Dați-mi cinci minute să mă gîndesc, răspunse bărbatul mai vîrstnic și părăsi luxoasa încăpere.

Indreptîndu-se spre biroul său, fu oprit un moment de una dintre dactilografe, care îi înmîină un plic pe care o mîna nu prea familiarizată cu truda scrisului i-l adresase personal. Înăuntrul acestuia se afla un mesaj care începea abrupt

„Luminăția Sa studiază zi și noapte o carte ce a sosit marțea trecută din Germania și care trebuie să fie foarte veche, fiindcă tiparul e atît de complicat că n-am putut desluși nici măcar titlul. Deasemeni, anticarul său din Londra i-a trimis un plan al castelului Fossaway de odinioară. D-l Alford a vîndut Red Farm-ul domnului Leonard — șeful de birou zîmbi — aceasta pentru 3 500 lire. Domnișoara Gines a venit ieri la ceai și s-a preumblat apoi cu logodnicul ei prin parc. Se vorbește mult despre Călugărul Negru. Mai întîi a fost văzut de Thomas Elvin, feciorul nițel cam nerod al văcarului, apoi de băcanul Cartwright, și de fiecare dată în preajma ruinelor. Un cumpărător al moșioarei din Yorkshire a fost refuzat, la îndemnul și sfatul d-lui Alford. Cînd am servit ceaiul, lord Chelford și-a exprimat dorința ca nunta să aibă loc în octombrie, dar d-ra Gines a spus că i-ar conveni mai degrabă o dată situată după Crăciun. Apoi d-l Alford a propus ca rezolvarea învoielilor cu privire la dota miresei să fie încredințată notarilor firmei Sampson & Howard, cei care se bucuraseră și de încrederea răposatului lord Chelford, dar Luminăția Sa l-a desemnat pentru aceasta pe d-l Gines. Altceva n-am mai reușit să aud, fiindcă d-l Alford m-a trimis afară. Miss Wenner, fosta secretră, a sosit ieri de la Londra, dar n-a fost primită din dispoziția d-lui Alford...”

Iscoada mai raporta și alte câteva chestiuni de mai mică importanță, iar d-l Fabian Milder, după ce se mai ocupa de niște formulare de pe masa lui de lucru, se reîntoarce în biroul privat al șefului său.

— Asta ce mai e ? întrebă Gines, când salariatul depuse o hîrtie pe birou.

— O poliță cu scadența peste șase luni, pentru șapte mii de lire. Am trecut cu o mie de lire mai mult decît vă era strict necesar. Cu semnătura dvs. și cea a lordului Chelford înseamnă bani peșin.

Așa ceva... așa ceva nu risc, se împotrivi avocatul.

— Dar ce, parcă trebuie să-i spuneți cu tot dinadinsul că e vorba de o cambie ? N-aveți decît să-l duceți cumva de nas — altceva nu veți fi avînd, dar ideile bune nu v-au lipisit niciodată ! Sau explicați-i pur și simplu că aveți nevoie de semnătura lui, pentru a ridica ipoteca de pe nu știu care bun imobiliar al sorei dvs.

Nehotărît celălalt răsuci hîrtia încoace și încolo.

— Și în ziua scadenței ?

— În șase săptămîni Luminăția Sa e însurat. Dacă situația dvs. nu s-a îmbunătățit, n-are decît să treacă totul sub tăcere și să plătească. Fără ezitări, tînărul meu prieten sînteți pe marginea prăpastiei ! Și dacă vă duceți la fund, atunci mi-am pierdut și eu mijloacele de existență.

— Oricum, stați mai bine decît mine, mîrîi superiorul său, în vreme ce întindea mîna spre stilou pentru a semna.

Fiindcă nu cheltui atît.

— Poate că ați fi reușit să mă împrumutați chiar dvs. cu suma asta ?

Desigur. Dar eu mă pricep să umblu cu banii, și a vă împrumuta niște bani, nu reprezintă, după părerea mea, un plasament prea fericit, recunosc Milder fățiș.

De-abia părăsise camera de câteva minute, că reveni și trase cu băgare de seamă ușa după el.

— Cunoașteți o d-ră Wenner ? întrebă el cu glas scăzut.

— Da. Ce dorește ?

— Ar dori să vă vorbească într-o chestiune presantă. Este una dintre... hm, prietenele dvs. ?

Arthur clătină capul.

— Nu. I-am făcut cunoștință lui Fossaway — a fost secretara lui Chelford. Nu puteți afla cumva ce dorește ?

— Am încercat deja s-o fac, dar fără rezultat. Să-i fac vînt ?

D-l Gines reflectă un moment.

— Mai bine nu. Lăsați-o să intre.

Indată după asta, Mary Wenner îl salută cu un gest familiar al capului.

— Iată o plăcere neașteptată, domnișoară. De fiecare dată cînd vă văd, constat că ați devenit și mai drăguță !

Tînăra primi complimentul drept ceva care i se cuvenea și se așază nonșalant pe colțul biroului.

— Am fost la Fossaway, relată ea.

— Vai, prostuța ! sună replica. Nu știu de ce-mi închipuisem că povestea aceea era îngropată definitiv ? ! Acum trebuie însă să fiți cuminte, deoarece Chelford se va căsători cu sora mea.

— Lucru care nu mă surprinde — că doar am văzut cum vă țeseați mrejele ! Cu o mică săritură ajunse în fața avocatului și își așază mîinile pe umerii lui. Arthur, să știi că m-am săturat de bătutul la mașină ! Dar mai este ceva tare aș vrea să i-o plătesc acestui cîine afurisit care se cheamă Dick Alford. Am mai fost dată afară de undeva fiindcă i-am făcut unui bărbat o propunere — acum o risc a doua oară. Nu-i așa că noi doi ne-am împăcat mereu foarte bine ?

Surpriza năucitoare îl făcu să murmure cîteva cuvinte nedeslușite.

— Arthur, v-aș sfătui să nu respingeți din capul locului o chestie importantă ca aceasta ! Însurați-vă cu mine și o să vă aduc o zestre care depășește cu mult averea surioarei personale.

Se holba uluit la ea.

— Dvs. ? Z e s t r e ?

Mary dădu tacticos din cap.

— Luați-mă de soție ! Și vă duc într-un loc, unde puteți să puneți mîna pe cincisprezece tone de aur spaniol !

VIII

NU POȚI PIERDE CE N-AI AVUT...

CINCISPREZECE TONE DE AUR ! DOUA milioane și jumătate de lire sterline !

Arthur Gines nu îndrăzni să-și creadă urechilor. Dar mina agitată și ochii strălucitori ai blondinei arătau limpede că fata vorbise serios.

— Cincisprezece tone de aur ! Domnișoară Mary, cred că v-ați pierdut mințile !

— Mi-am pierdut mințile ?... Nu, domnule Gines, nu-i deloc așa și-n curînd vă veți schimba părerea ! Și asta pentru că am găsit comoara Chelforzilor.

Bărbatul se cufundă greoi în fotoliu. Privirea lui, în care se amestecau mirarea și neîncrederea, stăruia pe chipul fetii.

— Tîmpenii ! izbucni el în cele din urmă. Nu există nici un fel de comoară a Chelforzilor ! Timpul îndelungat cît ați lucrat cu Înălțimea Sa, v-a făcut să nu mai fiți în întreaga posesie a facultăților mintale, ca să mă exprim în termeni mai puțin duri.

— Credeți ? E adevărat că timp de trei ani m-a burdușit în asemenea hal cu tot felul de detalii privind problema asta a tezaurului, că nu mai sînt în stare nici măcar acum să mai văd o carte legată în pergament, fără ca să-mi vină rău. Dar într-o zi a sosit iar un vraf de planuri vechi — al căror obiect n-avea cum să fie altul decît Chelfordbury și Fossaway — trimise de anticarul său din Londra ; cum n-aveam prea mult de lucru — Harry plecase într-o călătorie —, m-am apucat să le ordonez după criteriile bine cunoscute ; pe cel de-al treilea plan am dat de ceva care m-a făcut să cascade ochii mari.

— Și despre ce era vorba ? se interesă Arthur pe un ton cît se poate de nepăsător.

Ea îl examinează cu un surîs liniștit.

— Înainte de a vă trăda aceasta, trebuie să se mai întîmple destule ! Arthur, dacă vă cedez comoara, ori o parte din ea, vreți să vă însurați cu mine ?

— Aș face-o și pentru o jumătate de milion, chiar de-ați fi cea mai respingătoare femeie din lume. Dară-minte așa, cînd am de-a face cu cel mai drăguț îngeraș...

— Vorbele astea dulci puteți să le păstrați pentru mai tîrziu, îi ceru tînăra și extrase anevoie un document din poșetă.

Dar dacă el se așteptase că va face îndată cunoștință cu taina comorii Chelford, cele ce urmară îi provocară o deziluzie amarnică.

— Nu prea mă pricep la finețurile juridice, continuă Mary, în vreme ce despătură foaia și o așeza pe mapa în care se aflau și celelalte acte care-și așteptau rezolvarea, dar cred că textul acesta poate fi convenabil și obligatoriu pentru ambele părți.

Cu o mutră acră, avocatul citi cele ce urmează

„Avînd în vedere că eu, subsemnatul Arthur Gines, Willow Hause, Chelfordsbury / Sussex, voi obține jumătate din tezaurul Chelford, mă oblig ca la cel mult o lună de la găsirea și împărțirea acestuia, s-o iau în căsătorie pe Mary Wenner“.

— Draga mea copilă... începu el în maniera sa dulceagă.

— Vă rog să fiți atent, domnule Arthur, îl întreprinsese dur tînăra. Aici e vorba foarte cinstit doar de un DA sau un NU. Este adevărat că nu sîntem îndrăgostiți unul de celălalt, dar rîvnesc și eu la un cămin și la o poziție în societate ! Și chiar dacă nu sînt o lady, sînt totuși ladylike¹ și am trăit destulă vreme printre oameni de condiție superioară, pentru a ști să mă feresc de gafe.

Arthur studie iarăși hîrtia.

— Totul e foarte frumos ! Numai că tezaurul aparține lordului Chelford.

— Oh ! protestă ea. Legea hotărăște ca o comoară găsită după o sută de ani va fi împărțită între stat și descoperitorul ei.

Bărbatul își legăna capul zîbind.

— Mary-cunoscătoarea-de-legi !... Ceea ce spuneți se aplică în situația în care nu există un proprietar legi-

---

¹ Ladylike — (Ca) o doamnă, distinsă, de lume bună.

tim, draga mea copilă. Dar... ochii săi îi căutară pe ai ei — dar... lucrul acesta n-ar trebui la o adică să ne deranjeze prea tare. Doar nu se poate pierde ceea ce n-ai posedat cîndva, nu-i așa ?

Tînăra scoase un adînc oftat de ușurare.

— Lucrul care mă interesează mai întîi și întîi, continuă el cu vocea tărăgănată, este ; unde și cînd ați văzut comoara ?

— Acum două zile.

— Acum două zile?... bîigui el.

— Da, acum două zile. Dar înainte de a vă spune unde, trebuie să semnați. Și intrucît Arthur nu dădea semne că ar fi dispus să se conformeze dorințelor ei, fata împături actul și-l viri iar în poșetă.

— Dar ce-i atîta grabă ? sări ca ars domnul Gines. Trebuie să-mi acordați măcar o clipă de răgaz pentru a reflecta. Vă dați seama cît de cît ce îmi pretindeți ?... Să mă pretez la postura de complice în cazul unui furt premeditat temeinic !

— Mă rog, conștiința dvs. fiind atît de sensibilă, n-avem decît să abandonăm chestiunea. Eu una mă pot duce cu descoperirea asta a mea și la Harry...

Se pregăti să părăsească încăperea. Cu un salt, bărbatul ajunse iarăși lingă fată și o conduse, în ciuda slăbelor ei împotriviri și făcînd puțin uz și de forță, înapoi la birou.

— Nu fiți ridicolă ! Pretindeți mult, Mary, și...

— Da, dar și aduc destule, întregi ea. Două milioane și jumătate de lire nu sînt o ceapă degerată ! Vreți să semnați hîrtia asta, da sau ba ?

După ce avocatul mai parcurse în grabă textul o dată, făcu o corectură mărunță și semnă.

— Ce ați mai adăugat ? se informă ea suspicioasă.

— O „ieșire în caz de pericol“ pentru Arthur Gines. Acum angajamentul arată astfel „Avînd în vedere că eu... etc., etc... voi obține jumătate din tezaurul Chelford, în contul clientului meu lord Chelford...”

La început tînăra nu pricepu înțelesul modificării — apoi însă un zîmbet începu să-i cuprindă fața.

— Arthur, cîteodată sînteți chiar inteligent de-a binelea.

Gines îi înconjură șoldurile cu brațul și o conduse spre fereastră. Dedesubt, coloane de mașini se mișcau

spre est și vest. Un autocamion pe obloanele căruia se poate citi inscripția „5 Tone“ trecu duduind. Trei astfel de vehicule destul de măricele, gândi avocatul iubitor de fast și de bănet, vor fi necesare pentru a transporta aurul Chelforzilor... Pentru o clipă, totul i se șterse dinaintea ochilor.

— Acum vreți să-mi spuneți unde-i aurul, Mary?

— În bolțile subterane ale abației, răspunse ea încet.

— Sînteți aici pentru sora dvs., domnule Gines? răsună în spatele lor o voce.

Cu o înjurătură, Arthur Gines se întoarce brusc. Fără zgomot, șeful de birou intrase în încăpere. Dar dacă auzise sau nu ultimele cuvinte, era un lucru care nu se putea citi pe fața lui.

IX

DESPRE UN NOU VENIT ȘI DESPRE PANACEURI

ACASĂ, LUI LESLIE GINES ÎI REVE-neau tot felul de responsabilități. Cu toate că fratele ei nu prea exagera măcar în această privință, trăia totuși într-un stil pe măsura poziției sale din comitat. Existau deci dineuri selecte, și uneori mai era și cîte un bal, iar în timpul iernii, Arthur, al cărui orgoliu era flatat că era master¹ al haitei de vînătoare a comitatului, găzduia pe cei mai de seamă reprezentanți regionali ai nobilei bresle cinegetice. În toate aceste împrejurări, sora lui era cea care o făcea pe amfitrioana, asigurînd protocolului alura convenabilă rangului; de fapt tînăra se ocupa de conducerea întregului menaj, ceea ce nu era prea ușor, întrucît, deși Arthur pretindea ca pe masă să se afle cele mai bune bucate, se dovedea totuși destul de meschin în privința banilor.

---

¹ Master — șef, conducător.

În dimineața aceasta, oarecum pe neașteptate, Leslie luase hotărîrea de a merge la Londra. Ideea de a lua masa de prînz singură, nu-i mai convenea. O clipă reflectă dacă n-ar fi mai bine să se ducă la Fossaway, pentru a-și aminti îndată că, de fapt, miercurea era ziua în care Dick își inspecta arendașii. Și să prînzească doar în compania logodnicului?... Decît așa, mai bine de una singură !

Deci, haidem la oraș ! Se îmbracă rapid, în vreme ce grădinarul scotea mașina ei din garaj, și zece minute mai tîrziu o zbughea la gară. Avea timp berechet, probabil că va trebui chiar să aștepte o jumătate de oră pînă la sosirea trenului.

Dintr-odată însă, drumul apropiindu-se de limita proprietății, i se păru că deslușește la vreo două sute de metri o siluetă cunoscută care mergea de-a dreptul peste cîmp, și inima ei începu să bată — fata nu știa de ce — mai repede. Pereții drumului îi răpiră cîtva timp vizibilitatea, dar de cum ajunse la capătul porțiunii respective și începu să coboare panta rapidă spre șosea constată că ochii n-o înșelaseră. Opri.

Dick Alford deschise o poartă de scînduri a împrejurimii, ieși și o salută cu un semn prietenos al mîinii. Dar spre marea ei mirare, tînărul și-ar fi continuat drumul în tăcere, dacă nu l-ar fi chemat înapoi.

— Prost dispus, Dick ?

— Așa-i ! Dacă există pe lume ceva ce urăsc mai mult, e moda asta afurisită ca micile noastre ferme să fie transformate în reședințe de vară ale orășenilor. Uite, săptămîna trecută am vîndut Red Farm d-lui Leonard, crezînd că bătrînul... (aici Second Son își reprimă o expresie dură)... gentleman vrea să-și rotunjească moșia, cu toate că nu înțelesesem de ce cășunase tocmă pe terenul cel mai puțin productiv din împrejurimi.

— Și ce-a făcut bătrînul, hm... gentleman ?

— L-a cedat unui ciumete oarecare din Londra, deși cumpărătorul n-a fost informat că tranzacția — pentru a fi legală — are nevoie de consimțămîntul meu. Culmea e că individul în chestiune a locuit deja toată vara într-o căsuță particulară de odihnă pentru week-end, aflată în apropiere.

— Nu cumva lingă Ravensrill ? făcu ea surprinsă.

— Ba da, chiar despre asta e vorba. Îl luasem drept un plezivist care profita de sezonul estival ; ei bine, acum constat că a făcut această achiziție pentru a-și construi acolo un fel de aiureala de factură Kitsch, cu multă structură, bovindouri și turnulețe. Și mai mult ca sigur că nu se lăsa, pînă cînd nu adaugă la oroarea asta măcar un eleșteu și o grădină cu trandafiri.

— Și de ce n-ar face-o ? opinie ea nepăsătoare. Chiar din cuvintele dumitale rezultă că e vorba de terenul cel mai sărac din zona noastră, și dacă tot nu se pretează la a face agricultură pe el, atunci de ce n-ar arăta măcar ca lumea ? Mie-mi plac lacurile artificiale și grădinile de trandafiri.

În ciuda supărării sale, Dick se văzu nevoit să rîdă.

— Înseamnă că vei lua parte la serbarea de inaugurare dată de d-l Milder.

Fata avu o ezitare.

— Cum se numește tipul ?

— D-l Milder — pesemne unul dintre orășenii ăștia parveniți ! De ce nu s-o fi stabilit în altă parte ?... Cît despre Leonard, i-am spus deja că n-am să mă duc la înmormîntarea sa.

— Să-ți fie rușine, Dick ! se scandalizează Leslie Gines. Sărmanul bătrîn !... Îi cunoști pronumele ?

— Al cui ? Al lui Leonard ?

— N-o mai face pe prostul — al celui domn Milder.

— Fabrian. Dacă se poate așa ceva ! Ai zice că omul e membru vreunei frății secrete ! !

Oare Arthur va fi știind despre această inițiativă a unuia dintre salariații săi ?... Deocamdată tînăra găsi că e mai bine să schimbe tema discuției, așa că veni cu o propunere

— Dick, dacă vrei să fi drăguț și să te porți ca un viitor cumnat, atunci însoțește-mă la gară și du-mi înapoi mașinuța la garaj.

Tînărul ezită puțin, și Leslie simți că începe să fiarbă la gîndul unui posibil refuz.

— Imi bat joc de timpul ce se cuvine dedicat în întregime domnului și stăpînului meu — vorbi el în fine —

uneori însă trebuie să combinăm utilul cu plăcutul. Dar conduc eu, nu? Femeile la volan nu-mi inspiră încredere.

— Ești mojić ! îl critică ea, lunecînd totuși pe scaunul celălalt. Ce mai face Harry ?

— Bine, ce să facă ; tocmai încearcă un nou panaceu ! Ai fost vreodată — iertată fie-mi întrebarea indiscretă — în dormitorul lui ?

Fata infirmă cu un gest al capului, iar în ochii ei cenușii scăpărare cîteva luminițe vesele.

— Ei bine, acolo se află cel puțin opt sute cinci zeci de medicamente diverse care vindecă orice fel de boală. Trimestrial, se procedează la o curățenie mare, cu care ocazie întregul stoc este aruncat. Momentan probează un leac pentru nervi, și dacă la finele săptămînii se mai află ceva în sticlută, sînt ferm hotărît să dau totul pe dușcă.

— Bietul Harry ! făcu ea miloasă.

I se păru ciudat că Dick Alford nu vorbea niciodată despre vremea cînd ea va fi stăpînă la Fossaway. N-ar fi fost acum foarte firesc din partea lui să spună „după nuntă, probabil că o să-l dezbari de marota asta“ ?... Totodată însă reținerea asta a lui o bucura.

Traversară o pădurice peste care toamna așezase măiestrit din belșug galbenul, castaniul și purpura, și la puțin timp după aceea ajunseră la gară.

— Ce se mai aude cu Călugărul Negru ? Vreo vizită, ceva ? se interesă Leslie pe peron.

— Nu. Poliția a făcut unele cercetări aseară — deci s-ar putea să fim lăsați în pace. Inexplicabil cum de se lasă Harry băgat în sperieți de o nălucă !... De îndată ce se zvonește că bătrînul abate a început iarăși să bînuie, frățiorul nu-mi mai iese din casă '.

— Și tu, Dick ?

— Dacă voi vedea o fantomă cu proprii mei ochi, atunci o să cred în ea. Pînă atunci însă îi contest existența.

Cînd trenul pleca din stație, fata își scoase capul pe geam și îi făcu semne cu mîna. Tînărul încremenise locului privind țintă în urma vagoanelor care defilau din ce în ce mai repede. Iar domnișoara Leslie Gines simți cum o trece un fior plăcut.

X

PRIVIRI MISTUITOARE ȘI URECHI ATENTE

ORICÎT AR PĂREA DE CURIOS, LESLIE nu vizitase încă niciodată biroul din Holborn al fratelui ei. Iar faptul că se hotărîse să facă azi lucrul acesta, avea un temei foarte prozaic. Părăsise Willow House fără un chior în buzunar — realitate de care deveni conștientă abia în clipa în care apariția controlorului de bilete în compartiment o smulse din visările ei. Nici bani, nici bilet ! Ce situație ! Omul însă, cunoscînd-o, se mulțumi să facă o remarcă despre vremea neobișnuit de frumoasă pentru data din calendar și salutînd politicoș, ieși.

Ajunsă la Londra, se văzu nevoită să parcurgă pe jos drumul de la gară pînă la biroul fratelui. În anticameră o întîmpină un domn cu părul cărunț și cu o față energetică și atractivă, în care recunosc pe acel singuratic pescar cu undița, care, pe malul Ravensrillului, se consacrase ore în șir sportului favorit — pare-se însă că mai tot timpul fără succes. Acesta era deci d-l Milder, pe care Arthur îl pomenea atît de des ca fiind un colaborator extrem de capabil ! Nu simțise niciodată nevoia să-l cunoască. Un șef de birou ! Acum însă n-avu încotro și trebuie să-și spună că omul nu scamănă de fel cu imaginea pe care și-o făcuse despre acest gen de salariați. Pe lîngă niște persoane care nu depășesc media treci fără să le observi ; cine însă îl întîlnea pe Fabrian Milder, l-ar fi recunoscut imediat chiar și după ani și ani. Bărbia aproape pătrată, buzele care semănau cu două drepte paralele trasate cu rigla, o pereche de ochi pătrunzători sub niște sprîncene stufoase, creau, împreună cu umerii masivi, o impresie incontestabilă de energie și de putere.

— Domnișoara Gines, nu-i așa ? Asemănarea cu fratele dvs. este evidentă, o salută el, provocîndu-i astfel și un ușor șoc, fiindcă aspectul exterior al lui Arthur

avea ceva care nu stîrnise niciodată admirația ori invidia fetii. E ocupat momentan. Vă rog să luați loc o clipă ; îi voi comunica îndată că sînteți aici.

Involuntar, tînăra își aminti de o sintagmă deseori citită prin romane privire mistuitoare. E drept că Milder nu se holba la ea ; exista totuși o anume concentrare, un fel de sondaj explorator al acelor ochi de un cenușiu deschis, care o impresiona într-un mod neplăcut. Dacă ar fi fost impertinent, atunci ar fi terminat repede cu el ; dar era respectul personificat. Și cu acea privire rapidă și sigură cu care femeile apreciază îmbrăcămintea, observă și grija excesivă a bărbatului pentru înfățișarea sa. Oare preocupările lui Arthur legate de eleganță, molipsiseră și statul lui major ?...

— Am înțeles că intenționați să vă stabiliți în apropierea noastră, d-le Milder, observă ea.

— O... da, desigur, recunosc eu, după toate aparențele neplăcut impresionat. Eu... eu am o slăbiciune pentru ținutul acesta.

— Plăcut pentru Arthur să vă aibă ca vecin. Probabil că imboldul pentru această tranzacție a pornit și de la el.

Cu un tic nervos, omul trase de o mustață inexistentă.

— Nu tocmai ! De fapt nu știe încă nimic despre acest lucru. Am obținut proprietatea pentru o bagatelă, trei mii cinci sute de lire.

Fata îl măsură surprinsă.

— O „bagatelă“ cam costisitoare ! îi scăpă ei, înaintea de a-și da seama că în felul acesta comisese o lipsă de tact.

De astă dată șeful de birou fu total descumpănit.

— De fapt... aa... banii necesari i-am împrumutat, se căzni el să explice ; apoi, dînd să plece, continuă Vreau să văd dacă fratele dvs. este disponibil acum. Se îndepărtă, purtînd cu sine imaginea aceleia care, fără știrea ei, risipise cețurile neguroase ale existenței sale cotidiene.

Zile în șir o observase, fără ca fata să bage de seamă aceasta ; lăsase în plata Domnului undița și vîrșele și se ascunsese pe după tufe, pentru a putea s-o contemple pe cea care reprezenta întruchiparea a treizeci de ani de reverie, de iluzii...

În fața ușii biroului personal al șefului, fu obligat ca în câteva secunde să-și redobândească siguranța obișnuită, înainte de a apăsa clanța și de a trece pragul. Și apoi încremeni din pricina cuvintelor pe care urechea sa le surprinsese.

XI

OM SĂRAC, OM SĂRAC...

— SORA MEA ? EXCLAMĂ AVOCATUL.
Privi de la Milder la Mary Wenner. Reveniți mai târziu, spuse el în surdina acesteia. Milder, conduceți-o afară pe d-ra Wenner prin ieșirea laterală.

Cînd șeful de birou se afla deja cu tînăra pe coridor, o întrebă scurt

— Unde locuiți ?

Și în vocea lui era atîta autoritate, că Mary Wenner uită pentru o clipă de tot ce se chema prudență.

— Cranston Mansion, numărul 73. Dar pentru ce ?

— Fiindcă trebuie să vă vorbesc. Pot să vă vizitez seara ?

Domnișoara Wenner se dădu brusc înapoi. Existau clipe în care simțămîntul ei pentru buna-cuviință se leza foarte ușor. Dar tînăra era totuși extrem de curioasă să afle ce anume voia acest bărbat străin.

— Dacă doriți, de ce nu ? ! Doar că e bine să mă anunțați din timp că veniți, astfel încît să am timpul necesar pentru a chema o prietenă, fiindcă așa se cuvine.

— O damă de companie mai lipsea ! o ironiză Milder. Ceea ce urmează să vă spun nu e destinat unor urechi străine.

O conduse la lift, și pînă ajunseră la ușa acestuia, izbuti să-i smulgă promisiunea că îl va primi singură — deoarece curiozitatea d-rei Wenner, de a afla scopul vi-

zitei, era net depășită de zelul d-lui Milder de a descoperi ce se ascunde în spatele remarcei enigmatice pe care o auzise.

— Vai, vai, ce gîsculiță ! își mustră Arthur Gines sora, extrăgînd trei bancnote din portofelul său. Cine a mai auzit așa ceva să pleci de acasă fără bani la tine și să vii la Londra ! Poftim, iată atîta bănet încît să poți trăi liniștită pînă la adînci bătrîneți, continuă el glumind.

— Crezi că pentru așa ceva ajung cincisprezece lire ? rîse ea și își trase mînușile, cu gîndul de a pleca. Dar tocmai atunci își aminti de Red Farm.

Arthur Gines ascultă relatarea ei cu o mirare neîncrezătoare.

— Milder a cumpărat o proprietate la Chelfordbury pentru a se stabili acolo ?... Cu neputință ! De-ar fi făcut asta, mă anunța negreșit. Ce-i trebuie lui o reședință la țară ? Și, în afară de asta, nici nu are banii necesari unei astfel de achiziții.

— Ești sigur că n-are bani ?

— Mă rog, ceva, ceva o fi avînd. Dar o casă în Chelfordbury ! Nu știu de ce am crezut mereu că zona asta i-e complet străină.

— Da de unde, toată vara și-a petrecut week-end-urile la Ravensrillcottage, îl informă Leslie.

— A, pescarul cu undița ! Arthur Gines fluieră ușurel. Ia te uită cine o face pe misteriosul ! Trăiește o jumătate de an în imediata noastră apropiere, fără să sufle un cuvîntel despre asta !

— Da, și acest pescar modest dispune de o mașină ! adăugă ea, subliniind amănuntul cu cîteva mișcări ale capului. Dick Alford e atît de furios din pricina tranzației...

O grimasă se lăți pe chipul avocatului.

— Sărmanul Dick !... Îi cunosc opiniile despre asemenea lucruri. Cînd i-am propus odată să parcelăm cîteva din suprafețele din nordul moșiei, aproape că m-a strîns de gît ! Crede orbește în viitorul agriculturii și plînge după fiecare hectar care i se ia. Îmi pot foarte bine imagina că a început să spumege aflînd despre ideea năstrușnică a unui birocrat de a se transforma brusc într-un fel de agrarian contrafăcut.

— Când ne-am despărțit, era furios de-a binelea, observă ea sec.

— Când a fost asta ? tresări el.

— Chiar azi ; m-a condus la gară. Fata își stăpîni cu greu o mică derută.

Privirea lui îi cercetă atent chipul. Încet, bărbatul se ridică și își așază mîinile pe umerii ei.

— Fetițo, începu el, zguduind-o ușor, scoateți-l din cap pe Second Son ! E foarte adevărat că Harry, comparat cu fratele său nu prea rezistă, dar Dick este și rămîne un flăcău sărac lipit pămîntului. Și doar din mustrușoara asta drăguță a ta n-ai cum trăi.

— Dar ce vrea să însemne asta ? se minună ea. Nu sînt oare moștenitoarea unei mari averi ?

Trebuiră să se scurgă cîteva clipe penibile pînă cînd, găsind în fine răspunsul potrivit, avocatul își luă mîinile de pe umerii tinerei și replică într-o doară

— Sigur că da prosluțo ! Dar asta nu înseamnă că nu-mi doresc pentru tine o poziție socială dintre cele mai înalte din comitatul nostru. Contesa Chelford înseamnă ceva, nu ? Dick Alford e într-adevăr O.K.¹, dar să te căsătorești cu un om sărac...

Se poticni sub privirea ochilor cenușii, care stăruiau asupra lui.

— Om sărac ! Iar accentuezi vorbele astea. Ca și cum totul depinde de faptul că viitorul meu soț trebuie să fie musai bogat ! Logica ta mi se pare cel puțin ciudată.

Arthur rîse îndelung și cu poftă. Dar în urechile ei sensibile, hohotele acestea părură oarecum forțate, nesincere.

— Și tu trebuia să fii avocat, Leslie, ma parole¹ ; peruca albă și cu roba te-ar prinde de minune ! Dar acum, gata, fetițo ! Valea, că am o groază de lucru.

Cînd ușa se închise în urma ei, respiră ușurat, ca îndată să apese energic pe butonul de onix.

— Vă rog să-l trimiteți pe d-l Milder înapoi, porunci el copistului.

---

¹ OK — în regulă.

¹ Ma parole — Pe cuvîntul meu.

XII

DESPRE CURSELE DE CAI ȘI DESPRE INTENȚIILE DE VIITOR ALE UNUI ȘEF DE BIROU

DE ÎNDATĂ CE MILDER AFLĂ CĂ șeful îl solicită, știu care era motivul, și, cu toate că de obicei nu-i lipsea curajul, trebui totuși să facă un anume efort, pentru a da imediat ascultare chemării.

— Milder, ce înseamnă povestea cu cumpărarea Red Farm-ului ? începu avocatul fără înconjur.

— De ce să nu-l fi cumpărat ?

— Dar n-am nimic împotriva ; doar că mi se pare foarte curios faptul că n-ai pomenit o vorbuliță despre treaba asta.

— Ce vedeți curios în asta ? ' ripostă șeful de birou. Mi-am imaginat că n-o să priviți cu ochi buni intenția asta a mea, fiindcă de cele mai multe ori patronilor nu prea le convine ca salariații lor să se stabilească undeva prin apropiere. Luni de-a rîndul am locuit într-o căsuță nu departe de Chelfordbury, și deseori m-a tot ispitit ideea de a vă face o vizită. Dar un ce instinctiv m-a avertizat că nu e bine să mă vîr în sufletul șefului meu... să mă impun în societatea pe care dvs. v-ați ales-o ! Dacă în toți anii de cînd lucrăm împreună, m-ați fi invitat măcar o singură dată să-mi petrec week-end-ul la dvs., atunci v-aș fi informat și asupra cumpărării. Așa însă mă simt mai mult în rolul unui servitor, care n-are de ce să-și întrebă stăpînul, cum și unde să-și petreacă timpul liber.

— Și banii ? căută să înțeleagă Arthur. Nu știam că vă merge atît de bine, Milder.

— De ce v-aș informa în privința mărimii contului meu bancar, replică Milder rece.

Acum însă Arthur Gines deveni ceva mai agresiv.

— Din salariul dvs. — care — recunosc deschis — nu prea e dimensionat cu larghețe, n-aveați cum econo-

misi banii necesari atît pentru cumpărarea fermei cît și pentru amenajările pe care înțeleg că sînteți în curs de a le face.

În loc de răspuns, Milder scoase din buzunarul hainei un portofel de piele, pe care se afla înscris cu litere aurii numele bokkmaker-ului la firma căruia șeful său își cultiva viciul acelor pariuri nesăbuite prilejuite de cursele hipice.

— Truman?... Avocatul își încruntă fruntea. Ce are asta aface cu tranzacțiile despre care vorbeam? Nu văd legătura cu Red Farm?'

— Eu sînt Truman, sună replica mulțumită de sine a șefului de birou.

Celălalt se holbă la el. Truman ' Bookmaker-ul căruia îi plătise mii și mii de lire sterline !

— Și atunci banii pe care îi numiți ai dvs., sînt cei ai mei? izbuti el cu greu să articuleze într-un tîrziu.

— Ai dvs?... Dacă Truman n-ar fi acceptat pariurile pe care doreați cu tot dinadinsul să le încheiați, atunci s-ar fi găsit un alt bookmaker dispus s-o facă... În urmă cu cinci ani v-ați plîns la un moment dat că nu găsiți nici un agent care să accepte pariuri pe sume mari — pariuri din cele care se încheie telegrafic și ades doar cu cîteva minute înaintea startului în cursa respectivă. Asta mi-a reținut atenția, fiindcă am realizat că aparțineți acestor...

— ...nătărăi, interveni avocatul.

— ...nu, ghinionști, care în pofida tuturor pierderilor nu se pot dezbăra de patima pariurilor. Astfel s-a născut Truman și v-a informat prin prospectele sale că accepta dispoziții telegrafice pentru indiferent ce sumă. Știți cît ați pierdut în ultimii cinci ani?

Palid de mînie, șeful său clătină capul negînd.

— Fiindcă vorbim de Truman — doar la *acesta* șazeци și trei de mii de lire sterline !

Culoarea obrazului îi reveni și-i pieri din nou, dar Arthur Gines știa prea bine că furia lui nu era îndreptățită. Pînă acum Truman fusese un nume pe un formular de telegramă, o adresă undeva în Westend, căreia îi expediase depeșele sale păguboase. Niciodată nu-l interesase cine putea fi persoana ! Dar duplicitatea pe care Milder o relevase în mărturisirea sa, simțămîntul că unul

dintre salariații în care avusese încredere îl dusesse de nas, continuau să-l tortureze.

— Nu cumva sînteți și Rathburn & Co ? întrebă el.

Spre nemărginita-i uimire, Milder dădu afirmativ din cap.

— Nu numai Rathburn & Co, dar și Burton & Smith. Asta înseamnă deci că sînt identic cu trei agenții de pariuri față de care, dacă tragem linie și adunăm, dvs. ați pierdut în perioada amintită cam treizeci mii de lire sterline anual. Nu faceți o mutră atît de sumbră, Gines ! Nu există nimic ce mi-aș imputa ; în rarele ocazii cînd ați cîștigat, sumele respective v-au fost achitate corect. Am riscat și eu norocul meu împotriva celui al dvs. Cînd am început, am pus la bătaie averea mea cele trei mii de lire sterline agonisite prin truda zilnică a atîtor ani. Dacă Fortuna ar fi fost alături de dvs., puteam fi rapid un om ruinat.

— Aveți categoric dreptate. Sigur că... sigur că am nevoie de oarecare timp pentru a digera aceste noutăți.

Explorînd mai departe chipul rezervat al lui Milder, încercă să-și corecteze aprecierile vizavi de acel om, în care, pînă atunci, nu văzuse decît un fel de slujitor ceva mai școlit. Deodată însă, deveni conștient de ridicolul situației, așa că se defulă cu un hohot de ris.

— Și ce-o să faceți cu acest bănet domnule... Cresus¹.

— Mă voi stabili la țară și mă voi căsători.

— Excelent ! O ușoară nuanță de ironie răsună în cuvintele lui Arthur. Și cine e tînăra cea ferică ?

Minute în șir Milder îl fixă pe cel care încă îi mai era șef, ca după aceea să declare încet și răspicat

— Nutresc intenția de a mă căsători cu domnișoara Leslie Gines.

Pe chipul avocatului nu tresări nici un mușchi, dar în ochii săi scînteie deodată o răutate atît de diabolică, încît Milder cel calm simții că îl trec fiorii. Oare mersese prea departe ?... La fel de repede însă păru că se coboară un soi de cortină, și trăirile interioare ale lui Leslie Gines dispărură, făcînd loc unui zîmbet enigmatic.

— Iată un ce foarte interesant și care dovedește că sînteți și foarte întreprinzător, Milder. Din păcate însă, am alte planuri. Înconjură biroul și, cu mîinile în bu-

---

¹ Cresus — Rege al Lidiei, vestit pentru bogățiile sale.

zunarele pantalonilor, se plantă în fața celuiilalt. Și, așa, ca să știu și eu, cam cât ați plăti pentru privilegiul de a fi cumnatul meu ? își continuă el zeflemeaua.

Mai vîrstnicul său interlocutor acceptă provocarea.

— Retrocedarea unei jumătăți din pierderile pe care dvs. le-ați înregistrat în ultimii cinci ani la cursele de cai.

— Nu-i de ajuns ! surîse avocatul.

— Radierea a patru polițe emise pe numele lordului Chelford și semnate de el, dar... dar la o privire mai atentă se poate constata că toate poartă niște semnături false și că...

Arthur Gines se clătină pe picioare și dădu înapoi, cu chipul alb ca varul și strîmbat de un rictus. Iar Milder se folosi neîntîrziat de avantajul cîștigat.

— Cu alte cuvinte, Gines : șaptezeci și cinci de mii de lire sau... cinci ani de pușcărie !

XIII

CERERE ÎN CĂSĂTORIE

LESLIE PETRECUSE ÎN ORAȘ CÎTEVA ore plicticoase, și nu regretase doar odată, ci de mai multe ori, că nu acceptase propunerea fratelui ei de a se reîntoarce împreună la Willow House. Așa că — întrucît își terminase toate cumpărăturile — de ce n-ar pleca la Chelfordbury, folosindu-se de primul tren ?

Dar spre mirarea ei, cînd îi comunică telefonic această intenție, Arthur avu obiecțiuni.

— Nici vorbă ! O` să fie mult mai plăcut cu mașina. Rămîne așa cum am stabilit prima oară. Atîta doar că urmează să fii la birou la ora patru și jumătate în loc de ora cinci — Milder ne-a invitat la ceai. Fă-mi plăcerea și acceptă invitația.

— D-l Milder ? își exprimă ea surpriza.

— Dacă tot va fi vecinul nostru, e poate mai bine să-l tratăm cu amabilitate, argumentă el.

Cel mai mult i-ar fi convenit să pretexteze o durere de cap, și acceptă doar fiindcă rareori fratele ei îi solicita vreun serviciu.

Cu un inexplicabil sentiment de neliniște, pe care singură îl caracteriză ca prăpăstios, Leslie se prezentă la ora convenită, găsimdu-și fratele la masa de lucru, cu capul sprijinit în mâini.

— Nu te simți bine, Arthur ? se interesă îngrijorată.

— Da de unde ! Atîta doar că am în urma mea o zi de lucru oarecum fierbinte. Vezi că Milder o să vină și el îndată ; te rog, fii drăguță cu el — e un colaborator cu mare putere de muncă și foarte util. Locuința lui e lângă Regent's Park. De altfel e holtei.

Involuntar, fata trebui să zîmbească. Ce-o interesa pe ea dacă Milder era holtei au ba !...

— Nu știam de fel că ai un șef de birou atît de înstărit. Reședință la țară în Chelfordbury ! Apartament în cel mai distins cartier londonez ! Nu te-ai aștepta la așa ceva în cazul unui funcționar.

— Tipul o să-ți placă, răspunse Arthur, apăsînd pe butonul de onix. Știe să fie și amuzant !

Amuzant nu prea era cuvîntul potrivit, dar era singurul care-i veni pe limbă !

Aproape în același moment, de parcă ar fi așteptat semnalul clopoțelului, Milder păși în cameră, cu un par-desiu ușor pe braț și cu o borselină gri în mînă. Și iarăși Leslie se simți cuprinsă de un sentiment chinuitor de neliniște.

Pe durata drumului, dl. Milder își asumă obligația de a întreține conversația. Avea o voce profundă, plăcută, și o manieră agreabilă de a sta de vorbă. Arthur văzu acum într-o cu totul altă lumină pe omul cu care de atîta amar de ani lucra împreună, omul care apărea dimineata Dumnezeu știe de unde, pentru ca, odată munca terminată, să se mistuie în neant. Discuta cu egală ușurință atît despre progresele telefotografiei cît și despre ultimele recorduri aeronautice ; atinse două, trei teme literare dificile și făcu îndată legătura între ultimul răz-

boi mondial și defetismul oglindit în cîteva opere de referință, nu uită comunismul rusesc, dar nici renașterea italiană, ca în final să se oprească la particularitățile jocurilor sportive practicate de americani — bref¹, viză toate domeniile despre care presupunea că puteau sîrni interesul.

Apartamentul ocupa întregul etaj întîi al unuia dintre imobilele costisitoare învecinate cu parcul, și era mobilat foarte luxos. Pe banii mei — gîndi Arthur Gines, în inimă căruia se agita iarăși diavolul supărării celei mai negre.

Ceaiul fu servit de două fete îmbrăcate foarte îngrijit, iar după aceea gazda își conduse musafirii în bibliotecă, pentru a le înfățișa raritățile sale.

Milder tocmai o atenționa pe tînără asupra unei ediții princeps deosebit de valoroase, cînd se petrecu ceva foarte ciudat.

— Te rog să mă scuzi cîteva minute, Leslie, o rugă avocatul. Trebuie să ajung neapărat la un cunoscut care locuiește foarte aproape de aici.

Vocea lui Arthur sună stins și căznit. Sora lui îl privi mirată.

— Dacă vrem să nu întîrziem la cină, și ținînd cont că drumul pînă acasă e destul de dificil, începui ea aruncînd o privire ceasului ei brățară, atunci...

— Nu rămîn decît cel mult un sfert de oră, replică el și dispăru, înainte ca tînăra să mai poată obiecta.

Ce ciudat, ce neobișnuit ! Dar în pofida mirării și a senzației de disconfort care îi dădea iarăși tîrcoale, Leslie Gines n-ar fi bănuît în vecii vecilor că fratele ei o lăsase intenționat singură cu bărbatul acesta cărunt. Ba dimpotrivă, interpretase tăcerea și rezerva lui Arthur drept un mod de a-și arăta acordul cu antipatia ei față de Milder. De ce ar fi nutrit oare fratele ei — deci omul al cărui egoism se revolta întotdeauna cînd era obligat să țină cît de cît cont de cineva care era dependent de el — dorința neașteptată de a-i fi pe plac șefului său de birou ?...

---

¹ Bref — pe scurt.

După ce ușa se închise în urma avocatului, Fabrian Milder puse cu grije prețiosul volum la loc.

— La primăvară mă voi muta în noua mea locuință și sper să vă văd mai des atunci, d-ră Gines, vorbi el, cu ton scăzut.

Fata îi răspunse cu o banalitate politicoasă, care nu o obligă la nimic.

— Ambiția mea și-a dorit întotdeauna o reședință la țară, unde să-mi văd în liniște de cele două mari pasiuni ale mele : pescuitul și cititul. Din fericire, situația mea îmi permite să mă las păgubaș de meserie ; bănuiesc că fratele dvs. v-a informat în legătură cu posibilitățile mele materiale sînt un om destul de avut. Cît despre vîrsta mea ?... Cincizeci de ani înscamnă, din punctul meu de vedere, floarea vieții, așa că-mi pot asuma necondiționat responsabilitatea de a face fericită o femeie.

Sentimentul fricii sugruma gîtlejul lui Leslie, așa că de-abia izbuti să articuleze

— Sper ca atunci să putem avea din cînd în cînd plăcerea de a o vedea pe la noi pe soția dvs.

Milder nu-i răspunse, dar sub privirea insistentă a ochilor săi fumurii, simți că o trec fiori cînd calzi cînd reci. Deodată — înainte ca ea să-și dea seama ce se întîmplă — bărbatul îi prinse amîndouă brațele.

— Pentru mine nu există decît o singură femeie pe lumea asta ! Un chip care-mi stăruie zi și noapte în minte și-n suflet ! Leslie — vocea lui adîncă vibra de emoție — toate lunile acestea te-am purtat în inima mea !

— Vă rog să-mi dați drumul ! strigă ea, făcînd neconținut eforturi pentru a se elibera.

— Pentru dumneata am lucrat, Leslie, pentru dumneata am făcut planuri ! te iubesc așa cum nimeni altul n-o să te iubească niciodată...

Bărbatul o apropie din ce în ce mai mult de el, și, neputincioasă, tînăra privea șiderată la ochii aceia mistuitori, la chipul acela aspru.

O bătaie în ușă... Omul slăbi strînsoarea și se dădu înapoi, cu fața crispată de furie.

— Intră.

— D-l Richard Alford ar dori să vă vorbească, anunță fata în casă.

XIV

PESCAR ÎN APE TULBURI

DICK ALFORD, CARE AȘTEPTA ÎN birou, tocmai reflecta cum să inițieze o discuție ce promitea să devină extrem de neplăcută, când ușa se deschise cu violență și o tânără cu fața lividă dădu buzna înăuntru.

— O Dick, Dick ! suspină ea.

În același moment se afla în brațele sale și își cui-bări capul la pieptul tânărului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat ? Cum de te afli aici ?

Înainte ca Leslie să poată răspunde, trupul impunător al lui Milder umplu cadrul ușii. Omul nu vorbi, dar furia din privirile sale arzătoare spunea destule.

— De fapt, ce doriți ? izbucni el în cele din urmă.

Dick Alford nu dădu nici o importanță întrebării. Mai întâi o îndepărtă pe fată.

— De ce ești aici, Leslie ?

— Arthur m-a adus înapoi, și... și...

Vag de tot, adevărul începu să prindă contur în mintea tânărului.

— Arthur te-a adus înapoi ? repetă el încet. Și te-a lăsat apoi singură cu acest domn ? Un prieten de-al tău ?

— Azi l-am întâlnit prima oară.

Cu cât Dick își dădea mai bine seama de situație, cu atât mai mult creștea mînia din el. Cel mai nepotrivit moment pe care Arthur Gines l-ar fi putut alege pentru a reveni ! Dick auzi sunctul unui clopoțel, auzi pași repezi în hol și văzu chipul brusc decolorat al avocatului, desfigurat și de un zîmbet cald pe care acesta și-l impuse anevoie ?

— Hello, micuț ! Da' ce s-a întâmplat ?

— Cred că ați face bine s-o duceți imediat pe Leslie acasă, luă Alfred cuvîntul.

Să fie astfel ignorat, era insuportabil pentru Milder.

— Imi pot îngădui pentru început întrebarea, cu ce drept dispuneți astfel de oaspeții mei? Întrebă el provocator. Dar Dick nu-l băgă nici acum în seamă.

— Ocupați-vă de sora dvs., Gines! În vocea lui răsună o amenințare abia voalată. Astă-seară îmi voi permite să vă fac o vizită.

Minglind ușurel mîna lui Leslie, o conduse în hol și așteptă pînă cînd fratele și sora dispărură prin ieșire. De abia după aceea se adresă furiosului proprietar al locuinței

— Am venit la dvs. din rațiuni de afaceri, dar ele mai pot aștepta. Mai întîi aș dori să știu ce anume i-ați spus d-rei Gines?

— Asta mă privește doar pe mine, răspunse celălalt, acum iar stăpîn pe sine, chiar dacă nu și pe situație.

— Ba mă privește și pe mine, explică Dick, fără să se aprindă. Știți desigur că d-ra Gines este logodită cu fratele meu.

Milder își trecu limba peste buzele uscate.

— Lucrul acesta nu mă interesează! Și, după ce reflectă puțin: De ce ne-am juca de-a v-ați ascunselea? Am rugat-o pe d-ra Gines să-mi acorde mîna.

— Așa deci! Și care a fost părerea ei?

— Prin sosirea dumitale inoportună nu i-ai mai dat răgaz să-mi răspundă. Dar n-aș crede că în acest sens ar exista vreo dificultate.

Dick nu încercă să-și înfrîneze zîmbetul ironic.

— Vă gîndiți desigur la lipsa de dificultăți din partea domnului Arthur Gines!... Lucrul acesta, însă nu înseamnă prea mult! Oricum ar fi — dificultățile tot vor veni — atît din partea d-rei Gines cît și din partea mea.

— Din partea dvs.? Buzele lui Milder tresăriră într-un zîmbet ironic. Doar nu sînteți...

— Logodnicul domnișoarei? Nu, v-am mai spus-o doar, logodnicul este fratele meu — nu sînt altceva decît prietenul tinerei. Dar chiar și în situația în care intenția domnișoarei Gines de a se mărita cu cineva din

familia noastră s-ar schimba, lucrul acesta n-ar modifica de fel poziția mea față de dvs. Am senzația că încercați să pescuiți în ape tulburi, d-le Milder. Dumnezeu știe ce procedeu murdar de constrângere folosiți împotriva lui Gines !

Bărbatul cărunt tresări vizibil.

— Aha ! rîse Dick Alford, se pare că am nimerit drept la țintă. Cu toate astea, n-o să vă căsătoriți cu Leslie Gines.

Ochii lui Milder se îngustară.

— O amenințare ?

— Luați-o cum vreți. Și acum să trecem la obiectul vizitei mele ! Contra trei mii cinci sute de lire sterline ați dobîndit proprietatea Red Farm de la dl Leonard. Dacă vă alegeți cu un profit de cinci sute de lire, vreți să renunțați la cumpărătura dvs. ?

— Nici nu-mi trece prin cap așa ceva ! se revoltă Milder. Intenționez să mă stabilesc acolo definitiv, și nu există nici o lege care m-ar putea împiedica s-o fac.

Tînărul dădu ușor din cap.

— Mă tot miram eu de ce ați cășunat tocmai pe vecinătatea noastră ; acum însă înțeleg foarte bine motivele... Dar ghinionul dvs. este că Leonard, pentru a revinde, are nevoie de acceptul fratelui meu, adică de acceptul meu, întrucît am procură generală. Ca jurist, sînteți desigur foarte familiarizat cu prevederile sofisticate ale regimului acestor așa-zise proprietăți funciare în arendă, categorie din care face parte și Red Farm, și știți că dacă mă obligați să deschid un proces, veți pierde categoric. Deci ne putem înțelege pe cale amiable ?

— Nu.

— Poate că după ce veți reflecta în liniște, veți ajunge totuși la altă concluzie. Dick Alford își luă pălăria. Iar în privința d-rei Gines, ar fi tot în interesul dvs. să nu stăruiați asupra actualelor dvs. intenții.

— Și dacă totuși o fac ?

Un zîmbet de nepătruns flutură pe buzele tînărului.

— Atunci o veți regreta foarte tare, îl asigură el pe un ton degajat.

XV

UNDE SÎNT BANII MEI ?

LESLIE NU POMENI UN CUVINTEL despre întîmplarea cu Milder, și fratele ei părea că se străduie la fel de convins să evite tema aceasta. În vreme ce automobilul înainta — la început pe străzile Londrei, apoi prin satele liniștite — se pierdu mai în-tîi în tot felul de detalii asupra unor chestiuni profesionale, ca apoi să se retragă într-o muțenie absolută, în spatele căreia îl ghiceai profund preocupat. Nervii săi păreau în orice caz extrem de afectați, fiindcă odată, cînd Leslie i se adresă cu o întrebare absolut oarecare, avocatul tresări puternic.

— Pardon... ce spuneai ? Căzusem pe gînduri.

— În gînduri neplăcute, Arthur, nu-i așa ? îl chestionă ea blînd.

— Da, al naibii de neplăcute.

Ajunseseră aproape de Chelfordbury, și de abia acum fata spuse acel lucru care probabil că în tot acest timp îi stătuse pe buze.

— Arthur, știi ce dorea d-l Milder de la mine ? Și fiindcă fratei ei continuă să tacă, Leslie continuă Mi-a făcut o propunere.

— Ia te uită !

— Arthur, cînd ne-ai lăsat singuri, erai informat asupra intenției sale ?

— Ideea lui e bincînțeles ridicolă ! răspunse el evaziv. Cu toate astea nu e un tip de neglijat, și nu se poate spune că e o crimă cînd un bărbat se îndrăgostește de o fată și vrea să se însoare cu ea.

Leslie fu puțin jignită.

— Dar cred că nu ți-ai da niciodată acordul pentru acest mariaj, nu-i așa, Arthur ? Știi doar că sînt logodită cu Harry. Și de cîte ori nu mi-ai spus că dorința ta cea mai arzătoare este să mă vezi împodobită cu diamantele de contesă !...

De obicei avocatul era o persoană căreia nu-i lipsea replica promptă. Știuse să se descurce în situații mai complicate și în fața unor oameni cu mai multă experiență de viață decît a surorii sale.

Prezența fetei făcu, într-un anume fel, ca mintea lui să nu mai fie atît de inventivă, astfel că subterfugiile sale îi sunară lui însuși drept banale și inconsistente.

— Fata mea dragă, nu mă interesează cu cine te măriți, dacă, bineînțeles ești fericită. Milder este totuși un foarte bun jurist, și mai posedă și o avere frumoasă...

De-astă dată fata se răsuci brusc pe scaunul ei, astfel încît să-l poată privi în ochi.

— Iar accentuarea asta a laturii materiale ! Dar unde, Doamne iartă-mă, sînt banii mei ?

Întrebarea erupsesse pur și simplu. Arthur Gines trebui să facă un efort destul de mare pentru a putea stăpîni o situație atît de primejdioasă.

— Banii tăi ? Sînt plasați foarte bine, — inutil încercă el să găsească acea nuanță convingătoare atît de necesară acum — în tot felul de titluri de rentă și de acțiuni.

— La cît se ridică asta ? insistă ea nemilos.

— În jur de o jumătate de milion de lire sterline. Dar ce te-a apucat ? Hai să nu mai discutăm despre păcătoșii ăștia de bani !

— Nu, Arthur ! Astăzi ducem discuția pînă la capăt — ia spune, mai am vreun penny ?

Cît de neplăcută era această întrebare — mai neplăcută chiar decît cea a lordului Chelford, care voise săptămîna trecută să afle în ce fel de hîrtii fusese investită averea mamei sale ! Și probabil că în chestiunea asta își va vîrî nasul și Dick, individul acesta a cărui memorie putea să concureze oricînd cu o mașină de calculat ! Și în afară de cei doi, trebuie să se mai apere acum și împotriva sîciitoarei dorințe de a afla adevărul a lui Leslie ?

— Prostuțo ! surîse el. Chiar așa, ești o prostuță. Doamne, ce mi-ar place ca o fată ce are o avere ca a ta, să-și pună pirostriile cu mine !

— Cred totuși că banii mei nu mai există ! stăruia ea gravă. Ani în șir ai administrat banii de unul sin-

gur, și nu pot scăpa de ideea că afacerile tale financiare n-au mers deloc bine.

— Să însemne asta că ți-am furat averea? întrebă el tăios.

— Nu de asta te acuz. Poate însă că... n-ai investit-o bine, Poate că a devenit din ce în ce mai mică, pînă cînd n-a mai rămas nimic din ea. Așa-i, nu?

Pe durata unei clipe îngrozitoare, Arthur cumpăni dacă n-ar fi mai bine să recunoască adevărul. Dar vanitatea și reculul pe care îl simți, gîndindu-se la efectul pe care vestea aceasta ar avea-o asupra cuiva pentru care totuși nutrea — cît de cît — niște sentimente, împiedică mărturisirea.

— Te rog să mă scutești de ineptiile tale! Bineînțeles că nu-i așa cum ți se năzare...

Și gîndurile sale se reîntoarseră la unica nădejde ce-i mai rămăsese — descoperirea tezaurului Chelforzilor. De va izbuti să scoată la lumina zilei comoara, atunci putea să-i rîdă în nas lui Milder și putea s-o despăgubească pe Leslie pentru averea ei irosită. Atunci ar fi fost invulnerabil, căci ce presiuni ar mai putea exercita asupra-i șeful de birou, dacă afurisitele acelea de polițe, cele patru, vor fi plătite? E drept, totul semăna cu un fir de pai, de care înecatul... Pe de altă parte, acest drăcușor rafinat care se numea Mary Wenner, nu făcea parte dintre femeile care debitează minciuni, doar așa, de dragul senzaționalului facil.

Drumul spre Willow House trecea pe lîngă limita parcului domeniului Fossaway. Arthur Gines își opri o clipă privirea pe arcada cea minată de scurgerea vremii, înmuiată acum în purpura apusului de soare, întruchipînd un semn de întrebare incandescent, care se potrivea în mod ciudat cu starea sa sufletească, amestec de îndoieli și speranțe.

Ajuns acasă, se grăbi către dormitorul său, pentru a se schimba în vederea cinei; constată acum, singur fiind, că îl invadează un simțămînt plăcut de libertate. Oare nu fusese un zevzec că-i ascunsese lui Leslie adevărul?... Da, într-un moment propice, îndată ce se vor ridica de la masă, îi va spune absolut totul!

Dar Mary Wenner! Cincisprezece tone de aur! Cincisprezece!

XVI

„FĂRĂ SCANDAL, DICK !“

SPRE NEMĂRGINITA LUI UȘURARE.

În timpul cinei, Leslie, dovedi o dispoziție de zile mari, și amintirea lui Fabrian Milder păru ștearsă din memoria ei.

— Ai putea să-mi faci o mare bucurie, surioară, începă Arthur, cînd se servi cafeaua. Îți amintești de Mary Wenner, secretara lui Harry ?

— Desigur, Dick n-o poate suferi. Mi-a povestit de curînd că...

— La naiba cu Dick ! Doar n-o să ne aranjăm acum viața după gusturile lui ?... Observîndu-i însă privirea uimită, adăugă grăbit Te rog să mă scuzi, nervii mei nu sînt chiar la înălțime.

— Ce-i deci cu această d-ră Wenner ?

— Aș dori s-o inviți la week-end. Am o grămadă de hîrtii de rezolvat — nu știu cum de s-au strîns atîtea — și Mary este o dactilografă excelentă.

— De ce nu ? răspunse Leslie. Dă-mi adresa ei, să-i pot scrie. Aversiunea lui Dick împotriva ei se bazează în principal pe flirtul cu Harry.

— Pe care, fie vorba între noi, aproape că l-a uitat. Trebuie să-ți spun că o apreciez destul de mult pe tînăra asta. Sigur că nu este ceea ce se cheamă o doamnă ; dar în zilele noastre, noțiunea de doamnă e destul de vagă, destul de insignifiantă... Iartă-mă, Leslie, mai am încă de lucru.

Indeobște Leslie pusă în fața perspectivei de a petrece absolut singură o seară, resimțea aceasta drept ceva mohorît și apăsător ; azi însă avea atîtea la care să se gîndească, atîtea imagini de ordonat, așa că mai degrabă se felicita pentru singurătatea ei.

Cu toate că de la conflictul cu Milder trecuse foarte puțin timp, scena respectivă i se părea grotescă și neverosimilă. Poate că era încă paralizată de spaimă, fiindcă, reamintindu-și, punct cu punct, desfășurarea neplăcutului incident, nu simți acum nici supărarea

la care ar fi fost îndreptăţită, nici hazul ce nu lipsise totuşi. Strînsoarea puternicelor mâini ale bărbatului, focul din ochii cenuşii ! Şi Dick ! Ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles, îi căutase ajutorul şi se simţise în siguranţă la pieptul lui ! La fel ar fi fost oare, şi dacă providenţa i l-ar fi trimis pe Harry ?...

Gîndurile ei fură întrerupte de apelul strident al soneriei de la intrare. Alergă în hol şi aprinse lumina. Prin geamul gros al uşii se întrevedeau piepţii unei cămăşi albe. Era Dick.

— Intraţi, intraţi, Richard de Chelford ! îl salută ea deschizînd brusc uşa şi mimînd un aer ceremonios — solemn. Sînt pe jumătate moartă de plictis şi tînjesc după oareşicare distracţie.

— Nu prea-mi stă mintea la aşa ceva, replică vizitatorul, în vreme ce se lăsa condus în camera de zi.

— Arthur lucrează. Şi cum voi doi nu vă omoriţi cu dragostea unul faţă de celălalt, înseamnă că putem să discutăm nestingheriţi. Dick, a fost tare drăguţ din partea ta să apari azi după-masă acolo.

— Milder ţi-a făcut, după cum am aflat, o propunere.

— Ți-a relatat el asta ? Fata scoase un oftat profund. Da ! Şi, dacă mă gîndesc bine, treaba asta ar fi trebuit să mă flateze, nu-i aşa ? ! Dar de ce o fi marcat o grabă atît de... vijelioasă ?

Fără să se grăbească, Dick îşi alege o ţigară din cutia pe care i-o întinse tînăra, şi-o aprinse, iar după primul fum se făcu auzit

— Este exact motivul vizitei mele. Am venit încoace, tocmai pentru a afla asta. Mai înainte, ai avut vreun semnal în acest sens din partea fratelui tău ?

— E imposibil ca Arthur să fie bănuît de aşa ceva. Milder îi ceruse permisiunea să ne arate noua sa locuinţă, şi cu toate că invitaţia nu prea mi-a convenit, l-am însoţit şi eu.

— Ca să-i faci fratelui pe plac, nu-i aşa ?

— Oho ! zise ea veselă. O doză convenabilă de curiozitate feminină nu-mi lipseşte de fel ! Şi apoi... locuinţa unui burlac are în ea ceva captivant. Dick, ceea ce te dezavantajează totuşi, e că pentru lucru n-ai decît un biet birouaş, iar ca iatac pesemne doar o amărită de cămăruţă mansardată !

— Dar ce, lui Second Son îi trebuie mai mult de-atît ? Ia spune, Arthur s-a înfuriat cînd a auzit de comportamentul lui Milder ?

— Poate ; ştii doar că frăţiorul meu nu-şi trădează niciodată sentimentele.

— Asta cam aşa e ! răspunse Dick sec. Vrei să-i comunici că ţin foarte mult să discut cu el cîteva minute ?

Leslie îl privi cu un aer rugător.

— Dar fără scandal, Dick !

— Da de unde. Vreau doar să-i pun cîteva întrebări. Cred că am dreptul s-o fac.

— Cum adică ?

Fata îşi ridicase ochii spre el, dar îşi coborî îndată pleoapele, citind în privirea bărbatului ceva ce o făcu să se cutremure. Fără un cuvînt, traversă holul şi bătut la uşa camerei de lucru.

— Dar ce naiba o fi vrînd de la mine ? mîrîi Arthur Gines. Individ fără menajamente, care ţi se bagă pe gît fie ziua, fie noaptea, şi nu-i pasă dacă ai sau nu timp pentru el.

— Cred că ar fi mai bine dacă l-ai primi, ca să li-chidezi odată chestiunea.

Îi aruncă o privire rapidă.

— Care chestiune ?

— Chiar că nu ştii asta ?...

— Bine, bine ! trimite-l încoace, porunci el nemulţumit.

XVII

LOVITURA ÎN STIL MARE

Cînd Dick intră şi închise uşa după el, stăpînul casei nu consideră că e cazul să se ridice de pe scaun.

— Ia loc, Alford, Leslie mi-a spus că doreşti să-mi vorbeşti.

— Știi asta și fără ca sora dumitale să ți-o transmită; să fi uitat oare spusele mele din după-amiaza asta, despre faptul că ne vom vedea seara pentru a lămurii unele treburi? Milder i-a făcut surorii d-tale o propunere...

— Da. Am aflat-o de la ea, pe drumul înspre casă.

— Și cred că te-a supărat destul de mult! Să presupun că-ți vei concedia chiar de mâine salariatul acesta lipsit de bun simț?

— După părerea mea nu există motive pentru așa ceva, ripostă Gines rece. Să ceri mîna unei fete drăguțe, nu-i totuși o infracțiune. Bineînțeles că nu asta e omul pe care mi l-aș alege drept cumnat, dar...

— De ce mijloace de presiune dispune? răsună vocea stăpînită a lui Dick.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Exact ceea ce ai auzit. Doar n-ai suporta nici-cînd ca Milder să ridice ochii asupra surorii dumitale — nemaipunînd la socoteală și jignirea la care e supusă viitoarea contesă de Chelford —, dacă omul nu te-ar avea atît de tare cu ceva la mîna, încît indignarea firească ce-ar trebui să te cuprindă, să fie anulată de teama față de consecințele penibile.

Arthur Gines se refugie într-o încercare de zefle-mea.

— Ce melodramatic, scumpul meu! Aproape ca-n romanele de duzină! Bineînțeles că prefer s-o văd măritată pe Leslie cu fratele dumitale; asta nu înseamnă însă că i-aș pune vreun obstacol în cale, de-ar fi să-și dăruie altcuiva inima.

— Deci lui Milder, cu alte cuvinte! Și acum Dick puse o întrebare care-l făcu pe celălalt să țîșnească în sus ca un resort. Nu e cumva vorba de niște polițe?

— Niște... ce? blîgii avocatul.

— Ai înțeles foarte bine! Polițe! Patru la număr. Pe care acceptul fratelui meu e falsificat. Le-am văzut la bancă, și din fericire — din fericire pentru d-ta, bineînțeles! — n-am ridicat nici o obiecțiune. Cînd, la cîteva zile după aceasta, am cerut să-mi fie prezentate din nou, erau plătite — probabil de domnul Fabrian Milder, pe care trebușoara asta l-a costat ceva mai mult de cinci mii de lire și care, sînt convins, n-a jertfit această sumă doar de dragul altruismului pur.

— Respirația lui Arthur Gines era în vădită dificultate.

— Nici eu... nici ea n-am aflat decît azi că polițele au fost răscumpărate. Banii mi se cuveneau pentru... pentru cheltuieli de timbru, taxe de notariat, onorarii restante și altele. Harry era bolnav atunci, așa că...

— Deci ăsta e instrumentul cu care te manipulează ?!

— Și așa văd că știi... Da ! Așa e, Alford, sînt ruinat ! Individul ăsta mă poate băga în pușcărie.

Dick își clătină capul.

— Dă-l afară ! Miine chiar ! Și de-ar fi să prezinte polițele, poftim, mă oblig să-l conving pe Harry să recunoască semnătura ca fiind autentică.

Culoarea începu să revină pe chipul alb ca varul al avocatului.

— Vrei să faci asta ? Dumnezeu, habar n-ai ce înseamnă asta pentru mine ! Ești un tip de ispravă, Alford ! Miine dimineată îi fac vînt lui Milder.

Își întinse mina către Dick, iar tînarul i-o acceptă cu oarecare neplăcere. Acest Arthur nu-l impresionase prea tare nici în clipele sale cele mai bune, darmite acum !...

— Îi voi restitui fratelui dumatăle și ultimul penny, îl asigură avocatul, și lucrul acesta se va întîmpla foarte curînd, întrucît plănuiesc o lovitură în stil mare, care mă va redresa în întregime.

Lovitura în stil mare care urma să-l scoată din încurcătură, nu era altceva decît furt calificat din avutul lui Harry Chelford. Dar în situația de față, lui Arthur îi lipsea, pare-se, și simțul ridicolului. Slavă și har Domnului, încurcătura cu polițele putea fi considerată ca rezolvată ; de acum încolo nu va mai umbla decît pe căi licite ! Și zelul bunelor sale intenții nu se temperă nici cînd își aminti că în buzunarul interior al hainei avea și o a cincea hîrtie de felul celor despre care se vorbise, hîrtie de care Dick Alford nu știa nimic...

— Mai poți face cîte ceva pentru mine, Alford poți grăbi nunta. Dacă e posibil, încearcă s-o stabilești pentru luna viitoare ; Leslie e o copiliță caraghioasă, caută să amine cît mai mult inevitabilul — mă rog, așa sînt fetele astea ! Zorește-l puțin pe Harry !

Privirea deschisă și sinceră a lui Second Son cercetă trăsăturile celuiilalt.

— Decizia în privința asta trebuie lăsată să revină în întregime surorii dumitale, replică el, și cuvintele sale răsunară ferm și irevocabil.

Ieșiră împreună din camera de lucru. Leslie, care-i aștepta îngrijorată, văzu zîmbetul de pe chipul fratelui și înălță o rugă de mulțumire către cer.

— Vrei să și pleci? Dick Alford întinse mîna pentru a-și lua pălăria.

— Haide să facem o partidă de mah-jong¹ îi propuse stăpînul casei.

Dar să-l aibă vizavi pe avocat, era mai mult decît putea suporta Dick în seara asta.

— Hei, dar iată aici ceva, continuă Arthur jovial, care de fapt ar trebui să stea la Fossaway! Arată spre perete, unde atîrna un pumnal, negru și înspăimîntător — cu mînerul lustruit de întrebuițare și cu lama lui cea lungă aproape zimțată din aceeași pricină. *Adevăratul* pumnal al lui Hubert de Redruth, cel care a pus ca *adevăratul* Abate Negru să fie ucis. Priviți numai stema de pe mîner.

— Am mai privit-o și altădată, răspunse Alford scurt, apoi, adresîndu-se tinerei Puneți pardesiul, Leslie; o plimbare mică n-o să-ți strice.

Și Arthur cel îndatoritor, care ar fi susținut acum orice propunere a lui Dick, o îndemnă și el să facă o ieșire.

XVIII

FANTASMAGORIE ?

NOAPTEA ERA ÎNTUNECOASĂ, DEOARECE luna nu răzbătea decît arareori dintre cavalca-dele de nori care se urmăreau înversunat. Leslie își vîrî brațul pe sub cel al lui Dick, atunci cînd coborîră spre stradă, pe aleea cufundată în beznă.

---

¹ Mah — jong — Joc de origine chinezească asemănător cu dominoul.

— V-ați certat ? vru ea să știe.

— Nu chiar — oricum, s-au spus cîteva cuvinte pe șleau, care au mai limpezit atmosfera. Miine îl va concedia pe Milder.

Fata păru că reflectează asupra unui lucru, fiindcă trecu destulă vreme pînă răspunse

— Oare hotărîrea asta e și înțeleaptă?... Mi-e totuși puțin frică de individ — pare a fi primejdios ca dușman.

Rîsul încetișor al lui Dick o mai liniști.

— Un dușman foarte primejdios, indiscutabil. De temut însă... numai pînă unde îi ajunge puterea de a uneli...

— Înțeleg că nu-i poate face nici un rău lui Arthur ?!

— Intr-adevăr, nu-i *mai* poate face ; iar ție cu atît mai puțin.

Leslie își așeză și mai bine brațul sub al lui.

— Ai fi fost un frate nemaipomenit, Dick.

— Păi și sînt. De altminteri, dacă tot vorbim de frați, Arthur m-a rugat să insist pe lingă tine în vederea grăbirii nunții, lucru pe care am refuzat să-l fac. Leslie, nu-ți dai seama că-l vezi mult prea rar pe Harry ?

Fata constatase de mult același lucru, și nu era deloc zgîrcită cu reproșurile pe care le adresa propriei persoane — fiindcă îi ardea din ce în ce mai puțin de compania logodnicului.

— Zău că nu-mi duce lipsa, Dick. Căutarea comorii și a elixirului vieții, îl stăpînesc de la o vreme cu totul.

— A vorbit cu tine despre asta ?

— Desigur. De fapt, ce părere ai despre comoară ?

— Cred că tot căutînd de patru secole, Chelforzii au cheltuit mai mult decît face toată comoara, și că buna regină Beth a avut ea grijă să pună prea grațioasa-i mîna pe faimoasele lingouri de aur.

— Opinia mea e totuși alta, sună replica surprinzătoare a lui Leslie. Preocupată cît de cît de chestiunea comorii, care pe aici e un fel de sport local, m-am adîncit în studiul istoriei epocii respective ei bine, în anul despre care tradiția afirmă că ar fi fost cel în care strămoșul tău și-a ascuns tezaurul, în acel an deci... vistic-

ria reginei era atât de secătuită că a trebuit să împrumute mari sume de la zarafii lombarzi.

Involuntar, Second Son se opri.

— Ești sigură că-i așa ?

— Cum să nu ! Dacă n-ai fi un sceptic atât de incurabil și ai fi citit mai mult despre problema asta, ai ști că Elisabeta era bancrutară în 1582. Te deranjează cumva acest termen ireverențios ?

— De ce ? E unul destul de uzual ! rîse el.

Ajunși la drumul în pantă, Dick coti spre stînga, deschise o poartă de ștacheți, și cei doi o luară pe o potecă îngustă ce ducea în direcția mănăstirii. Luna tocmai se iveau pe după un perete de nori.

De mult voiam să vezi și tu ruinele învăluite în razele lunii. Priveliștea are un incontestabil aer romantic.

Cînd zidurile și turnurile surpate deveniră vizibile, cei doi își încetîniră pașii. Da, era de-a dreptul feerie !

Dacă tradiția spunea adevărul, atunci, în negurile trecutului îndepărtat, se afla în acest loc o piatră-altar destinată jertfelor — cu mult înainte ca monahii normanzi să înceapă a ciopli pietrele ce urmau să dureze abația lor, cîndva atât de mare și de trufașă.

Lumina lunii îmblinzea contururile aspre, transfigura pereții năruți, și Leslie văzu cu ochii interiori stăncile negre ale călugărilor mișcîndu-se încolo și înapoi. În stînga, sub ei, zări încrețindu-se un luciul de argint vechi, acolo unde luna se oglindea în Ravensrill. Pe molul său șezuseră cucernicii bărbați cu undița, discutînd despre nimicurile cotidiene ale micii lor lumi. Se preschimbaseră în pulbere, și mănăstirea lor trufașă, mîndria lor și opera acelor mîini trudite, se fărămița în mormane de pietriș și de moloz.

Oare o mințeau ochii cu vreo fantasmagonie ? Ar fi putut jura că la umbra bătrînului turn ceva se strecurase ușor, ca o nălucă.

— Dar ce-i cu tine ? întrebă Alford, care auzise respirația ei devenind mai pronunțată.

— A, nimic ! Închipuiri, pesemne... mi s-a părut că dincolo, lîngă turn, se mișcă un...

— La acest ceas din noapte, desigur nimeni altul decît chiar Starețul Negru, o întrerupse el glumind. Și de el nu ne temem, nu-i așa ?

— Eu una nu mă tem de fel, răspunse ea cu un curaj despre care inima ei nu voia să știe.

În aceeași clipă auziră un geamăt pricinuit deangoasă, un oftat prelung, care, începînd în registul acut, coborî toată scala spaimelor, pentru a se pierde într-un tînguit ușor.

— Ce a fost asta ? șopti ea, cramponîndu-se de brațul lui Dick.

Tînărul nu răspunse ; ochii săi păreau că vor să străpungă zidurile ruinate ale bătrînei mănăstiri.

Iarăși acel tînguit, care se termină de această dată într-un strigăt... Alford o trase lîngă sine. Acum văzuse și el o siluetă care se furișă spre apz din vale. O siluetă înaltă, neagră !

— Rămîi cu mine Dick, îl imploră Leslie, cînd protectorul ei păru că vrea să urmărească strania arătare.

Silueta întunecată se grăbi în josul pantei, răsucindu-se din cînd în cînd către cei doi. Agitîndu-și cu frenezie brațele în toate direcțiile, uneori urlînd cu o poftă sălbatică, alteori gemînd și horecînd cuprins de o groază absurdă, dispăru în cele din urmă în întunericul trunchiurilor de copaci — o vedenie înfricoșătoare, așa cum o poate isca doar coșmarul sau închipuirile panicate ale nebuniei. De undeva departe mai răsună o dată plînsul său fioros... apoi tăcerea nopții se așeză blind peste toate.

— Ce grozăvie !...

Genunchii fetei cedară.

XIX

AL DOILEA AVERTISMENT

CÎND LESLIE DESCHISE OCHII, ÎN-
tîlni privirea speriată a însoțitorului ei, care o purtase pe brațe pînă la punctul unde poteca se unea cu drumul principal, deci cam la o sută de metri de locul unde se petrecuse înspăimîntătoarea scenă.

— Să fi fost Starețul Negru ? șopti ea înfiorându-se.

— Da de unde ! Vreun sătean căruia i s-a ridicat alcoolul la cap ! o liniști el, ajutînd-o să se repună pe picioare.

— O nu ! Dick ! A fost... Un nou tremur o cuprinse. Te rog să mă duci acasă.

— Imi pare foarte rău că te-am îndemnat la plimbarea asta, spuse el grav.

— Dumnezeu, dar cine putea bănuia așa ceva !... Dick, leșinul acesta m-a făcut să am niște vise tare curioase. Inchipuie-ți, se făcea așa... ca și cum m-ar fi sărutat cineva.

— Eu am fost acela, recunosc eu el fără sfială. Am sperat că teama pe care vei resimți-o, va fi atît de mare încît să-ți revii din leșin...

Rîsul ei răsună aproape isteric.

— Puteai măcar tăgădui acum... zău că nu ești un gentleman !

În vreme ce păseau încet către Willow House, fata constată că tînărul privește de cîteva ori înapoi.

— Crezi... crezi că făptura se ține după noi ? șusoti ea, în vreme ce dinții îi clăntăneau.

— Nici vorbă ! Mi s-a părut că aud zgomotul unei mașini dar constat că m-am înșelat.

Nu se înșelase și o știa. Observase foarte clar fascicolul de lumină al unei lanterne și auzise și bîzîitul încet al motorului.

— Ia să te văd mai bine. Second Son se opri și răsuci capul lui Leslie astfel ca lumina lunii să-i scalde trăsăturile chipului. Arăți al naibii de palidă și ai face foarte bine dacă te-ai băga de urgență în pat ; n-are rost să-ți mai alertezi și fratele. N-aș dori ca întîmplarea asta să fie prea mult comentată.

Ajunși în apropierea casei, își continuară drumul de-a dreptul peste gazon, pentru a evita scîrțîitul pietrișului și un bun venit prea sonor din partea lui Arthur. Deodată, cu un ușor oftat, fata abandonează brațul tovarășului ei.

— Sînt totuși bucuroasă că am făcut drumul ăsta, spuse ea încet.

Tăcerea care urmă îi stînjea pe amîndoi.

— Dick, vrei să mă mărit cu fratele tău ?

Tînărul nu răspunse.

— Chiar vrei acest lucru ?

Însoțitorul ei stătea în umbra cedrului cel mare, care se înălța chiar înaintea ușii din față a casei, astfel că Leslie nu izbuti să vadă felul în care reacționează chipul interlocutorului.

— Dorințele mele nu joacă nici un rol în chestiunea asta, încercă el să ocolească. Decizia ta nu trebuie influențată de nimeni și de nimic.

— Dorești să mă mărit cu el ? insistă ea.

— Nu-ți pot răspunde. Vocea lui devenise aspră.

Leslie simți iscîndu-se în ea — din pricina acestei rezerve — o undă de mînie nechibzuită.

— Iar eu n-am să-ți mai pun niciodată această întrebare. Niciodată. Noapte bună !

În inimă cu ceva care semăna foarte bine cu disperarea, Dick Alford se grăbi să revină la porțiunea de drum care era în pantă. Scoțînd lanterna fără de care nu pleca niciodată scara, luminează de-a curmezișul cîteva porțiuni ale terenului. Era un drum puțin practicat, folosit — în afară de el și de Gines — cel mult ocazional de cîte un negustor. Tînărul văzu urmele pneurilor Rolls-ului avocatului, le descoperi și pe cele ale mic-litrajului său, ca foarte repede să dea și de altele, caracterizate de prezența unei săgeți clar exprimate. Locul unde oprise mașina străină se cunoștea foarte bine — era evident că necunoscutul nu făcuse nici o încercare de a introduce mașina pe drumul cel îngust, ci folosise cîtva timp marșarierul, și Dick se luă după urmele acestea, pînă cînd ele părăsiră drumul, traversînd cîmpul spre o poartă de scinduri.

— Red Farm, murmură el, deschizînd poarta ; nu mai avu mult de căutat. La adăpostul unui gard viu care se întindea paralel cu drumul, se afla mașina singuratică, neiluminată, dar cu capota caldă încă un autoturism american pentru orice fel de teren, căruia nu-i lipsea nimic din echipamentul cel mai modern.

Tînărul își notă grijuliu numărul de înmatriculare, care era unul londonez, apoi reveni la poarta din leături, cocoțîndu-se pe cea mai de sus dintre ele, și așteptă. Răbdarea nu-i fu supusă unei probe prea grele. Dincolo de coama dealului văzu turnul mănăstirii, și

cinci minute după ce-și ocupase locul, pe orizont se decupă o siluetă, care, coborînd panta, se apropia acum de el.

Parcul domeniului Fossaway era împrejmuit cu o plasă de sîrmă cu ochiuri mari, ce nu constituia un obstacol prea mare în fața cuiva care ar fi vrut să treacă peste ea. Străinul nu păru însă familiarizat cu terenul, fiindcă Dick auzi ceva zăngănind în contact cu sîrma, — urmat îndată de o înjurătură —, apoi omul reuși totuși să escaladeze plasa și ajunsese în partea cealaltă. Acum se apropia din ce în ce mai mult.

— Bună seara, d-le Milder, salută tînărul politicoș. Ați aruncat o privire mănăstirii de la Chelfordbury?

Cel căruia i se adresase astfel, aproape că-i scăpă din mînă rețevciul cel zdravăn de care se folosea.

— Da' cine dracu ești dumneata?

Un fascicool de lumină țîșni din mîna lui și se opri asupra chipului lui Alford.

— A, dumneata! răsufflă el ușurat. Cum poți domnule, să mă înspăimînti în felul acesta!... Am admirat ruinele la lumina lunii.

— Mulțumim frumos în numele ruinelor! Tot ce aveți de spus admirativ despre mănăstire, va fi apreciat în cel mai înalt grad de deținătorul ei actual.

După toate aparențele, Milder nu se simțea foarte bine în pielea sa.

Mi-am lăsat mașina aici în cîmp, explică el, ca să nu stînjenesce circulația.

— Circulația, în zona noastră relativ izolată, nu înseamnă totuși prea mare lucru — mai ales între orele zece seara și miezul nopții. Dar dacă nutriți iluzia că Red Farm vă aparține, puteți cu drept cuvînt să și parcați aici! Totuși, care-i șpilul, Milder?

— Ce vreți să puneți cu „șpilul“ ăsta? Este oare neîngăduit să savurezi un peisaj nocturn sub razele Se-lenei?

— Neîngăduită ar fi, să zicem, pătrunderea dumin-tale așa, nici una, nici două, pe proprietatea fratelui meu. Încă o dată — ce puneți la cale?

— Nu vă înțeleg!? Nu-mi dați totuși voie să deschid poarta? Aș vrea să plec acasă.

Dick Alford coborî încetîșor de pe gard.

— Ești un individ suspect, Milder, îl acuză el fățiș, renunțînd și la pronumele de reverență.

— Ce dracu vrea să însemne asta? se aprinse omul mai vîrstnic.

— Exact ceea ce exprimă cuvintele un individ suspect. Gădesc drept foarte ciudată maniera asta a duminicilor de a vagabonda la acest ceas tîrziu din noapte prin parcul de la Fossaway, mai ales după cele care s-au întîmplat recent.

— Mă luați drept Starețul Negru, șuieră Milder.

Intunericul reverberă risul amuzat al lui Dick.

— Pe dumneata te cred în stare de fel de fel de chestii, care mai de care mai interesante. Nu vrei să-mi spui totuși ce cauți în preajma mănăstirii?

— Dar v-am spus deja că nu savuram decît înfățișarea ruinelor sub razele de lună. Dacă asta constituie un delict, n-aveți decît să mă reclamați.

Alford își vîrîse mîinile în buzunare și privea țintă la omul care-și pornea acum motorul.

— Locul cel mai potrivit de a admira abatia este vîrfurile dealului, și nicidecum interiorul propriu-zis al ruinelor. Iar un vizitator obișnuit — un turist autentic deci — nici nu s-ar fi ascuns, nici nu și-ar fi camuflat mașina în spatele unui gard viu, stingînd și luminile. Milder, te sfătuiesc să fii prudent, și întrucît ești un tip căruia-i pică fisa repede, cred că o să-mi iei în considerație sfatul. Și, să nu uiti mîine vor începe demersurile care solicită emiterea declarației oficiale de nevalabilitate privind tranzacția inițiată de dvs., ce are ca obiect proprietatea funciară Red Farm.

— Asta e o chestiune pe care n-o discut decît în fața justiției, se răsti cel de la volan.

— Te pricepi la cursele hipice, Milder?

Șeful de birou se răsuci brusc, de parcă ar fi dat stocul în el. Oare flăcăul ăsta nesuferit își vîrîse nasul în toate secretele sale?

— Oarecum... da' de ce?

— Știți ce înseamnă un avertisment?

Milder se holbă la el cu gura căscată.

— Bineînțeles. Încunoștințarea prin Jockey Club că nu mai ai voie să te arăți în preajma turfului.

— Bine... chiar foarte bine! zîmbi Dick Alford. Așa-i. Și exact în același spirit te avertizez în privința nu doar

a domeniului Fossaway dar și a Willow House-ului, și a tot ceea ce ele conțin.

— Și dacă așa-zisul duminică avertisment mă lasă rece ?

— Răspunsul la asta ți l-am mai dat o să regreti amarnic, încheie Alford.

Mașina demară furtunos, trecu prin poarta deschisă și curînd luminile ei de poziție se pierdură în spatele curbei.

XX

ÎNGERUL MORȚII DĂ TÎRÇOALE

DICK ALFORD SE CĂTĂRĂ ÎNDEMI-natic peste împrejmuire și, trecînd pe lîngă ruine, o luă spre conac. Una din uriașele ferestre prinse în plumb ale bibliotecii era deschisă, astfel că-l zări pentru o clipă pe Harry, care cu capul sprijinit în ambele mîini — citea la birou. Oftînd ușor, Second Son își continuă drumul spre micul său cabinet de lucru.

— Adu-mi cafea și biscuiți, porunci el lui Thomas, apărut ca urmare a semnalului soneriei.

După ce sluga plecă, tînărul deschise mapa cu corespondența care sosise aseară cu trenul, deșertă un teanc de scrisori și desfăcu prima pe cea cu inscripția „NEW SCOTLAND YARD“ și pe care recunoscuse de asemenea scrisul unui vechi prieten din școală.

Dragă Dick,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea ta oarecum neobișnuită, dar mi-e teamă că nu putem, oficial, să facem mare lucru pentru tine. Detectivi particulari sînt, ce-i drept, berechet, dar te-aș consilia altminteri. La cartierul nostru general există un plutonier ceva mai aparte, numit Puttler, — poate-ți amintești de

el în contextul afacerii Hatton Garden — un tip foarte capabil, pe cale de a fi avansat, pe care natura l-a înzestrat însă cu un exterior atât de ridicol că tot Yard-ul nu-l știe decât ca „The Ape”¹, ceea ce însă nu dăunează de fel simpatiei de care se bucură. Chiar și-n timpul concediilor sale, acest Puttler se ocupă tot cu studiul problemelor criminalistice. Am avut o convorbire ceva mai îndelungată cu el, și este gata — dacă va exista și aprobarea șefului, pe care urmează să-l informez în privința rugăminții tale — să-și efectueze la voi cele șase săptămâni de concediu ce i se cuvin. Cum am zis, o apariție destul de caraghioasă, pe deasupra și anti-alcoolică și creștin convins, cu opinii foarte ferme despre muzica bisericească, opinii pe care le susține vehement. Poți conta necondiționat pe discreția tipului. I-am oferit în numele tău zece lire sterline pe săptămână, la care vei adăuga și decontarea cheltuielilor, și sper că în termen de cel mult șase săptămâni să te știu scăpat de grijile amintite.

Cu serisoarea asta în buzunar, Dick se îndreaptă spre bibliotecă.

— Hello ! Ce noutăți ? îl salută lordul Chelford.

Înainte ca Dick Alford să-i răspundă, se duse la ferestra prin care își zărise mai înainte fratele citind la birou, — o închise.

— De ce asta ? mirii lordul.

— Prietenul nostru monastic s-a arătat din nou ; e mai bine deci să ții ferestrele închise.

Harry Chelford își strânse pumnul.

— Și poliția ? Pentru ce o plătim ? E de necrezut ținutul ăsta să fie terorizat de... Dick, nu poți să faci nimic împotriva chestiei ăsteia ?

— Ba da. Și cred că foarte curînd chiar

Fratele mai tânăr își umplu pipa, și o aprinse cu un chibrit pe care îl extrase din cutiuța de argint a fratelui său, cea care era împodobită cu stema familiei.

---

¹ Ape — Maimuță

— Pune nițel deoparte cărțoiul ăsta afurisit, continuă el, și hai să discutăm câte ceva. I-am făcut azi o vizită lui Leslie.

Vizibil fără tragere de inimă, lordul Chelford închise cartea ce se afla în față-i.

— Leslie? Da, iată o fată inteligentă care știe cât de ocupat sînt și care, din pricina asta, nu mă deranjează decît rareori. Puține femei ar arăta atîta înțelegere... I-ai văzut și pe fratele ei? A pus să fiu anunțat prin telefon că mîine la zece și jumătate mă va vizita. Urmează să semnez cîteva documente referitoare la averea lui Leslie. Băiat bun, Arthur ăsta!

— Desigur! confirmă Dick, și în vocea lui nu se putu citi nici o urmă de sarcasm.

— Da, îi sînt foarte obligat. Harry își dădu jos ochelarii cu ramă din corn. Fără Arthur n-aș fi întîlnit-o niciodată pe Leslie și nici nu mi-ar fi venit ideea mă însor. Dar Arthur și-a dorit cu tot dinadinsul pentru Leslie un soț care să nu fie vîntor de zestre. Oricum, banii ei ne pot fi foarte utili.

Dick asculta răbdător explicația pe care o mai auzise deja de cîteva ori, și formulată în termeni similari.

Dar de ce, frățioare, vrei tu cu tot dinadinsul să te însori cu niște *banii*?! Că doar nu sîntem niște pîrliți! se miră el.

Harry Chelford își ridică umerii uscățivi.

— Presupun că într-adevăr nu sîntem, răspunse el indiferent, cu toate că nu m-am ocupat niciodată de situația averii noastre. Slavă Domnului că-l am pe deșteptul de Dick, ce mă scutește de toate angarările astea. Fii te rog atît de drăguț și invită-i pe cei doi Gines la masă pentru una din zilele următoare; aș vrea să discut cu Arthur diferite chestiuni, printre care și eventuala vînzare a fermei Creethorpes, pentru care mi s-a oferit un preț frumos. Nu văd nici un motiv de ce n-am vinde-o.

— Dar eu văd, răspunse Dick, slobozind un norișor de fum. Prețul nu corespunde nici pe departe cu valoarea reală a fermei,

— O sută douăzeci de mii de lire? Nu se poate pretinde mai mult, Dick.

— Mă rog, eu unul o să încerc totuși s-o fac, răspunse mezinul.

Ochii săi căutară pe tăblia cea mare, acoperită cu cărți și documente, pînă dădură de cărțulia care se afla întotdeauna la îndemîna lui Harry; jurnalul de zi al celui lord Chelford, care fusese decapitat ca rebel. Începu să răsfoiască paginile îngălbenite pe care rîndurile decolorate abia se mai puteau citi — timp în care fratele său îl urmărea cu o mustră triumfătoare.

— „Aceste lingouri să le ducă el, dacă seceta va dura, la loc sigur“ Tare aş vrea să ştiu ce are a face seceta cu ascunzătoarea! spuse Dick meditativ. Sună de parcă ploile ar fi zădărnicit planul strămoşului nostru.

Lordul Chelford rîse aproape nestăpînit.

— Aha, acum te-a apucat şi pe tine! Poate că de acum încolo, vei fi şi tu un căutător de comori la fel de pătimaş ca şi mine. Cu ochii strălucind aprins, se aplecă peste tăblia biroului. Vrei să-ţi spun unde se află ascuns aurul?... Într-o peşteră sau într-o boltă subterană! Jurnalul pomeneşte în trei locuri despre un „chesil“, deci un fel de rangă. Luă cărțulia din mîna fratelui său şi întoarse agitat cîteva foi. Iată unul dintre acestea :

— „Astăzi, Tom Goodman mi-a adus un *chesil* de la Brihtelmstone“

Şi altul

„Am lăsat *chesil*-ul în apropierea ascunzătorii. Iar prostănacii aceia care-l vor vedea nu vor şti ce preţ deosebit are pentru mine.

Dick mustăci.

— Asta trebuie să fi fost într-adevăr o rangă cu totul deosebită! Nu scrie nimic acolo despre lungimea sau greutatea ei?

— Din păcate, nu.

O bătaie discretă în uşă îl anunţă pe Thomas.

— Să vă servesc cafeaua aici, Sir?

— Nu, în camera mea.

— Vrei să mai lucrezi, Dick? întrebă fratele său.

— După ce o să te culci, rîse Alford. Şi cred că n-ar mai trebui să întîrzii! Altminteri, într-o bună zi, o să ajungi la capătul puterilor, obligîndu-mă să-l chem încoace tocmai pe omul a cărei prezenţă n-o poţi suporta de fel.

— O ! Să n-aduci vreodată un medic în casa asta — știi că-i urăse pe toți !

Căscind de zor, se ridică și începu să urce treptele spre dormitorul său. În mijlocul încăperii respective trona o masă enormă. Cutioare, atît rotunde cît și pătrate, flacoane și pliculețe de toate formele și mărimile o acopereau în întregime ; exista un bogat sortiment de leacuri împotriva astmei ca și împotriva reumatismului ; alături de ele se găseau ungvente deosebite, preparate menit să întărească nervii, medicamente minunate care aveau efect hipnogen garantat ; pe scurt, orice boală față de care corpul omenesc era vulnerabil, își avea în această strînsură antidotul.

— În noaptea asta o să dorm ca lumea, spuse lordul Chelford, aruncîndu-și pe spate părul său lung, cu un gest caracteristic. Ei, dacă aș fi cunoscut mai demult leacul ăsta ! Nici un fel de droguri, Dick... doar un amestec de substanțe naturale, care dăruie odihnă creierului istovit și care face să se închidă ochii oboșiți.

— Sau cel puțin așa ne făgăduiește prospectul, rîse Alford, în vreme ce urmărea cum celălalt scoate dintr-o cutiuță metalică două tablete albe, pe care le dizolvă grîjulu într-un pahar cu apă. În definitiv și cocaina e o substanță naturală, și parcă morfina e altceva ? !... Ești caraghios, Harry. Dacă ar fi după mine, toate drăciile astea ar ajunge în iazul din parc.

— Și eu, în mai puțin de o lună aș fi un om mort ! Noapte bună, Dicky.

Cînd mezinul văzu că fratele lui începu să se dezbrace, se reîntoarce în cabinetul cel mic de lucru, unde, în afară de cafea, îl mai aștepta și o grămadă de lucru. Scrisori care reclamau răspuns și registre de conturi care trebuiau verificate ; acte justificative de cheltuieli, rapoarte ale funcționarilor și ale fermierilor... De abia pe la trei dimineața se ridică țeapăn de picioare, se întinse bine din toate încheieturile și, deschizînd la perete fereastra franțuzească, ieși să ia o gură de aer proaspăt.

Un fel de presimțire a zorilor ce urmau să vină începuse să cuprindă partea de răsărit a bolții cerești, iar aerul era într-adevăr proaspăt și răcoros, astfel că inspiră adînc, înainte de a-și aprinde pipa. „Să mă culc ? Sau, mai bine o baie rece și după aceea, călare, s-o iau de-a curmezișul domeniului ?“...

Nehotărît, stătea pe loc, cînd, pentru o fracțiune de secundă văzu în depărtare un punct luminos — o strălucire albă, aidoma licărului unei stele, care clipi scurt și pieri pe dată.

— Dacă asta n-a fost o lanternă electrică de buzunar, atunci să mă spînzure ! murmură el, grăbindu-se să revină în camera unde, cu o mîină înșfăcă arma de vînătoare, în vreme ce cu cealaltă își umplu buzunarul hainei cu cartușe.

În ultimul timp braconierii se făcuseră foarte simțiți, mai cu seamă cei din categoria acelor disperați care nu ezitau să tragă asupra-ți dacă îi fulburai în timp ce-și făceau de cap. Principial Dick nu era însă un dușman al braconierilor, și concepția sa care afirma că „a vina pentru oala de gătit“ e o culpă care poate fi iertată, îngrozise pe destui judecători cărunți ai comitatului.

Copacii și tufele percului obturau perspectiva, și de-abia cinci minute de pas alergător îl aduseră într-un loc, de unde privirea putea îmbrățișa ceva mai multe detalii. Mai bine de un sfert de ceas rămase nemișcat la umbra crîngului, și aproape că se hotărîse să abandoneze, cînd fulgurația apăru iar ! Ciudat, reflexul venea din direcția ruinelor ! Braconieri ? Nu ! Ce rost ar fi avut ca indivizii să dea tircoale pe acolo și încă la o asemenea oră, cînd în afară de cîțiva iepuri prăpădiți și de păstrăvii din Ravensrill, nu prea avea ce te ispită...

Înaintînd cu multă prudență, reuși curînd să deslușească ruinele mănăstirii. Cerul prinse la răsărit o culoare fumurie, vînticelul rece al zorilor începuse să-și facă datoria ; dar Dick Alford, în ciuda îmbrăcămînții sale ușoare, nu simți de fel răcoarea cînd se opri pe coama dealului, încercînd să descopere sursa enigmaticei lumini.

Scinteierea apăru iarăși și relevă de astă dată, la nici patruzeci de metri, silueta unui bărbat care părea că examinează terenul cu atenție.

— S-a pierdut ceva ? întrebă tînărul.

Vizitatorul nocturn scoase un strigăt și se răsuci fulgerător.

— Cine sînteți ! izbuti el să articuleze cu o voce răgușită, pe care Dick o recunoscu totuși imediat.

Era Arthur Gines.

Moment penibil pentru cel din urmă

— Nu... nu puteam să dorm și... bîlbîi el.

— Și probabil căutați un somnifer, nu ? se interesă politicoș Dick. N-aveți decît să veniți la noi ; fratele meu, care dispune de o „minifarmacie“, v-ar fi descurcat cu dragă inimă.

— Lăsați glumele proaste ! Fiindcă somnul mă ocolea, am făcut o plimbare, și anume în direcția asta, fiindcă abația mă interesează.

— Ia te uită ! Nu știam deloc că sînteți și arheolog, și unde mai pui unul din cei care-și fac noaptea meseria ! Ținutul forfotește de la un timp de asemenea specialiști. Nu cumva vă interesează și fluturii nocturni ?... Ori poate voiți să înregistrați cîntecul privighetorii deasupra ruinelor ? Din păcate, anotimpul nu-i propice pentru o astfel de acțiune.

— Uite ce e, Alford, nu-mi place de fel să fiu luat în rîs. Dacă preumblările mele de la o asemenea oră vi se par curioase, atunci fie-mi îngăduit să întreb ce anume vă aduce pe dvs. încoace ?

Rîsul lui Dick reușise să-l întărească și mai mult decît ironiile sale.

— Administrez domeniul ; lucru pe care probabil că nu l-ați știut pînă acum ! ?... Iar printre îndatoririle mele este și cea de a urmări indivizii suspecti, indiferent la ce oră s-ar arăta ei sau lanternele lor.

— Și doar mă gîndeam eu că nu-i exclus ca lumina să fie văzută de cineva ! strigă Gines, care-și redobîndise tupeul. Uite, n-am decît să mărturisesc adevărul, d-le Alford am avut un vis înspăimîntător, în care mi s-a înfățișat Starețul Negru. Iar visul acesta a fost atît de înșuflețit, atît de convingător, încît — după ce m-am trezit — n-am rezistat tentației de a mă grăbi încoace, adică tocmai acolo unde a fost văzut ultima oară.

— Așa deci... un vîntător de fantome ! exclamă Dick. Asta explică într-adevăr totul. Și văd că ați venit încoace chiar și dotat în consecință ! Extraordinar de precaut, zău așa !

În sinea lui, Arthur Gines se rugase foarte tare ca ne-suferitul ăsta de zeflemist să nu observe măcar ranga pe care încerca să o ascundă la spate. Dar ochii adversarului erau neobișnuit de ascuțiți și cenușiul zorilor nu constitui o piedică în calea identificării obiectului.

— Dar, pare-se că n-ați reușit să-l vedeți pe Starețul Negru, continuă Dick în aceeași manieră politicoasă dis-

cuția. Nu ? M-am și gîndit eu ...stafiile astea ale familiei obișnuiesc să se culce devreme. Da, da, niște rubedenii foarte respectabile ! Și Starețul a fost un bărbat vrednic de toată stima, și chiar evlavios foarte, cu toate că șoaptele infame ale scandalului nu l-au ocolit, vai !

Și în timp ce vorbea astfel, cei doi înaintaseră spre drumul în pantă, unde Gines se opri.

— Nu vreau să mă cert cu dvs. Alford, și nici nu vă iau în nume de rău ironiile, fiindcă aseară mi-ați făcut totuși un mare serviciu. Nu-i însă corect că puneți sub semnul întrebării explicația mea ultimă. Noapte bună !

Dick nu consideră necesar să mai răspundă ceva acestor ultime cuvinte. Rămase locului la capătul drumului, pînă cînd avocatul nervos fu înghițit de zorii cenușii. Ce vor fi însemnînd toate astea ? se întrebă el mirat. Cum se făcea că ruinele exercitau deodată o atracție atît de mare pentru oameni totuși atît de diferiți între ei ? Mai întîi Mary Wenner, apoi Milder, și acum Arthur Gines. Ce nume purta oare forța de atracție care izvoră din pietrele astea vechi, și care era destul de puternică încît să-l scoată din așternutul său pe avocatul acesta atît de răsfățat și de comod, care ura orice dezagrement, și să-l mîne, echipat într-un costum de golf croit impecabil, și înarmat cu o rangă să răscolească molozul abației. Ce căuta ? Ce ?...

Comoara !

Dezlegarea enigmei i se înfățișă atît de brusc și îl copleși atît de tare, că trebui să se așeze pe lespede de greșie cea mai apropiată, copleșit de un acces de rîs ce nu se mai opri decît o dată cu lacrimile care îl podidiseră.

Comoara ! Harry îi infectase deci pe toți acești inși prozaici cu virusul obsesiei sale ! Cum însă ? Probabil că elementul de legătură se chema Marry Wenner, care, după cum își amintea, băsmise o bună bucată de vreme — cam la fel de mult ca și șeful ei — despre aurul acesta fabulos. Pesemne că-i mărturisise ceva avocatului de a cărui încredere se bucura mai de mult, iar acesta îl informase la rîndu-i pe Milder — sau cam așa ceva... Deci comoara Chelforzilor era de fapt lovitura pe care Arthur Gines spera s-o dea, și care trebuia să rezolve situația dezastroasă a finanțelor sale !

Iar rîsul provocat de crezul absurd al acestor oameni, încă i se mai oglindea pe chip, cînd ajunsese la conacul de

la Fossaway și urcă scările ce duceau spre dormitorul său. Cinci minute mai târziu se scufundase în somnul cel mai adânc.

În împrejurări obișnuite, zgomotul de la ușă l-ar fi trezit pe Dick Alford. Pardoseaua scîrțîi de două ori sub o greutate mare. Apoi clanța se coborî ușor și ușa se crăpă cîteva milimetri. Făptura de afară ascultă atent, iar cînd cadența egală a respirației ajunse la urechea sa, mări deschizătura și se furișă spre pat.

Rînjind, intrusul își vîrî mîna în buzunar, de unde scoase un cuțit lung, apoi degetele sale începură să înainteze pipăind, pentru a găsi poziția exactă a corpului. *Îngerul morții plutea în această clipă deasupra celui care dormea...*

Din holul cel mare se auzi o voce de femeie — copleșită de spaimă :

— Dick ! Dick !

Dick Alford se răsuci neliniștit în somn, căutîndu-și altă poziție.

XXI

CÎND DICK ALFORD ZĂVORĂȘTE UȘA

— DICK VOCEA ACEEA ÎNGROZITĂ
din nou răsună.

Umbra sinistră cu cuțitul scăpă arma pe covor, se retrase de-a-ndăratelea pînă la ușă, și se strecură afară.

— Dick ! Dick !

Cel astfel strigat se trezi în sfîrșit. Cu un salt țîșni din pat... acum era deja pe coridor... acum ajunsese la balustrada scării.

— Cine strigă acolo ?

— Eu sînt, Leslie ! Vino repede, Dick !

Alford se năpusti pe scări în jos. Acolo, în penumbra holului, se afla făptura subțire a lui Leslie Gines, cu capul

descoperit, cu pantofii de casă în picioare și cu un pardesiu pe umeri, care încerca să acopere cămașa de noapte.

— S-a întâmplat ceva înfiorător, Dick ! În fața intrării noastre l-am văzut pe Arthur luptându-se cu cineva... Cum la început am crezut că sînt victima unei halucinații, am alergat îndată la dormitorul lui și am găsit patul neatins. Iar în fața casei nu mai e nimeni...

— Arthur ? repetă el neîncrezător. Cum se poate ? Doar am vorbit cu el nu demult... în urmă cu un ceas sau două — exact nu-ți pot spune, fiindcă nu știu cît timp am dormit. Așteaptă un pic, mă îmbrac repede.

După nici cinci minute, porni motorul micuței mașini tip sport.

— Dar cum ai intrat în casă, Leslie ?

— Prin camera ta de lucru. Am sunat mai întâi, dar în zadar, și apoi, spre norocul meu, am descoperit că una din ferestre era deschisă.

— Pe viitor o să uit întotdeauna s-o închid ! observă Dick. Cînd s-a întâmplat povestea cu fratele tău ?

— Acum o jumătate de oră. M-a trezit zgomotul pe care îl făceau și am alergat la fereastră ; am zărit două persoane sub pomii din fața intrării, iar după tonul vocii uneia mi s-a părut că-l recunosc pe Arthur. Unde l-ai întâlnit ?

Dick îi relatează întâlnirea dintre ruinele mănăstirii, dar în așa fel încît să nu-i compromită fratele.

— Ce-or fi însemnînd toate astea ? întrebă ea confuză.

— Dumnezeu știe ! Tare aș mai vrea ca amicul Puttler să fie aici !

Mașina străbătu drumul în pantă și rula apoi rapid pe aleea cea dreaptă ce ducea spre Willow House.

— Ia uite-l și pe Arthur al dumitale, pe care-l credeai pierdut ! strigă deodată Dick, arătînd spre un bărbat, care se îndrepta și el către aceeași țintă.

Arthur, da — dar în ce hal arată avocatul de obicei atît de fercheș ! Nasul său tumefiat sîngera abundant, și ochiul stîng era învinetît și pe jumătate închis. În alte împrejurări, desigur că Dick s-ar fi amuzat copios pe scama eternului dandy, acum desfigurat ; Leslie era însă atît de neliniștită de leziunile fratelui ei, că rîsul, fi fost cel puțin deplasat acum.

— Nimic important ! se apără Arthur de întrebările ei insistente. Am avut o mică altercație cu un braconier

Genunchii eleganților săi knickerbockers¹ erau îmbicșiți de murdărie; articulațiile umflate ale mâinii stingi erau acoperite de echimoze și omul părea că se simte foarte stinjenit de starea în care se afla, deoarece, de îndată ce trecură pragul casei, dispăru în dormitorul său, refuzînd acordarea oricărui ajutor, în vreme ce Alford primi bucurios o ceașcă din cafeaua preparată imediat.

— Oare ce s-o fi întîmplat, Dick? întrebă Leslie, cînd cei doi rămaseră singuri.

— Păi ne-a povestit doar o încăierare oarecare cu un braconier. Una din ciocnirile acelea pe care nu le poate evita nici omul cel mai chibzuit din lume.

Sceptică, fata își clătină capul.

— Instinctul meu îmi spune că n-a fost vorba de un braconier, ci că s-a luat la hartă cu Milder.

Alford își privi gînditor ceașca. Gîndul acesta îi venise deja. Dar ca să fi căutat Milder în zorii zilei, în preajma lui Willow House?

— Oare ce m-aș face fără tine, Dick? Mîna fetei descrise o mișcare neputincioasă. De fiecare dată cînd se întîmplă ceva, alerg plîngînd la tine, și întotdeauna, ca printr-o minune, apari la momentul potrivit... Dick, cred că în curînd o să ajung rușinea fetelor din comitatul ăsta!

— Da' ce lucruri îngrozitoare ai de gînd să faci domnișoară? zîmbi el.

Fata își clătină tacticos capul.

— Toamna se numără bobocii! Și eu pot s-o fac de misterioasă!

Dick se întoarse pe jos la Fossaway și-o ținu drept spre dormitor, pentru a mai prinde totuși cîteva ore de somn. Pe cale de a se trînti în pat, călcă pe ceva tare.

— Nemaipomenit! scăpă el uluit, după ce aprinse lumina, ridicînd obiectul.

Un cuțit! Un cuțit nou, cu lama tăioasă ca un brici

Tot sucind și răsucind nedumerit obiectul găsit, se îndreptă în cele din urmă încruntat spre ușă și o zăvorî. Era un lucru pe care Second Son nu-l făcea mai deloc, dar ultimele douăzeci și patru de ore purtaseră la sînul lor prea multe posibilități nefaste.

---

¹ Knickerbockers — Pantaloni largi care se încheie la genunchi.

XXII

SCOTLAND YARD-UL SE IMPLICĂ

ÎN ZIUA URMĂTOARE, DATORITĂ

faptului că — pentru întâia oară de cinsprezece ani — dl Fabrian Milder nu apăruse la prima oră, biroul firmei Gines & Gines marcă o oarecare agitație. Puțin mai târziu, salariatul cu vechimea cea mai mare primi o scrisoare care-i ceru să deschidă un anume compartiment al mesei de lucru a șefului de birou și, printr-un mesager, să expedieze conținutul la domiciliul din Regent's Park. Scrisoarea mai avea și un post-scriptum

„Este foarte improbabil că voi mai reveni la birou, întrucît am trimis prin poștă demisia mea firmei, urmînd a-mi consacra în exclusivitate timpul unor afaceri private.“

O telegramă a lui Arthur Gines, sosită cam la aceeași oră, îl numi pe salariatul despre care a mai fost vorba drept urmașul lui Milder, și nu putem trece sub tăcere că avansarea aceasta nu-l mulțumi prea tare pe cel vizat, fiindcă, de cîtva timp, bîntuiau tot felul de zvonuri neliniștitoare în legătură cu firma lor.

Atît în ziua aceasta, cît și în cea următoare, avocatul nu se arătă la birou, și enigma plecării d-lui Milder rămase nedezlegată, deoarece curierul care duse hîrțile cerute și care sperase — cu această ocazie — să afle motivele unei hotărîri atît de precipitate, nu fu primit personal. D-l Milder avusese, cum explică personalul său de serviciu, un accident minor de mașină și trebuia să stea la pat.

În aceeași dimineată, după ce Dick Alford apăru îmbăiat și ras la un mic dejun foarte întîrziat, află că-l așteaptă un musafir, în care-l recunoscă fără dificultate pe plutonierul Puttler. Un zdrahon cu ochi căprui înfundați, a căror melancolie blîndă îi aminteau de un cimpanzeu suferind și trist. Fruntea sa era joasă, buza superioară atîrna, iar brațele ajungeau pînă aproape de genunchi. Și bietul Puttler știa în cît de mică măsură putea exteriorul

său să pară agreabil unui străin, chiar cînd acesta nu-și manifesta deschis repulsia.

— Ei, d-le Alford, îl salută el pe Dick cu un clipit complice din ochii săi maronii, cum vă place mutra mea ? Au existat persoane, mai cu seamă dintre cele cu înclinații romantice, care, văzîndu-mă, au căzut în leșin.

— Cu mine nu se va întîmpla tot așa, zîmbi Dick. Pesemne, fiindcă-mi lipsește vîna asta... romantică.

Servitorul însă, care tocmai intra, tresări puternic zăbind acest musafir ciudat, cu brațele lungi.

— Arată-i d-lui Puttler camera, îi porunci Alford.

După ce un Thomas foarte emoționat îl conduse sus pe domnul cel străin și îi așeză valijoara pe un scaun, întrebă cu vocea pierită.

— Mai doriți ceva, Sir ?

Plutonierul Puttler îl privi pătrunzător.

— Mulțumesc, nu. Cum te numești ?

— Thomas Fortunate¹.

— Cred că Thomas Unfortunate² s-ar potrivi mai bine, fu de părere Puttler, clătîndu-și trist capul. Stăpînul tău știe că adevăratul tău nume e Sleisser și că ai în urmă-ți o pedeapsă privativă de libertate ?

— Nu.

— O va afla, Thomas, îl asigură detectivul, mustind de blîndețe, și celălalt se strecură afară, cu niște ochi în care lucea flacăra crimei.

Foarte mulțumit, d-l Puttler îl căută îndată pe Dick Alford.

— Camera aceea mi-e într-adevăr destinată mie, d-le Alford ? Nu cumva l-ați așteptat în același timp pe prințul de Wales, și... Toată viața m-a muncit nostalgia de a dormi și eu o dată într-un pat cu baldachin !... Dar să începem treaba, nu ?

— Mai întîi trebuie să vă fac cunoștință cu fratele meu, care e o fire destul de... suspicioasă. Din cauza asta v-am înfățișat drept un specialist în probleme de evaluare și valorificare a bunurilor funciare, de a cărui asistență am nevoie.

D-l Puttler n-avu nimic de obiectat împotriva acestei minciuni mărunte și, în sala cea mare a bibliotecii, fu

---

¹ și ² — Fortune — Unofortunate — Joc de cuvinte, primul însemnînd *Norocosul*, celălalt, evident, *Ghinionistul*.

prezentat în această calitate lordului Chelford, care, obișnuit cu tot felul de oaspeți ai fratelui său, nu-și trăda cu nimic uimirea față de aspectul ciudat al așazisului specialist.

— D-l Puttler va rămîne aici circa șase săptămîni, îi explică Dick, și nu va trebui să te mire dacă-și va băga nasul peste tot. Am nevoie de o evaluare foarte corectă a întregului domeniu.

— Să nu uiți cumva de valorosul nostru Stareț Negru, sună răspunsul pe jumătate amuzat, pe jumătate serios. Mai degrabă cred, Dick, că avem nevoie de-un detectiv ca lumea...

Alford își conduse apoi musafirul în propriul său cabinet de lucru.

— Aici puteți să vă faceți comod. Fumați ?

D-l Puttler se scotoci cîtva timp în buzunar și extrase în fine o pipă scurtă și neagră.

— Nu e prea aristocratică, dar o prefer țigărilor de foi ori țigaretelor.

— Și eu sînt fumător de pipă.

Camera de lucru avea două uși, din care una dădea în holul cel mare, cealaltă într-un coridor, la al cărui capăt se afla camera stăpînei casei, evident nefolosită. Trecuseră zece minute de cînd Alford, întrerupt uneori de întrebările lui Puttler, relatase deja destule, cînd Thomas se ivi silențios pe coridor, și, strecurîndu-se pînă în dreptul ușii, își lipi ochiul de gaura cheii ; putea zări astfel capătul sofalei, precum și bustul străinului, care tocmai examina curios un cuțit cu mîner alb. Slujitorul preferă acum să-și lipească urechea de gaura cheii, și surprinse astfel cîteva fragmente ale discuției ce se purta înăuntru, cu toate că ea avea loc pe un ton scăzut.

— ...să fi fost și cineva căruia unul dintre servitori i-a dat drumul în casă ! Asta era vocea d-lui Alford, care continuă. Fratele meu n-are nici un dușman pe lumea asta, ceea ce nu pot afirma și despre mine. Apoi individul care iscodea, mai înhăță cuvintele „Arthur Gines“ și „comoara“, fără a înțelege însă legătura dintre ele.

Acum însă, lui Thomas i se păru că e mai bine să se asigure printr-o mică raită că aerul e curat, și că nu riscă să fie surprins la postul său de observație.

Cînd, revenit, își plasă iar urechea în poziția anterioară, detectivul tocmai asculta o explicație ceva mai lungă a lui Alford, din care însă Thomas, spre necazul său, nu izbuti să prindă nici un cuvîntel. Ba, parcă o singură dată, i se păru că-și deslușește numele...

Valea ! Se auziră niște pași — erau cei tacticoși ai bătrînului intendent ; extrem de rapid, Thomas dispăru în cămară.

XXIII

DICK ARE DUBII

PRÎNZUL DECURSE RELATIV LINIȘTIT. Lordul Chelford adoptase urîtul obicei de a veni aproape la fiecare masă cu o carte — tot așa făcuse și acum, cînd, fără să țină seama de prezența oaspetelui, se cufundă în studiul unui hrisov.

Dar dl Puttler păru că nu observă nici această impolitețe, nici fastul desfășurat trei servitori în livrele serveau sub ochii diriguitori ai solemnului intendent ; total neafectat de cele din jur, detectivul povesti o serie de anecdote vesele, fără însă ca trăsăturile chipului său să-și piardă obișnuita gravitate. Second Son întrerupse o singură dată lectura fratelui său

— Leslie a telefonat că vine la ceai.

Harry Chelford își ridică privirea și fața i se adumbri.

— Iată într-adevăr o coincidență absolut fatală, întrucît dorisem să consacru întreaga după-amiază acestui excelent pater Hieckler, observă el, arătînd spre volumul masiv de lîngă farfuria sa. A scris o carte absolut remarcabilă despre perioada pe care a petrecut-o în mănăstirea noastră, în timpul domniei Elisabetei. Nu strică să afli, Dick, că abația noastră a făcut parte din foarte puținele pe care alît Henric al VIII-lea cînt și Elisabeta le-au cruțat ; probabil din pricină că purtătorii sutanelor negre de la Chelfordbury erau dușmanii iezuiților.

— Cred că va fi de ajuns să-ți bei ceaiul în prezența noastră. Probabil că Leslie n-o să aibă nimic împotrivă

ca după aceea să te ocupi iarăși de pater Hieckler, care — judecînd după numele său — pare să fi fost un neamț, replică Dick.

— Da, a fost un german, iar prezența lui aici s-a datorat unor motive destul de curioase.

— Cea mai bună carte germană, luă d-l Puttler cuvîntul — este după părerea mea Robinson Crusoe.

Dick Alford luă remarca drept o glumă mai slabă a musafirului său, în vreme ce lordul Chelford o interpretă la modul serios.

— E drept că nu prea sînt familiarizat cu Robinson Crusoe, dar în ciuda acestui fapt, aş opina că e vorba de un erou tipic englezesc.

Și cu toate acestea, cartea tratează despre un neamț, insistă Puttler. Chiar pe prima pagină veți întîlni propoziția „Tatăl meu era un comerciant din Bremen“, și dacă Bremen nu se află în Germania ei bine, atunci eu sînt olandez! ? Dacă tatăl a fost neamț, înseamnă că și feciorul său n-avea cum să fie altceva, deoarece pe vremea aceea nu exista încă naturalizarea.

După ce crezu că spulberase astfel confuziile¹ în materie de literatură ale gazdelor sale, dl Puttler reveni iar la tema a cărei dezbatere o întrerupsese Dick prin știrea despre vizita dnei Leslie.

— Greșeala muzicii noastre bisericești, dle Alford, constă în faptul că e prea edulcorată, că prea acționează asupra simțurilor, așa cum am accentuat iar și iar la adunările epitropilor.

— Dar ce, sînteți epitrop? întrebă Dick surprins.

Ochii adînciți ai omului clipiră din nou.

— Greu de crezut, nu?... dar sînt!

Curînd după asta, Harry Chelford se ridică de la masă; reveni însă repede, ținînd sub braț un volum gros.

— Aveți dreptate în privința lui Robinson Crusoe, dle Puttler². Incredibil cum se poate ca o viață întregă să fii tributار unei astfel de convingeri greșite.

---

^{1, 2} Într-un fel desigur că d-l Puttler nu greșea prea mult. Din pletora de robinsoni care au apărut după cel al lui Daniel Defoe (englez, desigur), se detașează acel „R.C.“ al germanului Ioachim Heinrich Campe, care, alături de „Robinson elvețianul“ al lui R. Wyss, se înscrie în fondul de aur al literaturii pentru copii. Evident, robinsonul german e cunoscut și-n Anglia (N.T.).

Dovada iscusinței d-lui Puttler în chestiunile literare schimbă atitudinea stăpînului casei față de musafirul său, pe care, pînă atunci, îl pusese pe aceeași treaptă cu lăptarul, factorul poștal și băcanul, și pe care-l prinse acum binevoitor de braț, pentru a-i arăta în bibliotecă prețiosul jurnal al strămoșului...

Dick Alford însă, care-l știa astfel preocupat pe subofițerul de la Scotland Yard, porni într-o plimbare în lungul aleii de ulmi; cînd se ivi mașinuța sport a lui Leslie, o săritură îl aduse pe scara automobilului.

— Mă antrenez deja pentru meseria mea viitoare, începu el voios. De îndată ce-ți vei face intrarea la Fossaway ca stăpînă a domeniului, mă angajez taxator la tramvai.

— Și cînd se va întîmpla lucrul ăsta, Dick?

— Să sperăm că niciodată!

Dispoziția exuberantă îl făcuse să-și dea drumul la gură, și păsărica ieșise înainte de a băga de seamă. Dar Leslie Gines, pare-se, nu dădu importanță spuselor, fiindcă, fără a-și răsuci capul, conduse mașina pînă în fața venerabilului portal.

— Ai să cunoști un tip curios, absolut remarcabil, continuă tînarul, ajutînd-o să coboare.

— Despre cine e vorba?

— Un expert în probleme de evaluări, foarte amuzant și... neverosimil de citit! Ia să te vedem știai că Robinson Crusoe a fost neamț?

— Sigur că da! Taică-său trăia la Bremen¹.

— Oho! Și zîbind pe sub mustață de erudiția fetei, o conduse la ceilalți doi, în bibliotecă.

În prezența logodnicei sale, lordul Chelford vădea o nervozitate și o fisticăală care ar mai fi fost poate de înțeles în cazul unei prime întîlniri. Comportamentul lui față de ea putea fi desemnat mai degrabă ca un soi de sfială ciudată, decît ca adorație; n-o sărutase încă niciodată, și chiar și acum, dădu imediat drumul mîinii fetei, de parcă atingerea ei l-ar fi fript.

---

¹ Iată că în acest comitat britanic, bibliotecile nu aveau decît robinsonul nemțesc al lui J. H. Campe, în dauna celui autentic, englez sadea totuși. (N.T.)

— Cum mai merge, Leslie ? Permite-mi să ți-l prezint pe d-l Tuttler.

— Tuttler, îl corectă celălalt, și Leslie desluși în ochii aceia melancolici ceva ce îi scăpase lui Dick Alford și pe care nu-l știau probabil nici cunoscuții cei mai apropiați ai omului — nostalgia după simpatia unei femei, lucru pe care natura, prin cârpăceala ei crâncenă îl făcuse din capul locului aproape imposibil.

— Ceaiul va fi servit în Salonul Albastru, anunță Dick Alford. Vii, Harry ?

Cînd Leslie Gines și viitorul ei cumnat se așezară la măsuta de ceai din Salonul Albastru — ale cărui ferestre îți îngăduiau să vezi o mare de crizanteme — constatară că rămăseseră singuri. D-l Tuttler o ștersese încă din holul cel mare, deoarece — așa cum susținu el ulterior — i se păruse oportun să înceapă seria sa de evaluări, prin examinarea parcului.

— Ai reușit să-ți mai completezi somnul, după toate emoțiile acestei nopți ? întrebă Dick.

— Nu, n-am mai putut adormi. Sărmanul Arthur !

— O fleică de biftec crud se pare că e tot ce poate fi mai bun în situația lui ! sună sfatul nepăsător al tînărului. Fratele tău ferchezuit și un ochi vînat... o combinație într-adevăr absurdă !

Leslie rămase serioasă.

— Încă niciodată nu l-am văzut pe Arthur atît de pornit, spuse ea meditativ. Presupunerea mea că omul cu care s-a luptat a fost Milder, s-a adeverit. Din cuvintele fratelui meu am înțeles că individul l-a spionat și că s-a luat după el — nu știu unde...

— Probabil că l-a urmărit cînd a fost la ruinele abației !... Leslie, o să-ți deconspir un secret pe care îl mențin și față de Harry ; poate că te va face să treci mai ușor peste orele întunecate ale nopții. Tuttler e un detectiv, omul Scotland Yard-ului.

— Dar pentru ce Dumnezeu...

— S-au întîmplat niște lucruri care nu-mi convin deloc, explică Dick. Și chiar dacă mă cred în stare să o scot la capăt cu tot felul de ne cazuri, îmi trebuie totuși zilnic cele șapte ore de somn, și în timpul acesta e nevoie de cineva care să vegheze în locul meu.

— Călugărul Negru e cel care te pune pe jar ?

— Da și nu. Leslie, crezi în existența comorii ?

— Tezaurul Chelforzilor ? întrebă ea mirată. Oricum, nu se poate contesta că aurul ăsta a fost adus la Fossaway acum câteva sute de ani.

— Nu despre asta vorbeam. Crezi că mai există azi pe undeva prin preajmă ?... Întreb asta, fiindcă am constatat că în afară de Harry mai există și alții care sînt convinși de realitatea aurului ăstuia.

— Și ai ajuns să crezi și tu ?

— Nu. Sau poate... nu încă ? ! Dick Alford inspiră adînc. Dar scepticismul meu a primit o lovitură. Încep să am dubii, iar îndoiala este una din dispozițiile cele mai timpite care-l pot cuprinde pe un bărbat — sau cam așa ceva.

Frumoșii ochi ai lui Leslie scînteiară drăcos.

— Și Harry știe de convertirea ta ?

— O bănuie. Dacă aurul s-ar afla într-adevăr aici... Tinărul îi căută privirea.

— Ar însemna mult pentru tine asta ?

— Pentru mine personal ? Nu. Dar pentru Harry adică pentru Fossaway. Părerea mea este că domeniul nu are a face cu o persoană anume, ci reprezintă cumva eforturile strămoșilor defuncți, rezultatul acumulat al strădaniei lor

— Dick... ți-ai făcut un idol din Fossaway și din fermele Chelford.

— Am făcut eu asta oare ? întrebă el surprins. Apoi rise însă cu poftă. Și e chiar o trăsătură atît de rea a acestui Second Son, că pune această proprietate — ce nu-i va aparține niciodată — mai presus de omul care o stăpînește acum ? Cine știe, s-ar putea ca în asta să existe și o doză de vanitate !

— Nu prea cred, răspunse ea liniștit. Haide pe terasă. Florile sînt minunate.

— Tot ce-ți poate oferi această grădină... începuse el solemn, pentru a amuți însă în fața arătătorului ei care se ridicase amenințător

— Dacă devii plat, mă duc să-l găsesc pe Puttler.

XXIV

A T E N T A T U L

(Sau unde dai...)

SPRIJINITĂ DE BALUSTRADA CENU-
șie de piatră, fata zăbovi cu privirile pe răzorul uriaș
de crizanteme, ce se unduia în bătaia vîntului — fiecare
floare apropiindu-se de mărimea unei farfurioare de ceai.
Nu toate erau aurii; între ele existau și unele de un
roșu intens, de un alb ca al zăpezii sau de un portocaliu
flamboaiant. Și dincolo de splendoarea aceasta, se în-
tindeau tufe de trandafiri tomnatici, a căror mireasmă
delicată învăluiau terasa.

— Intr-adevăr un domeniu minunat! spuse ea încet.
Nu mă mir deloc, că ții atît de mult la el. De cît timp
aparține familiei voastre?

— De opt sute de ani. Întîiul Chelford a tăiat capul
posesorului inițial și s-a autoproclamat proprietar. Ge-
nerațiile următoare de Chelforzi, cărora li s-a tot tăiat
capul cu o regularitate de-a dreptul monotonă, au mai
adăugat vreo mie de hectare furîndu-le țăranilor, pînă
cînd iată, moșia de azi a prins contur.

— Dick, ai foarte puține iluzii!

— Ba n-am de fel! replică el scurt, și răspunsul acesta
o jigni oarecum.

Trebuiră să trimită de două ori după Harry, pînă cînd
acesta catadicsi să apară, și cînd se ivi în cele din urmă,
deveni vădit cît de mult îl deranja absența lui Puttler.

— Un om extrem de inteligent, îl laudă el, luînd în
furculiță un mic sandviș cu castravecciori. Neobișnuit de
umblat prin istorie, mai ales în cea engleză. Din păcate
nu poate citi în germană, dar l-am convins să se ocupe
de studiul acestei limbi.

Îndată după aceea, gîndindu-se că în felul acesta face
plăcere lui Leslie, începu să vorbească despre căsătorie.

— Toate ceremoniile astea pompoase — vîlul, dom-
nișoarele de onoare și florile de portocal — mi se par
destul de serbede, primitive chiar. Am aflat că în Ame-
rica s-a încetățenit obiceiul de a te cununa acasă, în sa-

Ion. Oare n-am putea și noi să aranjăm astfel, Dick? Bătrînul episcop mi se pare un gentleman foarte îndatoritor.

— Întrebă-l pe Puttler, răspunse mezinul. E o autoritate în materie de ritual bisericesc.

— Și în destule alte domenii tot așa, continuă Harry cu un entuziasm ieșit din comun. Astfel a amintit — încercînd să deslușească tîlcul unei anume criptograme — că s-ar putea să fie chiar o trimitere la ascunzătoare în care se găsește comoara. După opinia lui, ar trebui luată în considerare o tainică subterană — or de așa ceva nu ducem lipsă. De mîine, mă apuc să cercetez ținînd cont de acest punct de vedere — probabil că sub pardoseli există niște locuri goale, a căror investigare cred că se merită făcută.

— Subteranele de care vorbești, sînt, cele mai multe dintre ele, ocupate de budanele de vin. Și dacă Puttler începe să scurme prin preajma vinului de Porto s-a terminat cu prietenia noastră! se inflamă Dick. Și în afară de asta, nu prea-mi vine să cred că strămoșii noștri au menajat planșeul acestor nenorocite de pivnițe; ba, în timpul Regenței, unul dintre ei a demolat chiar și niște ziduri, și tatăl nostru a trebuit să cheltuiască vreo cîteva mii de lire pentru a reface tot ce stricase zelul acestui căutător de aur.

Țînăra ascultase toate acestea cu o atitudine oarecum rigidă, fără a participa în niciun fel la discuție, și nu redeveni adevărata Leslie, decît după ce Înălțimea Sa se retrase cu o scuză destul de puțin plauzibilă.

— Doamne ferește, Dicky! Fața ei făcu o mică grimasă. Nu sînt de fel în stare să manifest îndeajuns interes pentru lucrurile astea, care îl fascinează de-a dreptul pe Harry! Oare despre ce va mai vorbi dacă va găsi comoara?

— Probabil că despre tine.

— Sînt prea tînără ca Harry să se poată ocupa de mine, ...probabil că e vorba de vreo trei sute de ani! dădu ea o nuanță glumeată discuției. Dar haide, povestește-mi cîte ceva despre detectivul ăsta. Zău că-mi place îngerașul tău păzitor! O să facă și o razie? Dacă da, atunci am dorința categorică s-o extindă și asupra lui Willow House — sînt în stare să-i împrumut chiar și mașinuța pentru asta.

Dick Alford o examină oarecum surprins.

— Mi se pare că ești speriată de-a binelea ?

— Da, mărturisesc cinstit. Cînd, copil fiind, am trăit primul atac aerian, am fost fascinată ; pe cel de-al doilea încă l-am mai găsit interesant, dar după al treilea sau al patrulea m-a apucat groaza. Și Călugărul Negru?... E, ce-i drept, foarte romantic, Dick, dar cu toate astea îmi inspiră spaimă. Oare și Harry se teme de el ?

— Un pic.

— De ce oare.

— Fiindcă fratele meu are niște predispoziții nervoase, începu el să explice. E însă nejustificat ca în asemenea cazuri să vorbim de lașitate. Dacă m-ai vedea gonind după Călugărul, sau Starețul sau Abatele ăsta Negru, cum e numit în fel și chip de toată lumea, atunci ți-ai închipui că eu sînt un tip foarte curajos ; pe cînd toată treaba e că, de fapt habar n-am ce sînt ăia nervi sau ce înseamnă „putere de imaginație“

— Nu prea e așa. Ia spune, Dick, de ce te minimizezi mereu ?

— Modestie înăscută, Leslie ! Dar iată-! și pe bunul nostru Puttler preumblîndu-se colo jos. Hai să-i ținem puțină companie.

— Ce petec de pămînt frumos ! Își exterioriză Puttler admirația. N-am văzut încă niciodată atîția trandafiri laolaltă, afară doar de piața de la Convent Garden. Dar acolo nu mai sînt trandafiri, ci au devenit marfă.

— I-am trădat trei Gines adevărata dvs. profesie, dlle Puttler.

Detectivul își încreți fruntea la auzul acestora.

— O cunoașteți pe dra Gines mai bine decît mine, dle Alford, vorbi el oarecum indispus. Părerea mea este însă că viața decurge cu totul altfel, mai bine adică, dacă știm să ne ținem gura dar nu trebuie să considerăm asta ca o critică la adresa dvs. Așa am avut noi la Scotland Yard pe un oarecare Carter, de pildă, persoană care, din simplu polițist a ajuns pînă la postul de director, deoarece nu spunea niciodată, dar absolut niciodată nimic, și fiindcă, în aceeași măsură, auzea totul — absolut totul. Intr-o bună zi — d-l Puttler, furat de povestire, se opri sub un ulm înalt — șeful îi ordonă să...

— Pjjj !

Un glonț șuieră pe lângă fața lui Puttler, și se înfipse chiar în marginea trunchiului, astfel că vreo câteva țandări de scoarță și de lemn săriră ca niște schije. Peste niște tufe mari de rhododendron, la vreo o sută cincizeci de metri, se ivi un norișor de fum.

— La pământ! porunci Dick răgușit și o trase după sine pe tînără. Nici o secundă prea devreme...

Peng!

Cel de-al doilea glonț, se înfipse ceva mai adînc. O bucățică de scoarță vîjii pe lângă urechea lui Leslie.

Extrăgînd un Browning de mare calibru din buzunarul de la spate, dl Puttler începu să alerge în zigzag spre tufele în cauză.

O a treia împușcătură bîbui, și goana omului fu brusc retezată — detectivul căzu cu fața în jos.

XXV

...ȘI VICTIMA —
(— ...și unde crape!)

DICK ZBURA SPRE TRUPUL NEMIȘCAT și-l răsuci pe spate. Pleoapele bărbatului se zbătură spasmodic, dar exceptînd cîteva zdrelituri de pe față, provocate pesemne de contactul dur cu pămîntul, alte răni nu se puteau observa. Apoi descoperi însă că talpa pantofului drept era complet smulsă, și ciorapul era îmbibat cu sînge. Foșnetul unei rochii de mătase îl făcu să se întoarcă brusc.

Te adăpostești imediat în spatele pomului de colo! strigă el.

Dar de astă dată Leslie nu-l ascultă. Era într-adevăr palidă, dar încolo nu dădea semne că i-ar fi teamă, cînd, îngenunchind lângă rănit, începu să-i desfacă gulerul.

Slavă Domnului, nu-i decît sub influența șocului! murmură Dick. La început mi-am închipuit într-adevăr că e mort.

Încercă, menajîndu-l pe detectiv atît cît era posibil, să desprindă încetișor pantoful distrus, era însă evident

că pricinui rănitului niște dureri greu de suportat, deoarece acesta tresări și își deschise ochii.

— Ei... dar ce s-a întâmplat, dle Alford? M-a nimerit individul?

— Ați avut noroc — o rană a părții de sus a labei piciorului, și osul nu pare atins. Sînteți în stare să aveți grijă de dra Gines?

Detectivul recuperează revolverul care-i scăpase în timpul căderii, în vreme ce Alford, fără a mai pierde vreme, o luă la goană spre tufele de rhododendron; fata se uită după el, pradă unei frici de nespus, pregătită ca-n orice moment să audă trosnetul celei de-a patra împușcături.

Cîteva minute mai tîrziu, tînărul reveni, aducînd cu sine și ceea ce găsisese.

— Individul a folosit o armă Lee-Enfield, obișnuitul model militar iată tuburile cartușelor. Nu i-a fost greu să scape cu fuga, fiindcă șirul ăsta de tufe se întinde neîntrerupt de la flancul vestie al Fossaway-ului pînă spre dealul cel mare. Hai mai bine să încercăm acum să ajungem la castel — poate că o să găsim și un pantof care să vi se potrivească, dle Puttler.

Parcurseseră de acum jumătate din drum, cînd se înfîlțiră cu stăpînul domeniului.

— Cine a organizat tirul ăsta îndrăcit? exclamă el minios. Dick, știi doar că nimeni n-are voie să tragă la mai puțin de o jumătate de milă de casă! Nervii mei pur și simplu nu suportă așa ceva, și cred că ai putea cit de cit să ții seama de asta.

Leslie deschisese deja gura pentru a explica situația reală. O privire a lui Second Son o mai ajunsese însă la timp, și, cu o prezență de spirit admirabilă, fata născoci un subterfugiu plauzibil.

— Toată vina e doar a mea, Harry. Am văzut un dihor, și nu urăsc nimic mai mult pe lume ca animalul ăsta.

Faptul că nici unul din cei trei n-avea asupra lui nici măcar o pușcă de salon din cele mai ușoare, de tip Flobert sau Teschin¹, îi scăpă lordului.

— Bine, bine. Atunci e cu totul altceva. Doar că pe viitor, Dick băiete, vezi să...

Nu-și termină spusele, se răsuci în loc și porni grabnic spre casă.

— Ce prostie era cît pe-acî să fac ' spuse Leslie spășit. Desigur că adevărul l-ar fi speriat excesiv... Dick, cine să fi fost cel care a tras ? Sau a fost poate doar o întîmplare ?

— O întîmplare ? Exclus ! răspunse Puttler în locul lui Dick. Erați prea bine plasați pentru asta ! Dle Alford, intenționați, să sesizați poliția locală ?

Tînărul cumpăni cîtva timp.

— Nu ; mi se pare mai bine să n-o fac.

Și spre mirarea lui Leslie, detectivul fu de acord cu această hotărîre.

Ajunși la castel, fata întinse mîna în semn de rămas bun lui Puttler și-l rugă pe Dick să transmită fratelui său salutările ei.

— I-am promis lui Arthur că o să revin devreme ! explică ea. Dar nu trebuie să mă însoțești, Dick. Zău, nu mi-e teamă că niște desperados¹ înarmați mă vor ataca pe drum.

Alford zîmbi cam forțat.

— Tot așa și eu ! Doar că n-am prea mare încredere în talentele tale de conducător auto.

Și pradă indignării provocate de o atare apreciere injustă, fată uită să se mai împotrivească dorinței lui de a o însoți.

Cînd Dick se reîntoarce de la Willow House, Puttler găsisese de acum un pantof potrivit, pe care și-l pusese după ce aplicase un pansament ușor.

— O zgîrietură minoră ! asigură el. Bineînțeles că s-ar fi putut solda și altfel... În orice caz, îmi pare bine că glonțul m-a nimerit pe mine și nu persoana căreia îi era destinat.

Ochii cei pătrunzători ai lui Dick sfredeliră melancolicii ochi bruni ai omului de la Scotland Yard.

Cui era destinat ?

Răspunsul se auzi, fără nici o secundă de ezitare.

— Drei Gines, care era chiar în prelungirea traiectoriei, credeam că știți asta.

Dick Alford nu ripostă, mai ales că în sinea lui n-avea nici un dubiu că Puttler s-ar putea înșela — ba dimpotrivă !

---

¹ Desperados — Tilhari, hoți de drumul mare.

XXVI

DOMNIȘOARA WENNER. E VIZITATĂ

FABRIAN MILDER, FOST ȘEF DE BIROU al firmei Gines & Gines, actualmente rentier, era desigur într-un anume sens ceea ce, pe bună dreptate, se cheamă un om dur. Nu ierta nici cea mai mică jignire, și deseori nu-și precupețise nici timpul și nici banii, pentru a se răfui cu persoana care îl ofensase. Și Arthur Gines îl lezase acum mai mult decît o făcuse vreodată cineva.

Doar cu puține zile în urmă, fusese convins că ține în mîinile sale soarta avocatului. Dar cînd solicită băncii să prezinte polițele acelea, se trezi cu surpriza neplăcută a onorării lor — și încă fără rezerve...

La cîteva ore după controversa cu Dick Alford, Milder se reîntorsese iarăși la ruinele acelea care nu-i dădeau pace, descoperise însă acolo o persoană tentată și ea de comoară, și asistase ca martor nevăzut la scenă care se petrecuse între acel cineva și Second Son. Luîndu-se mai tîrziu după avocat, cînd acesta se îndrepta spre Willow House, o făcuse doar mînat efectiv de dorința prietenească de a-și oferi sprijinul întru găsirea tezaurului. Și cum fusese primită reacția lui promptă de ajutorare? Arthur Gines, încă spumegînd de mînie din pricina sarcasmului lui Alford, și foarte suspicios în privința neașteptatei apariții a salariatului său, îl concediasse stante pede¹ !

Cînd avocatul era în toane proaste, făcea uz de niște expresii pe care nici un om care avea cit de cit respect de sine nu le putea accepta — ochiul învințit cu care exșeful de birou reveni acasă, constitui o dovadă a lipsei de măsură de care Gines era capabil. Chiar dacă Milder era un book maker, asta încă nu însemna că fusese și hoț !...

---

¹ Stante pede — Pe loc.

Trebuiră să treacă două zile, ca buza sa fisurată cu ocazia încăierării să se vindece cît de cît. În seara respectivă, omul se îmbracă deosebit de îngrijit și folosi un taximetru pentru a ajunge la un imobil a cărei adresă și-o notase cîndva pe manșetă.

Garsoniera din Baker Street a trei Mary Wenner ar fi încăput, la nevoie, într-o singură încăpere ceva mai mare. Se afla la ultimul etaj, așa că tînăra beneficia de priveliștea, de nimic obturată, a permanent animatului trafic feroviar, și nici nu era deranjată de prea mulți vizitatori, fiindcă a te cățara pe scările abrupte ale celor patru etaje, aproape că merita deja numele de aventură dacă înțelegi prin asta o acțiune cu un anume grad de pericol.

Domnul Milder, .a cărui tărie — în ciuda fizicului său — n-o reprezentau totuși performanțele corporale, înjură strașnic proprietarul căsoarei, individ care, din pricina zgîrceniei, părea să considere ascensorul drept un lux superfluu.

Personalul de serviciu al lui Mary era constituit dintr-o vădană bătrînoară, care în primele ore ale zilei funcționa ca femeie la curățenie, după-amiaza o făcea pe camerista, și de-abia după ora optsprezece, cînd părăsea casa, își redobîndea Eul propriu. Cu o bonetică albă așezată cochet pe cap, vîrstnicul personaj luă cartea de vizită a dlui Milder, pentru ca aproape îndată, cu un zîmbet galeș, să-l conducă în salon.

— Ce plăcere neașteptată, dle Milder, îl primi amabilă dra Wenner.

În rochia ei simplă de casă, fata i se păru și mai drăguță ca de obicei. Camera era amenajată cu un mobilier care, dacă nu era costisitor, trăda în orice caz bunul gust și îi creă impresia că totul fusese agonisit din banii proprii. Iar asta-i plăcu. Deoarece Fabrian Milder era un ciudat amestec de aventurier și de puritan.

— Acum am ajuns și eu acasă și tocmai voiam să-mi beau ceaiul, povesti d-ra Wenner. Vă pot oferi o ceașcă ?

— Lucrați iarăși ? o întrebă vizitatorul.

— Nu, deocamdată nu activez, răspunse ea, accentuînd oarecum ultimul cuvînt, de parcă ar fi vrut să-l corecteze pe interlocutor.

Conform concepțiilor d-zei Mary Wener, cuvîntul „a munci“ se potrivea mai degrabă oamenilor de rînd ; lumea bună „era activă“, „funcționa“, „realiza“ etc.

Fata ieși, dispăru într-o cămăruță mărunță — chinetă probabil — fiindcă bărbatul auzi îndată zornăitul veselei și pocnetul flăcării aragazului.

Cînd reveni după un timp, puțin înfierbîntată, își informă oaspetele

— Servitorii sînt prea neîndemînatici cînd e vorba de bucătărie, nu vi se pare ? E adevărat că în general nici nu prea beneficiaz cu de vizite — cît despre cele bărbătești, nici atît. Niciodată nu poți să fii îndeajuns de prudent în materie de așa ceva ! O reputație nepătată este bunul cel mai de preț al unei fete, nu sînteți de acord, d-le Milder ?

Oaspetele ei dădu din cap, aprobînd.

— Asta am afirmat-o mereu și față de Harry — vă rog să mă iertați, vorbeam de lordul Chelford ; am fost foarte buni prieteni, așa că îi spuneam întotdeauna doar pe numele cel mic.

— Și cu Richard Alford ați fost la fel de bună prietenă ? întrebă el, ușor ironic.

— Ala ?... Născutul fetei se ridică disprețuitor. De acest Dick Alford nu m-am preocupat niciodată mai mult ca de slugile celelalte. O fi fost el de o mie de ori educat la Eton și la Harvard — dar eu îl judec pe un bărbat după maniere și nu după educație. Iar Dick Alford are manierele unui... unui porc... A, d-ta erai, Gladys !

XXVII

SE ÎNCHEIE O ALIANȚĂ

CAMERISTA ADUSE SERVICIUL DE ceai. Era trecut de șaiszeci, știrbă, și aproape că n-avea bărbie ; părul rar îl purta într-un concî mărunț. De dragul musafirului arboră un zîmbet dulce ; îi zîmbi stăpînei, zîmbi dlui Milder și același zîmbet o însoți și cînd ieși din cameră.

— Sinteți prietenă cu Gines, nu-i așa ? începu Milder, în timp ce-și ducea bolul la gură.

Marry Wenner își coborî privirea cu o marcată stînjeneală feciorelnică.

— Da, prietenă bună chiar, dar atîta tot. M-a tratat întotdeauna cu considerația cuvenită unei domnișoare. De ce mă întrebați ?

D-l Milder ocoli răspunsul.

— Mi-am dat demisia, anunță el scurt. Am avut o divergență de opinii și ne-am încăierat ! Da, a fost o controversă foarte aprigă care a denaturat în bătaie, lucru pe care vreau să vi-l mărturisesc foarte deschis, fiindcă probabil tot îl veți afla de la el — mai devreme sau mai târziu...

Mary era îngrozită. Și cînd Mary era confruntată cu acest fel de emoție violentă, obișnuia să-și astupe gura — care era cu o idee mai mare decît standardele în vigoare — cu mînușita ei cea albă.

— Bătaie, ziceți dvs ?... O, Doamne, ce vulgar !

— Trebuie să discut cu dvs. despre Gines, curmă d-l Milder alte manifestări de indignare din partea fetei. Nu trebuie să vă închipuiți cumva că-i port pică, doar atît că, după ce ne-am despărțit, nu mă mai simt îndemnat să-l protejiez și să mă așez între el și cei pe care i-a înșelat — accentuă ultimul cuvînt — așa cum am făcut-o pînă acum. Îl cunoașteți la fel de bine ca și mine. Cunoașteți vanitatea sa nemărginită, fățarnicia sa ; știți că nu te poți bizui de fel pe cuvîntul lui și nu vă e străin felul în care știe să se degajeze de onoarea oricărei promisiuni pe care a făcut-o — chiar dacă o ai negru pe alb !

Cît rosti aceste cuvinte, privirile sale nu părăsiră chipul lui Mary, și băgă îndată de seamă că fata începuse să se încrunte.

— Chiar așa ? replică ea rece. Se poate, e adevărat că nu prea mă pricep într-ale legilor, dar nu-mi dau seama cum ar putea cineva, fie el un domn sau un bărbat de rînd — să rezilieze (parcă așa se zice, nu ?), o obligație pe care a contractat-o în scris.

— Iată ce înseamnă să nu-l cunoști totuși atît de bine pe Arthur Gines, cum îl cunosc eu ! replică el. Totuși, nu

acesta e lucrul esențial — n-am venit aici pentru a-l discredita ori pentru a-l coborî în ochii dvs. Dar în vreme ce pe dvs. vă consider drept o tînără cu un fel de a gîndi onest, cu un simț dezvoltat pentru ceea ce e drept, sînt convins că Gines, chiar dacă l-ai azvîrli în chip de proiectil dintr-o țeavă de tun, tot ar adopta un curs în zigzag. De fapt, care-i adevărata situație cu tezaurul Chelforzilor ?

Dintr-odată tînăra adoptă o poziție verticală și răspunsul — și el tot o întrebare — țîșni instantaneu.

— Știți despre asta ?

— Bineînțeles. Vreți să-l ajutați să găsească aurul, lucru pentru care el...

Bărbatul făcu o pauză, cu toate că nu avea nici un dubiu asupra contraserviciului lui Gines. O tînără ca Mary Wenner, care dorea cu orice preț să evadeze din mediul ei modest, n-ar fi putut avea decît o anumită pretenție !

— ...v-a promis contractul marital, completă Milder în cele din urmă.

Și chipul ei stîngenit îi dovedi că avusese dreptate — capacitatea lui de cunoaștere a oamenilor își făcuse iarăși datoria.

— Sper, dle Milder, blîgui ea destul de abătută, că nu vă închipuiți că m-am aruncat de gîtul lui ?... Lucrul acesta nu l-aș face nici în cazul celui mai deosebit bărbat din lume ! În orice caz, Arthur este îndeajuns de gentleman pentru a-și ține promisiunea.

— Și cînd trebuie să aibă loc cununia ? Bănuiesc că după descoperirea comorii, nu-i așa ? Și după ce ea dădu din cap afirmativ, oaspetele continuă Pot afla ce gaj v-a dat ?

— Cuvîntul său de onoare, răspunse Mary Wenner, cu o atitudine afectată.

— Hm ! Atîta tot ?... Întreb asta în interesul dvs. Sînteți o tînără care-și cîștigă singură existența și care poate că n-are pe lume pe nimeni altcineva care să se preocupe dezinteresat de soarta ei. D-l Milder simțea că o abătuse pe cărarea ce-l interesa.

— Pot să vă arăt și ceva scris, încercă fata să risipească dubiile interlocutorului, care începuseră să fie și ale ei.

Își luă geanta din dormitorul învecinat, și din puzderia de lucrătoare de acolo, scoase o hîrtie. Cînd Milder o citi, corectura grijuliu făcută n-avu cum să-i scape.

— E o hîrtie complet lipsită de valoare, explică el, și fața lui Mary Wenner reflectă stupefacția ei imensă. În cazul acestei hîrtii, e vorba indubitabil de ceea ce juriștii numesc promisiune făcută sub imperiul constrîngerii. Poate oricînd motiva că a trebuit să accepte această obligație, spre a obține din partea dvs. unele informații de valoare pentru clientul său.

Domnișoara Wenner își mușcă nervoasă buzele.

— Ce să fac, dle Milder?... Sfătuiți-mă; doar sînteți jurist. Nu puteți întocmi un document care să-l angajeze ferm? E adevărat că nu mă pretez la a mă crampona de gîtul unui bărbat, dar...

— Pot într-adevăr întocmi un asemenea act, atît doar că nu-mi vine să cred că v-ar folosi la ceva. Să nu vă încredeți în acest om!

— Dar în cine să mă încred?... Bărbații sînt atît de plini de perfidie, dle Milder, și cei tineri sînt și cei mai afurisiți dintre ei! Cred că un bărbat la patruzeci și cinci, sau... fata îndepărtă o scamă invizibilă de pe rochia ei... de cincizeci, este cel mai potrivit. La această vîrstă deja a trecut de perioada nebuniilor, nu-și mai pierde nopțile și... Arthur e încă atît de nebunatic, de... dez-mățat! V-o povestesc dvs. — altcuiva n-aș îndrăzni! — că, a încercat de nenumărate ori să mă sărute, ba mai mult decît atît o dată, la Fossaway, a vrut de la mine ceva și mai îngrozitor. „Arthur, pare-se că uiți cu cine stai de vorbă“, i-am spus eu, după care s-a inhibat, s-a pierdut — nu vreau să afirm cu asta că ar fi leșinat într-adevăr... —

— Înțeleg, înțeleg, se grăbi s-o asigure Milder. Acum o să vă rog să fiți foarte atentă, dră Wenner. Sînteți o persoană cu scaun la cap, o persoană foarte dotată, și din cauza asta pot discuta cu dvs., așa cum rareori mi-aș putea permite s-o fac...

Această lingușeală crasă, care — chiar cînd e folosită în cazul unor oameni inteligenți — rareori nu-și atinge

scopul, avu drept urmare faptul că Mary Wenner ascultă relatările oaspetelui ei cu cea mai desăvîrșită luare-aminte.

— Ce ați spune, începu Fabrian Milder, dacă v-aș informa că încă de pe acum Gines încearcă să vi-o ia înainte ?

— Poftim ?

— Că încearcă deci să găsească aurul fără ajutorul dvs., explică juristul, căutînd să-și adapteze felul de a vorbi, la posibilitățile efective ale celei care îl asculta.

— A, nu îndrăznește el asta ! izbucni Mary.

— Zău, chiar credeți asta ? Ei bine, cu două nopți în urmă, l-am surprins printre ruinele abației Chelford. Știți ce avea în mîna ? O rangă !

— O, ciinele !...

Dacă ne gîndim la pretențiile „ladylike“ ale dnei Wenner, expresia se dovedea cam tare, dar acum nu era momentul să te lovești de conveniențe de societate.

— Acest individ murdar, necinstit și fățarnic ! continuă ea să spumege pradă furiei. Printre ruinele abației și cu rangă ? Dar n-are decît să scurme și să sondeze cît o pofti — tot nu va găsi nimic ! Tînăra rîse strident. M-a înșelat ! I-am dat tot ce-i poate da o femeie unui bărbat — vă rog să nu mă-nțelegeți greșit, dle Milder, mă refer bineînțeles la tezaur. Pentru nimic în lume n-aș dori să mă judecați greșit, fiindcă întotdeauna am știut să mă comport așa cum se cuvine !

După cîtva timp se mai liniști.

— În cine să mă încred ? se prelinseră cu amărăciune cuvintele de pe buzele ei. În cine... ?

— În mine ! Fabrian Milder vorbise blînd, aproape rugător.

Privirea cercetătoare a lui Mary constată că, în definitiv, oaspetele ei era o apariție foarte acceptabilă, căruia părul grizonat îi conferea chiar ceva distincție.

— În cazul meu n-ați avea nevoie de niște documente care să... încercă el să continue pe același ton, dar fata îl întrerupse imediat.

— Nici vorbă ! Fără document nu merge ! se încăpățîna ea. N-am încredere în nici un bărbat.

— Mă rog, putem să facem orice act doriți. Sînt chiar și gata să mă compromit iremediabil, de va fi nevoie.

Domnișoara Wenner tuși încetișor.

— N-aș vrea să merg atît de departe ; îl respinse ea rușinată, interpretîndu-i greșit spusele.

— Vreau să spun prin asta că aș lua asupra mea riscul descoperirii comorii, fără a-mi asigura mai întii spatele, așa cum a făcut-o Arthur Gines.

Fata își tamponă ochii cu o batistă minusculă.

— Domnule Milder, cu toate că nu vă cunosc decît de puțin timp, am învățat să vă apreciez și mi-ați devenit drag. Chiar marțea asta i-am spus prietenei mele Agatha „Domnul Milder este un gentleman desăvîrșit ! De fapt, care-i prenumele dvs. ?

— Fabrian.

Fabrian... Repetă numele ca pe-o dezmierdare. Eu v-aș spune Fabe. Nu vi se pare că sună frumos ?

— Aș vrea ca în noaptea asta să ne deplasăm acolo. Mina ei se modifică.

— La mănăstire ? Noaptea ?

— Mașina noastră ne duce acolo într-o oră și jumătate, și dacă n-avem prea mult de săpat...

— Ba nu trebuie să săpăm de fel, îl întrerupse ea. Dar noaptea ?

— De ce nu ? Căsuța mea se află la mai puțin de o milă față de mănăstire. Dacă aurul se găsește într-adevăr acolo, și la un loc accesibil, atunci ne putem lua suficient de mult ca să ne petrecem restul vieții ca niște oameni bogăți.

Trecură cîteva minute pînă cînd Mary își anunță decizia.

— O să spuneți desigur că sînt o ființă îngrozitoare. Cu toate acestea, dle Milder, sau mai bine zis, Fabe, aș dori ceva la mînă — ceva negru pe alb.

Îndată, fără cea mai mică ripostă, dl Milder se apucă să întocmească un document care, cum spuse el glumind, era deajuns pentru a-l duce în fața spînzurătorii, și care o convinsese chiar și pe suspicioasa dră Wenner de sinceritatea intențiilor sale. Toate acestea le puse pe hîrtie cu propriu-i stilou — un stilou cumpărat recent, în legătură cu a cărui cerneală librarul garantase că rîndurile așternute cu ea dispar în șase ceasuri.

- Ei bine, Fabe, ce oră v-ar conveni pentru a pleca ?
- Nouă și jumătate, propuse el, și fata fu de acord.
- Și fără rângi, dălți sau alte fierotenii, adăugă ea malițios. Ustensilele necesare se află în poșeta mea de colo.

XXVIII

SURPRIZA DIN TAINIȚĂ

CĂTRE SEARĂ VREMEA SE SCHIMBASE. Dinspre apus pornise să crească un front de nori grei și întunecați, și o ploaie mărunță începu să cadă, când Fabrian Milder își conduse mașina către punctul de întâlnire convenit de pe Marylebone Road.

În oarecare măsură îl surprindea și pe el maniera categorică în care acceptase existența comorii astfel, pentru a crea spațiul necesar depozitării aurului, nu doar că degajase habitacul de orice detaliu de prisos, dar făcuse și niște calcule amănunțite cu privire la greutatea pe care urma s-o transporte cu ocazia fiecărui drum.

Se făcuse de-acum totuși ora zece, când Mary Wenner apără în sfârșit și se așază lângă el, debitînd un potop de scuze.

— Era cît pe-aci să nu viu deloc. Nu, zău, vorbesc serios... De cînd ați plecat, a tot trebuit să mă gîndesc la acest sinistru Călugăr Negru !

— Nu cumva credeți realmente în asemenea aiureli ? zîmbi el, în vreme ce automobilul luă repede colțul lui Baker Street.

— Știu și eu ?... În perioada cît am fost la Fossaway, oamenii afirmău că l-au văzut chiar de cîteva ori ; zia-rele spun acum că de curînd ar fi reapărut ! ?... Brr ! Fata se cutremură.

— Nici o teamă, micuță domnișoară, o liniști el, bă-tîndu-se ușor peste buzunarul pardesiului. Am ceva aici

care n-o să le pice tocmai bine — nici Călugărilor Negri și nici celor Albi — de care vor mai fi fiind ! V-ați mai liniștit acum ?

— Da, Fabe, șopti ea ușor.

Foarte delicat, bărbatul lăsa să i se înțeleagă dorința de a i se spune pe numele de botez pe care i-l dăduseră părinții săi, și de la care nu exista nici un diminutiv. Nu izbuti să afle dacă Mary era dispusă să țină cont de rugămintea lui, fiindcă, după ce tăcu o vreme, se exterioriză abrupt

— Nu sint încântată de logodne de lungă durată. Și dvs. ?

Tot așa și eu. Deviza mea este *short and sweet* !¹

Riseră amândoi, și trecură astfel — manifestându-și buna dispoziție — prin drumul comunal pustiu din Dorking. După asta însă, ploaia care începuse să fie zvîrlită oblic în capotă de către rafalele unui vînt puternic, le tăie pofta de amuzament.

— Urită noapte ! se plînzea ea.

— Dimpotrivă. Una mai bună nici că am fi putut să ne alegem. Pe o vreme ca asta, dl Alford n-o să mai fie ispitit de plimbări nocturne, așa cum obișnuiește...

Cu două mile înainte de Fossaway stinse luminile, și însoțitoarei i se păru că dintr-o clipă în alta se vor izbi de unul dintre stâlpi de telegraf care goneau pe lîngă ei.

— Fiți fără grijă ; am parcurs drumul acesta poate de o sută de ori și cunosc fiecare petec de teren, o liniști Milder. Puțin dincolo de Willow House este și vilișoara mea.

Mașina își reduse viteza, fiindcă urma panta dealului cel mare. Ajunși la Red Farm, Milder opri, sări din mașină pentru a deschide poarta de scîndură și adăposti mașina lîngă gardul viu, unde Dick Alford dăduse peste el acum cîteva nopți.

— Bun, am cam ajuns !

Luă brațul tinerei. Mary dîrdîia, și cînd începu să vorbească, bărbatul îi auzi dinții clănțănind.

— Doamne, de n-aș fi venit !... Ce e asta... acolo... acolo, înaintea noastră ?

— O salcie doborîită, domnișoară iepuraș fricos !

---

¹ Short and sweet — Scurt și dulce.

Pășiră prin poarta cea scundă a parcului, care, ca întotdeauna, era deschisă, se cățărară pe costișa abruptă, iar în fața lor se ridicară acum din întuneric — solemne și liniștite — ruinele.

— N-aș vrea să aprind lumina, spuse Milder innăbușit, fiindcă din pricina asta a fost Gines descoperit. Vă descurcați pe întuneric ?

— Trebuie să ajungem la turn, șopti ea. Dar în numele întregii Milostiviri țineți-mă în continuare de braț.

Cîteva metri mai încolo, se împiedică de o piatră și în mod sigur că ar fi țipat, dacă palma lui nu i s-ar fi așezat peste gură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, păstrați tăcerea ! o atenționează el. Încotro o luăm acum ?

— Urmați-mă.

Ajunși în spatele turnului se opriă. Tinăra schiță cîteva pași... apoi un scrișnet tulbură liniștea nopții. Îndată după asta, șoapta lui Mary îi ajunse la auz.

— Dați-mi mîna. Vedeți că trecerea e îngustă — trebuie să vă faceți loc cum puteți. Piatra asta de colț se învîrte în jurul ei, așa că apare o deschizătură. Pe aici ieșea și abatele, cînd dragostea îl mîna spre lady Chelford. Cred că ați auzit de scandalul acela mic, nu ?

„Scandalul cel mic“ avea venerabila vîrstă de opt sute și ceva de anișori și reprezenta o noutate pentru dl Milder.

— Acum puteți să aprindeți liniștit lanterna, răsună din beznă vocea, acum ceva mai curajoasă, a călăuzei sale.

Făcu așa cum i se ceruse și constată că se aflau într-o cameră minuscule, cu tavanul boltit, cameră ce părea săpată în stîncă. Pereții aveau o grosime uriașă ; datau din acele vremi cînd aveau o altă menire decît cea de a sprijini un acoperiș.

— Să mergem mai departe.

Coborîră niște trepte umede, acoperite cu mușchi. Milder numără douăzeci și cinci, și acum se aflau într-o încăpere mare ; erau înconjurați de niște ziduri ruinate, fărîmicioase, care lăsau să vadă peștera naturală pe care o îmbrăcaseră.

— Aveți cheia ?

Milder își înclină afirmativ capul.

Cu destui ani în urmă, Gines & Gines apăraseră un spărgător celebru și obținuseră achitarea lui. Ca semn al recunoștiinței sale, acesta îi dăruie avocatului o cheie, care-cum nu uită omul să-i laude performanțele — era în stare să desfacă orice încuietoare, fie ea mare sau mică. Ciudata invenție era alcătuită dintr-un miner metalic, în care puteai să înșurubezi niște cîrlige de o formă cu totul deosebită, Arthur Gines, la rîndu-i, își cadorisi șeful de birou cu această ciudățenie, iar omul o păstrase, fără să bănuie că într-o zi o va privi ca pe instrumentul providenței.

— Acesta-i locul. Mary însă tot mai vorbea în șoaptă, cu toate că într-un asemenea loc nu prea trebuia să-ți fie teamă că te-ar auzi cine nu trebuie.

În peretele din fața lor se vedeau două uși mici și înguste, adînc îngropate. Îi aminteau dlui Milder de ușile celulelor închisorii Dartmoor, și asemănarea era cu atît mai subliniată, cu cît în partea de sus a celei din stînga se putea zări un grilaj alcătuit din trei drugii de fier ruginit.

Fascicolul de lumină al lanternei lui Milder mătură spațiul de dincolo de bare... Privirilor uimite li se înfățișă o celulă adîncă și îngustă, ai cărei pereți longitudinali erau dublați de niște bănci de piatră. Iar pe aceste bănci erau îngrămădiți numeroși cilindri, care, așa cum se putea observa pe cel care se afla în poziția cea mai apropiată de ușă, aveau la capăt cîte un sigiliu curios.

Inima lui Fabrian Milder bătu mai repede. Înșurubă primul cîrlig al sculei sale de spărgător și încercă. Zădarnic! Nici cu cel de-al doilea nu obțină un rezultat mai bun. Dar de cum îl vîri pe următorul în broască, izbuti să-l răsucească. Scîrțîitul reverberă sinistru.

Pe cale să-i dea un brînci ușii, bărbatul simți cum mîinile lui Mary i se cramponează pe braț.

— Priviți! O Dumnezeu! Priviți! strigă ea pradă parcă unui acces de nebunie, astfel că Milder trebui să se răsucească.

Pe treapta cea mai de jos a scării în spirală, apăruse o făptură înveșmîntată într-o sutană neagră — chipul îi era ascuns de faldurile glugii. Doi ochii incandescenti îi aținteau... Terifiant, amenințător, rece, Călugărul Negru urmărea activitatea nevolnicilor intruși!

XXIX

PRINS !

ÎNJURÎND, MILDER ÎȘI SMULSE revolverul din buzunar, mișcare ce făcu ca fascicolul lanternei să părăsească pentru o clipă scara. Când, cu arma în mână, îndreptă iarăși jetul de lumină spre locul respectiv, sinistra arătare dispăruse.

— Nu plecați ! Nu plecați ! se tîngui Mary Wenner, atîrnîndu-se de brațul lui. O, d-le Milder ! O Fabrian, nu mă părăsiți !

O îndepărtă fără menajamente, alergă la piciorul scării, urcă apoi cu băgare de seamă, auzind mereu respirația gîfîitoare a fetei, care îl urmărea de-aproape...

— Nu mă lăsați singură în întunericul ăsta înspăimîntător sughiță ea.

Mai sus... și mai... scrutînd cu simțurile încordate la maxim — nici urmă de sutană neagră.

Cămăruța cea mică de sus era așa cum o lăsaseră, cu fanta aceea îngustă deschisă.

Clătinîndu-se, Mary trecu pe lîngă el și, ajunsă afară, se prăbuși în genunchi.

— Duceți-mă de aici, țipă ea strident în noapte, pradă unui plîns isteric. O doamne, de nu m-aș fi amestecat în toate astea.

Blestemînd, Milder răsuci piatra de colț. Apoi, în vreme ce îl măcinau în egală măsură teama și furia, o țîrî pe cea care leșinase, în josul pantei, spre mașină.

Ploaia continua să cadă cu aceeași intensitate. Bărbatul săltă capota, astfel încît vîntul și stropii cei reci s-o readucă mai grabnic în simțiri. N-avea cum să-și irosească timpul prețios cu tînăra — trebuia s-o ducă urgent acasă, pentru a reveni a doua doară la Chelforbury ; cilindrii cei misterioși îl fascinaseră.

Călugărul Negru ?... Respirația i se acceleră, cînd își reaminti de îngrozitoarea făptură ; nu nutrea însă nici un dubiu că avea de-a face cu o ființă materială. Milder nu credea în fantome.

Udă pînă la piele, Mary Wenner își reveni cam în momentul cînd treceau prin localitatea Horsham; cîrînd se arată chiar dispusă să trîncăne

— Mă miră doar cum de nu m-a lovit apoplexia. Ați văzut cît de înfiorător îi sticleau ochii, Fabe?

— Fabrian, o corectă el mînios.

— Nici măcar în tablouri n-am văzut asemenea imagini de groază... N-am putea sălta capota, Fabe... pardon, Fabrian?

Opri destul de brusc mașina și, rău dispus, se conformă dorinței fetei.

— Și ce-o să facem acum? îl chestionă ea.

— Vă duc acasă. Mîine noapte o să ne mai încercăm o dată norocul. De fapt, în ce fel ați procedat, ca piatra aceea să se rotească?

— N-am cum să vă spun și asta! declară ea fără ocol. E singurul meu atu pe care-l mai am față de dvs.

— Nu fiți stupidă! Ați făcut uz de un soi de ac sau de alt obiect ascuțit. Am observat că între piatra unghiulară și cea din dreapta ei se află un spațiu care diferă oarecum de rosturile celelalte.

— Am folosit forfecuța, mărturisi ea. În crăpătura aceea e ascunsă o piesă metalică pe care trebuie să apeși.

Acum Milder cunoștea toate elementele de care avea nevoie, și Mary nu-i mai era necesară.

Ii refuză deci invitația de a bea un ceai fierbinte la domiciliul ei, și, deîndată ce ușa casei se închise după fată, goni iar spre Sussex.

Dar la calea jumătate se trezi în pană seacă. Trebuia să facă deci, apel la spiritul caritabil al vreunui șofer — dar noaptea nu era dintr-acelea care să favorizeze un trafic prea intens pe șosea. În cele din urmă găsi un samaritean milostiv, care îi cedă măcar puținul de care avea nevoie ca să ajungă la stația de benzină cea mai apropiată.

Cînd se afla iarăși pe coama dealului, cadranul fosforescent al ceasului arăta ora două. De aici în colo se mișcă extrem de precaut, înaintînd pas cu pas, sondînd întinericul cu văzul și auzul... Niciun semn, nici urmă de omul acela mascat!

Găsi piatra unghiulară a turnului, apăsă cu lama cea mică a briceagului resortul, trase de bolovanul cel rugos. Intrarea se deschise.

În dreapta cu revolverul, în stînga lanterna, coborî scara în spirală. Aici, tot așa nici urmă de cineva în sutană ! Dar cînd Milder luminează iar celula aceea îngustă, văzu ceva care-i alungă tot sîngele din obraz. Cilindrii dispăruseră... nici măcar unul nu se mai afla pe băncile de piatră !

Picături de sudoare se iviră pe fruntea bărbatului. Cine să fi fost ticălosul care îi zădărniciise planul ?

Se ocupă de cealaltă uşă îngustă, care însă nu se termina sus cu un grilaj, ca prima. Dar toate încercările sale de a o deschide dădură greş, așa că într-un tirziu, mînios la culme, urcă iar scara cea umedă. Tocmai cînd păși în camera cea mică și voi să stingă lanterna pentru a se strecura prin deschizătură, văzu cum piatra prinse să se rotească, și, mai-nainte ca el să poată ajunge acolo, ea se îmbină cu un zgomot sec — care omului i se păru sinistru — cu restul zidului. Și, de undeva de afară, răsună un ris drăcesc.

Prins !

Fabrian Milder se opintea zadarnic, piatra rămase neclintită locului. Și cu toate astea, uşa cea tainică n-avea cum să fie acționată doar de afară. În ce fel ar mai fi plecat atunci starețul în escapadele sale amoroase ?

Spotul de lumină al lanternei pipăi pereții, centimetru cu centimetru. Nimic ! Ajunse și la podea. Era alcătuită de lespezi de piatră, cele mai multe crăpate din pricina scurgerii timpului ; una din ele, mai mică și mai netedă decît celelalte, îi atrase atenția și pentru că părea așezată perfect orizontal. Folosind mînerul șperacului universal ca un soi de pîrghie, Milder reuși s-o disloce universal ca un soi de pîrghie, Milder reuși s-o disloce și s-o salte. Sub ea găsi un inel de fier mîncat de rugină. Trase de el... trase cu toată forța... piatra începu să se miște ! Și cu toate că nu se deplasă decît trei sau patru centimetri din lăcașul ei, omul știu că resortul nevăzut n-o mai bloca. Respirînd eliberat, se opintea cu toată greutatea, degajînd astfel ieșirea ; poticnindu-se de emoție, se văzu afară, în lumina palidă a zorilor

Vremea se răzbunase ; pe cer scînteiau cîteva stele răzlețe. Undeva, mult spre stînga, o dîră subțire de fum se ridică din unul din coșurile de la Fossaway

Milder își șterse transpirația de pe frunte și se strădui să-și stăpînească amărăciunea înfrîngerii. Apoi, în iarba cea umedă, zări, foarte aproape de picioarele sale, un obiect ; cu un strigăt pe jumătate înnăbușit îl ridică. Era un cilindru sigilat la ambele capete — unul din cilindrii aceia din camera tezaurului !

Înăuntru însă n-avea cum să fie aur — era prea ușor pentru asta. Dar ce conținea oare ?

Stringînd la piept obiectul găsit, Fabrian Milder o luă la goană în josul pantei ; ajuns între pereții drumului în pantă, nu-l mai răbdă inima și desprînse un sigiliu. Un sul de pergament strîns înfășurat ieși la iveală. Il desfăcu și rămase stupefiat... Era o filă dintr-un misal¹ străvechi, împodobită cu niște desene minunate, operă de artă de o valoare incalculabilă ! Totuși, doar o despăgubire palidă, raportată la cincisprezece kilograme de aur curat cit ar fi putut cuprinde cilindrul !

XXX

UN OASPETE NEPOFTIT...

ȘI TOȚI CELALȚI CILINDRI VOR FI avînd probabil același conținut, gîndi bărbatul, rîzîndu-și acum în barbă cu o bucurie răutăcioasă ; cel care și-i însușise — nimeni altul decît Arthur Gines, după părerea sa — va trăi aceeași dezamăgire ca și el !

Ajunse astfel la poalele dealului, deschise zăplazul spre Red Farm, cu gîndul să-și recupereze mașina, și rămase împietrit. Automobilul dispăruse !

Dar pămîntul muiat de ploaie păstrase foarte deslușia urmele pneurilor, așa că Milder le urmări fără nici

---

¹ Misal — Carte de rugăciuni cuprinzînd ritualul liturghiei.

o dificultate. Inițial duceau în linie dreaptă spre Willow House, dar ajunse în apropierea clădirii făceau un mic ocol și se îndreptau... chiar către căsuța lui de week-end! Da, chiar așa era; după ce trecu de curba drumului, se iviră în raza sa vizuală atît vilișoara (cum îi spunea el) cît și mașina. Cine o fi adus-o aici?

Bărbatul apăsă pe clanța ușii de la intrare. Neîncu-iată! Tot așa și ușa care dădea din holișor în sufragerie. Plin de uimire observă căzănelul din care ieșeau aburi, agățat deasupra focului din șemineu; pe masă, lângă ceainic, o cutie de biscuiți deschisă?! Auzind pași, în camena de alături, se întoarse brusc pentru a-l în-tîmpina cum se cuvine pe intrus, dar, văzînd cu cine are de-a face, coborî Browning-ul.

— Thomas? articulă el, de parcă tot n-ar fi îndrăz-nit să-și creadă ochilor. Ce dracu', Doamne iartă-mă 'cauți aici?

— Dat afară azi dimineată, explică acesta telegra-fic.

— Azi dimineată? Păi de-abia s-a luminat?!

— Alford a dat peste mine cînd mă învîrteam prin casă — și asta la o oră cînd de fapt ar fi trebuie să fiu în pat. Ei da, și-atunci m-a dat pur și simplu afară. Flăcăul nu m-a suferit de la bun început!

Milder nu prea crezu în veridicitatea celor auzite

— Văd că ești destul de tulburat. Ia povestește-mi dar așa — mai pe larg — ce isprăvi ai făcut pe-acolo.

Lăsată în jos, buza inferioară a omului îi trădă in-dispoziția.

— Mă rog, n-am nimic contra. Dar mai întîi să-mi opăresc ceaiul. De abia după ce se îngriji ca atît ceașca sa cît și cea a lui Milder să fie pline, omul reluă firul povestirii. Ați auzit vreodată de Puttler „Al maimuțe-lor”?... Fiecare persoană din Londra care are ceva la activ, îl cunoaște! Pe mine m-a pricopsit cu trei ani de pripon și asta pentru o mică învîrteală de-a mea de la Westinghouse Hotel.

— Efracție? întrebă celălalt, care nu-i bănuise ase-menea antecedente.

— Nu, că doar eram angajatul hotelului. Sau, mă rog, dacă vă convine n-aveți decît să-i ziceți și așa. Cînd am ieșit de la pîrnaie, am găsit și eu postul ăsta de la Fossaway. Țasta zic și eu servici! Chelford nu

stă niciodată să-și numere banii, și Alford n-are cum să-și sîciie fratele cu întrebările — chiar dacă i se pare că biștarii s-au cheltuit prea repezător !

— Dacă aș fi știut toate astea — era vădit că lui Milder nu-i conveneau deloc cele aflate — nu recurgeam la serviciile dumitale ! Dar care-i treaba cu acest Puttler ?

— Păi care să fie?!... A apărut ieri la Fossaway, chipurile ca specialist în chestii d-astea cu agricultură. Aiurea ! L-am recunoscut din prima clipă, și — ce-i mai rău — și el pe mine. Era clar că de-acum n-aveam decît să-mi pun livreaua în cui să mă roiesc.

— Dar de ce a fost nevoie ca Alford să te dea afară în timpul nopții ?

— Vă spun imediat și trebușoara asta. Chelford își ține bănuții în sertarul din stînga al biroului, fără să aibă habar de suma ce se afla acolo. O lovitură ca lumea mi-ar fi asigurat existența pentru multă vreme ; oricum, mai rămîneau destui acolo, așa că omul n-ar fi putut să jure că i s-a furat sau nu ceva. Și cum urcam eu azi dimineată scările — așa, cam pe la ora patru —, dă Alford peste mine, și doar ce-l aud „Împachetarea și valea !“ Am să i-o plătesc eu, las' pe mine !

— Te-a prins cu banii ?

— Nuuu ! I-am ascuns de la bun început sub glaful ferestrei bibliotecii, de unde i-am luat după aia.

— Și care o fi fost motivul pentru care dl Alford se plimba prin casă la o oră atît de neobișnuită ? vru să știe Milder.

Thomas făcu o grimasă.

— Nu ești nici o clipă sigur de el. Tare-aș vrea să știu ce are flăcăul ăsta pe conștiință, de nu-și mai află somnul...

Cu toate că Milder era convins că relatarea era conformă cu adevărul, nu putea pe de altă parte, să scape de impresia că omul trecea totuși ceva sub tăcere. Atît doar că nu i se părea că-i momentul potrivit să înceapă un înterogatoriu detaliat. Dar oricum ar fi fost : drumurile lor — cel al său și cel al fostului pușcăriaș — trebuiau să se despartă, și asta cît mai curînd !

— Și de ce-ai venit de-a dreptul aici ?

— Bănuiam că sînteți la Londra, și m-am gîndit că n-o să aveți nimic contra dacă rămîn și eu cîteva zile aici.

— Hm... Milder își frecă gînditor bărbia. Dumneata mi-ai adus mașina aici ?

Thomas dădu din cap afirmativ.

— O luasem mai întîi spre Red Farm, unde aveam de gînd să trag la un rîndaș cu care m-am împrietenit. Dar am văzut mașina dvs. și, după ce-am așteptat ca la vreo oră, am zis că-i mai bine s-o aduc încoa'

— Te-a văzut cineva ?

— Cin' să mă vadă. Era aproape întuneric, încă.

Și totuși, ce-i ascundea individul ? Impresia că-i așa, i se întărea din ce în ce — și Milder se pricepea de minune să ghicească gîndurile cuiva ; lucrul trebuia să fi fost ceva destul de important, ceva care aproape că stătuse pe limba ex-pușcăriașului, dar...

— Bine, poți să rămîi aici, Thomas. Dacă voi fi însă anunțat de poliție că te afli la casa mea, atunci voi susține că ai făcut-o fără ca eu s-o știu. Îți dai seama cred, că trebuie și eu să mă pun în gardă.

— Lîmpede, șefu' ! Și apoi... Individul amuți, așa că Milder insistă

— Mai ai ceva pe suflet ?

— O chestie barosană. Poate vă spui mai tîrziu o șustă care zic io că-i de milioane.

XXXI

...ȘI UN ALTUL NEANUNȚAT —

DUPĂ CE MILDER ÎȘI FĂCU UN DUȘ, se rase și își schimbă lenjeria și costumul, se simți ca nou-născut. Reveni la Thomas, care trăgea din pipa-i scurtă și scociora gînditor prin foc.

— Când te vei hotărî să vorbești, Thomas, atunci cel mai bine e să-mi trimiți o telegramă — dar nu de la Chelfordbury, ci de la Horsham.

Apoi învîrți demarorul și după ce motorul o luă din loc, porni prin dimineața mohorită spre Londra.

La ora zece, sunetul telefonului îl smulse din somnul cel mai profund. Era Mary Wenner, și în gînd omul îi adresă o înjurătură cumplită.

— Bună ziua, Fabe. Toată noaptea mi-am făcut spaime în legătură cu dvs. Doar nu cumva v-ați reîntors la locul acela groaznic?

— Trec pe la dvs. după amiaza asta, îi intrerupse el logoreea. Să nu discutăm astfel de chestiuni la telefon, fiindcă putem fi interceptați de unii si...

— Fabe, dragoste, în vocea ei răsuna un accor de teamă autentică — nu cumva v-ați dus totuși acolo și ați luat ceva din aur? Știu că sînteți teribil de curajos, dar să vă riscați viața...

— Nu, n-am adus nici un fel de aur.

— Oh! răsună în telefon, și acum vocea de la capătul celălalt trăda dezamăgirea și supărarea. Un bărbat ar fi fost în stare de așa ceva. Pentru ce mi-oi fi făcut oare atîta grijă toată noaptea?

— Rămîne pe după-masă! mîrrii Milder și puse receptorul în furcă.

N-avea intenția s-o vadă în după-amiaza aceasta și nici în oricare alta, dar nu voința lui avea să decidă. Puțin după ora cinci — încă mai ședea cu ceaiul în față — Mary Wenner își făcu apariția în sufragerie pășind mărunt și apăsât. Neanunțată!! Ce le-o fi spus oare servitorilor? se întrebă el cutremurîndu-se, în vreme ce tînără, surîzînd pudic, îi aplică un sărut cast pe frunte.

— Dragoste, să nu fiți supărat, dacă voi face un lucru ce ar putea aduce a infidelitate.

— Mă rog, mă rog!

— Dar este vorba de onoarea dvs! Nu trebuie să credeți că vreau într-adevăr să-mi calc legămîntul de credință, dar, vedeți, mi-a trimis o scrisoare atît de drăguță...

— Cine? întrebă Milder, brusc interesat.

— Arthur. Și sora lui. M-au invitat să-mi petrec week-end-ul la ei. Ocazie bună să dăm cărțile pe față. Trebuie să știe și el că inima mea vă aparține. Și chiar de-ar fi să nu găsim comoara — știu că nu din pricina banilor mă doriți. În definitiv doar nu sînteți o persoană neavută?! O agenție de informații la care m-am interesat, vă aprecia la cel puțin o sută de mii de lire.

Milder gemu.

— Și închipuiți-vă, Fabe, ce lucru ciudat s-a întîmplat cu documentul acela întocmit de dvs! Cînd l-am scos azi dimineată de sub pernă, scrisul pierise în întregime.

Vădit incomodat, logodnicul ei se mișca încoace și încolo pe scaun.

— Și atunci am alergat îndată la un bun prieten, care o face pe scamatorul la varieteu — poate că i-ați urmărit vreo reprezentație extrage iepurași din pungi de hirtie goale, îți pisează ceasul într-un mojar, ca apoi să ți-l restituie întreg, și alte treburi din astea. Știți ce-a făcut? A picurat niște zeamă de lămîie peste rîndurile dispărute și a apropiat hirtia de foc. Acum scrisul e iarăși vizibil și, cum spune el, nu mai poate fi șters.

— Ah! Iată tot ce fu în stare să facă Milder! Ghi-nion afurisit! Oare s-o mulțumi cu o „compensație“ de o mie de lire?... Oricum, documentul rămînea o chestiune destul de penibilă, fiindcă, încrezător în virtuțile cernelii invizibile, îl redactase într-un mod nu prea convenabil pentru propria-i persoană...

— Veți accepta invitația celor doi Gines? se interesează el cu tonul cel mai liniștit cu putință.

— Probabil că n-am încotro. În definitiv, Arthur e totuși un bun și vechi prieten de-al meu.

— Atunci duceți-vă cu Dumnezeu!

Tinăra șopti cîteva cuvinte de mulțumire și probabil că ar mai fi zăbovit, dacă Milder n-ar fi condus-o la ușă, avînd grijă să facă și un gest semnificativ.

De-abia părăsise Mary locuința, că sosi o telegramă. Milder, care aștepta acum vești din partea unuia din birourile sale de pariuri, ce se aflau toate în lichidare — urmare a faptului că-și pierduseră unicul lor client — o desfăcu fără prea mare grabă.

Dar nu, telegrama venea dintr-un sat ce se afla la vreo cinci kilometri de Chelfordbury, și suna astfel „Vă aștept urgent. Noutăți mari pentru dumneavoastră“

Era semnată „T“.

Oare intenționa Thomas să rupă tăcerea? Și dacă da, ce avea de spus?...

XXXII

„IZVORUL DORINȚELOR“

RÎNDAȘUL CARE-I ADUSE LUI DICK Alford calul, avu ceva de comunicat.

— Noaptea trecută iar s-a arătat flăcăul, Sir.

— Despre care flăcău vorbești, întrebă Dick, avîntîndu-se în șa.

— Despre Călugărul Negru. Gill, paznicul de vînătoare, l-a văzut dimineața, pe la ora patru, la Fînceața Lungă.

— Și ce făcea acolo? Culegea bulbuci sau păpădie? rîse Dick ironic.

— A trecut sezonul păpădiilor, răspunse argatul, care nu sesiză tilcul întrebării. Gill a regretat doar că n-avea flinta la el, ca să-l gîdile pe Călugărul ăla cu o încărcătură de alice din cele mari.

— Iată ce i-ar fi adus bravului Gill o inculpare pentru omor cu circumstanțe atenuante. Transmite-i că Sta-rețul Negru trebuie prins viu! Un duh din ăsta care trăiește ar putea să ne spună fel de fel de lucruri unul mort însă, nu mai poate fi folosit ca birou de informații.

O luă la trap și trecu astfel prin fîncețele care se întindeau pînă la Ravensrill; ajuns acolo, lăsă calul la pas și, fiindcă evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore îi preocupau peste măsură spiritul, ar fi

riscat chiar să treacă pe lângă fata care, ridicată într-o rină, îl privea de pe malul celălalt al apei.

Era o dimineată frumoasă, caldă. Cerul arăta un albastru fără cusur, și sub el lucea policromia pe care toamna o așezase măiestrit pretutindeni. Țipetele agitate ale unui pîlc de păsări migratoare, ce plecaseră spre miazăzi, de-abia ajungeau la auzul călărețului îngîndurat.

— Bună dimineată, domnule cavalier !

Trăgînd de friu, privi mirat în juru-i.

A ! Bună dimineată, frumoasă castelană ! o salută el bucuros, în vreme ce, biruind împotrivirea călului, îl obligă pe acesta să coboare taluzul și să treacă prin apă.

— Fii atent !

— Aici este un vad¹, o informă Dick, și anume cel care a fost și cel mai folosit cîndva Chelford, de la care au împrumutat și conșii numele lor. Dar cu ce te distrezi acolo ?

Sări de pe cal și se așeză lângă ea. Fata se lungise acum în iarbă, cu capul sprijinit în mîini, aproape deasupra crăpăturii unei stînci care pe la mijloc se lățea într-o deschidere de aproape o jumătate de metru.

— Leslie, la ce întrebări ar urma să-ți răspundă „Izvorul dorințelor“ ? se interesă el amuzat. De ce se va fi numind așa, nu izbutise să afle — din crăpătura aceea ce se pierdea în niște adîncuri fără fund nu țîșnise niciodată apă. Dar generații de îndrăgostiți se prosternaseră aici și încredințaseră acestei stînci fisurate toată povara și tot dorul inimii lor.

Tînăra se așeză în genunchi și își îndepărtă părul din frunte.

— Mie mi-a răspuns deja. Acum e rîndul tău.

Ascultător, Dick își apropie capul de deschizătură și strigă adîncurilor, folosindu-și mîinile ca un fel de portavoce

— Ce se întîmplă cu Leslie ?

Replica ecoului, deși oarecum distorsionată, dar totuși inteligibilă, fu

— Căsătorește-te cu ea !

---

¹ Vad — În limba engleză — „Ford“.

Cei doi se priviră rizînd. De sute de ani „Izvorul Dorințelor“ nu cunoștea decît acest răspuns.

Dick sări în picioare.

— Mi-ar conveni foarte mult să nu te mai plimbi așa, neînsoțită, Leslie, spuse el, redevenit serios. Iar fata rise din nou.

Niciodată nu i se păruse mai frumoasă ca în dimineața aceasta. Era parcă o făptură în care se îngemănau aerul și lumina soarelui, un fel de irealitate năucitoare, care nu aparținea lumii triste a tînărului.

— Acasă era atît de plictisitor că am întins-o de acolo, și cînd am văzut Izvorul Dorințelor, am încercat să aflu dacă a fost în stare să mă învețe cîte ceva. Ce mai e nou, Dick ?

— Mai nimic. Afară doar că l-am concediat pe Thomas. Poate îl reții — un individ posomorît, care apărea pretutindeni unde nu era nevoie de el.

— Dar ce-a făcut ?

— De fapt, nu mare lucru. A absolvit cîtiva ani de închisoare, și Puttler l-a recunoscut. Și l-am surprins — azi dimineață la ora trei ! — ieșind din bibliotecă ; sigur că da, primul lucru a fost să-l pun să-și întoarcă buzunarele pe dos. Mă rog, n-avea o sumă prea mare asupra lui. Dar vezi tu — cu neglijența asta a lui Harry în materie de chestiuni bănești — cine știe cîți bani o fi înstrăinat pînă acum ?

O luară încetîșor — Dick ducîndu-și calul de friu — de-a curmezișul cîmpului, în direcția Willow House.

— Leslie, începu el, trebuie să-mi promiți că ai să renunți la hoinăritul ăsta. Dacă vrei să iei aer, atunci suie-te în mașină și nu părăsi drumul.

— De ce ? Doar știam că nu ți-e frică de Abatele Negru ? zîmbi ea.

Dar tînărul rămase serios.

— De el nu, dar de ceea ce se ascunde după el.

Și fiindcă deduse din chipul lui că nu e dispus să dea altă explicație, tînăra schimbă subiectul discuției și îi povesti despre vizita pe care o aștepta.

— Cum, vrei să adăpostești o rivală atît de primejdioasă ? o tachină el.

— Nu fi atît de scîrbos, Dick ! Biata făptură îmi scrie că a uitat de mult momentul acela de efuziuni sentimentale ridicole ale lui Harry.

Dick rîse de-i dădură lacrimile.

— Ei, drăcia dracului ! Dacă Înălțimea Sa contele ar bănuî asta ! „Efuziuni sentimentale ridicole“ !

Ajunși în apropierea casei, tînărul se opri.

— Deci, mică și dragă Leslie, îmi promiți că n-o să mai umbli haihui ? Vezi, n-aș vrea să te superi, dar tot n-am încotro și trebuie să-ți spun că în zilele următoare asemenea plimbare ar putea să fie destul de riscantă.

Leslie reflectă cîtva timp.

— E ceva în legătură cu comoara Chelford ? întrebă ea încet, și spre mirarea ei, un gest al tînărului îi confirmă supoziția.

XXXIII

FATĂ ÎN FATĂ CU ADEVĂRUL.

FATA PRIVI DUPĂ CALĂREȚUL CARE plecase în trap pînă cînd dispăru după o ridicătură a terenului. Apoi se răsuci și, oftînd ușurel, păși spre intrarea casei.

Secrete peste secrete ! Nu luase niciodată în serios povestea cu Abatele Negru, ci considerase aparițiile sale ocazionale drept niște farse puse la cale de vreun sătean mai umblat într-ale istoriei. Cunoștea și ea legenda. Dick fusese primul care îi spusese cîte ceva, și Harry, înrobit complet de marota lui privind trecutul, îi relatase pînă și ultimul detaliu despre crima asta de acum opt veacuri. De ce era însă și ea implicată în afacerea asta a Abatelui Negru ?

În imediata apropiere a intrării, se ivi acum un individ într-un costum gri care nu-i stătea bine deloc, cu o țigară între buze. Când Leslie ajunse în preajma lui, omul își scoase mâinile din buzunarele pantalonilor și atinse cu un deget marginea șepcii sale de golf.

— Bună dimineața, domnișoară.

— Bună dimineața, Thomas.

— Pot vorbi cîteva minute cu dvs, domnișoară Gines ?

Ținăra ezită puțin cu răspunsul.

— Domnul Alford mi-a adus la cunoștință că te-a concediat. Regret că nu te pot ajuta nicicum.

Thomas își obligă trăsăturile la o grimasă.

— N-am reușit să plac niciodată dlui Alford, domnișoară. Doar un minut, spuse el precipitat, văzînd că fata deschise ușa. Nu vin în fața dvs. cu o rugămintă, ci cu o informație, care în mod sigur vă va interesa tare mult.

Ochii ei cenușii îl priviră cu un refuz rece.

— Nimic din ce mi-ai putea comunica nu prezintă nici cea mai mică valoare pentru mine, așa că...

— S-o credeți dumneavoastră ! Capul său se ridica și se ridica aidoma bibeloului care se afla pe biroul fetei mandarinul-care-moțâia. Cunosc un lucru pe care nimeni altul nu-l știe. Oamenii vorbesc o groază despre comoara Chelforzilor, dar eu...

— Nu vreau să mai aud nimic, îl întrerupse ea scurt și închise poarta.

Thomas se holbă furios în urma ei, și vru să se îndrepte către una din ascunzătorile sale temporare. Deodată însă o inspirație bruscă îi trecu prin cap. Dacă unul dintre planurile sale urma să se realizeze și ar fi făcut poate necesară o retragere precipitată de la Chelforbury, atunci s-ar putea să-i prindă bine o cunoaștere mai amănunțită a casei din fața lui, cu dependențe cu tot.

Dincolo de gardul cel scund, se întindea o centură lată, constituită din tufe de dafin... Un minut mai târziu, Thomas dispăruse la adăpostul lor.

— Cu cine vorbeai, Leslie ? Cu ochiul acoperit de un bandaj, Arthur Gines se odihnea într-un șezlong așezat pe gazon.

— Cu Thomas.

— Lacheul de la Fossaway ? A avut ceva de transmis, pentru noi ?

— Nu. A fost dat afară azi dimineată. Dick îl consideră drept un hoț.

— Dar ce, ai vorbit cu Dick ? întrebă Arthur mirat.

— Da, l-am întâlnit cînd se îndrepta către moară.

— Se pare că te vezi cam des cu domnul acesta, spuse el încruntîndu-și fruntea. Dick încoace și Dick încolo... Leslie, crezi că e bine să te joci cu focul ? Nu prea am auzit însă că te-ai fi întâlnit cu Harry.

— Păi dacă Harry nici nu iese din bibliotecă aia, replică ea cu un zîmbet, e aproape imposibil în schimb să nu dai undeva de Dick, dacă faci o plimbare pe afară. Și nu văd nici un motiv pentru care l-aș ocoli.

Arthur Gines extrase o țigară din pachet, și o privi tuguindu-și gînditor buzele.

— Impotriva lui Dick nu se poate spune într-adevăr nimic, decît că — în calitatea sa de Second Son — e sărac ca un șoarece dintr-o biserică a unei țări comuniste. Te rog să ai mereu în vedere acest lucru. Fiindcă — mărturisesc cîstît — n-ai altă șansă decît cea de a te mărita cu un bărbat avut.

Prima aluzie mai clară privind realitatea ! Leslie se pregăti s-o afle în întregul ei.

— Un bărbat avut, ripostă ea cu calm, nu prea s-ar interesa de baii mei. Dacă, să zicem, l-aș lua pe Dick, care e foarte eficient în probleme practice, ar fi de domeniul posibilului ca el să examineze îndeaproape situația acțiunilor și a obligațiunilor ipotecate pe care zic că le am.

Urmă o clipă de tăcere încordată.

— Nu mai există nici acțiunile, nici ipotecile, Leslie.

Avu nevoie de toată puterea voinței sale pentru această mărturisire, și nu îndrăzni să-și ridice privirea, evitînd astfel ochii fetei.

— Nici acțiuni, nici ipoteci, repetă ea încet. Deci avusese dreptate deunăzi în mașină... nu mai am nici un penny !

XXXIV

EXISTĂ ÎNTR-ADEVĂR FEMEI MINUNATE

ADEVĂRULUI I SE SPUSESE PE nume ! Imobilă, Leslie se sprijinea de scaunul fratelui ei.

— Nu mai am nici un penny, murmură ea încă o dată.

Pentru a izbuti să vorbească, Arthur trebui mai întâi să-și umezească buzele uscate.

— De multă vreme am tot încercat să-mi adun curajul necesar unei astfel de mărturisiri. Un laș și un nemernic, — asta sînt ! Ți-au mai rămas cîteva mii de lire de care n-am avut cum mă atinge ; toți banii ceilalți, mai bine de un sfert de milion de lire sterline s-au dus i-am tocat la masa verde și la cursele de cai. Își desprinseseră bandajul de pe ochi. Exceptînd vînătaia de pe obraz, era alb ca varul. Bine că a dat Dumnezeu, și am fost în stare să-ți spun !

Cînd, în cele din urmă, căută către fată, nu întîlni în privirea ei nici urmă din ceea ce se așteptase. Nici dispreț și nici consternare ! Buzele cele roșii se deschisese într-o jumătate de zîmbet, și în ochii ei nu se puteau citi decît blîndețe și compătimire.

— Slavă Domnului ! șopti ea alît de încet că Arthur nu reuși s-o înțeleagă.

— Chelford te va lua însă și fără avere.

Cu un gest al capului, fata îl contrazise.

— I-am scris deja lui Harry că desfac logodna noastră, răspunse fata apoi. Brațul ei lunecă sub al lui. Hai să dejunăm.

Scrisoarea ajunsese la Harry Alford, conte de Chelford, împreună cu două sau trei scrisori de afaceri — în cea mai mare parte corespondența sa era constituită dintr-un neconținut schimb de scrisori cu anticarii londonezi, de la care cumpăra cu sîrg tot felul de pergamețe și înscrisuri vechi. Cînd recunoscuseră scrisul, răsuciseră nehotărît plicul pe o parte și pe alta, ca pînă la urmă — cu o lehamite evidentă, să-l desfacă totuși.

Dragă Harry,

Dé mai mult timp s-a cristalizat în mine convingerea că noi doi avem atît de puține în comun, încît e mai mult ca sigur că o căsnicie nu ne-ar face deloc fericiți. Cel mai corect din parte-mi, ar fi să-ți restitui inelul de logodnă; dar din fericire — sau din nefericire — ai uitat să-mi dăruiești acest simbol. Îți doresc toate cele bune și sper că vom rămîne și pe mai departe prieteni.

Leslie

Harry citi rîndurile, își trecu nedumerit palma peste frunte, se ridică din scaun și dădu buzna în cabinetul de lucru al fratelui său.

— Citește asta ! Ce părere ai !

— Îmi pare rău, spuse mezinul, după ce parcurse în grabă conținutul.

— Rău ?... se scandaliză Harry. E o umilință ! Voi trece drept imbecil... Și observația asta despre inelul de logodnă este absolut lipsită de bun simț ! De ce aș fi cultivat tradiția asta ridicolă și stupidă dăruindu-i un inel, cu atît mai mult cu cît are deja unul foarte frumos. Cred că l-ai văzut și tu — un briliant mare, pe care-l poartă mai totdeauna.

În ciuda surescitării și a supărării lui Harry, Dick crezu că deslușește în vocea fratelui său și ceva care aducea a ușurare. Dar vanitatea sa fusese rănită — iar acesta e un punct vulnerabil chiar la bărbați de alt calibru ca lordul Chelford.

— Și fără vreo aluzie prealabilă ! Doar a fost și ieri aici, și n-a suflat un cuvîntel.

— Nu cred că i-ai oferit prilejul, replică Dick ; aproape că nici n-ai băgat-o în seamă. De ce nu ești drept, Harry !

Înălțimea Sa îl scrută prin lentilele groase ale ochelarilor cu ramă din corn, și spuse după aceea cu o blîndețe neașteptată

— S-ar putea să fie și așa. Poate că nici nu sînt persoana cea mai potrivită pentru o căsătorie — cărțile mele și îndeplinirea misiunii îmi sînt de ajuns. Dar se va rîde de mine, Dick ! Supărarea lui se stîrni iarăși.

Tot comitatul știe de logodna noastră și va încerca acum să iscodească în fel și chip pricina rupturii. Parcă văd deja înființându-se cete de reporteri curioși, care...

— Trimite-i pe toți la mine. Și dacă nu ți-i mănînc de vii.

Dar fratele lui tot nu era încă pe deplin împăcat.

— Ce oare o fi îndemnat-o să facă pasul ăsta ? Crezi că a cunoscut pe-un altul, care să-i placă mai mult ? Ochii miopi se îndreptară iar spre chipul lui Dick. Asta ar face lucrul și mai neplăcut. O, acest Arthur Gines ! Mărturisesc că sînt foarte supărat pe el, fiindcă el a fost acela care m-a îmbiat cu fata.

— Hai să nu vorbim despre asta, îl respinse Dick.

— Și ce naiba am de făcut acum ? întrebă lordul Chelford, în timp ce privea nemulțumit scrisoarea lui Leslie.

— Scrie-i cîteva rînduri amabile, cum că ești de acord, și atîta tot.

— Totuși, ce crezi, o fi pus ochii pe altcineva, reveni fratele vîrstnic la întrebarea care-l obseda.

— Nu pe unul ; cred că are o duzină în perspectivă, răspunse Dick oarecum brutal. Haide, omule, fă ce-ți spun.

Mormăind, lordul Chelford reveni în bibliotecă.

Se eliberase deci ! Mezinul nu știa dacă lucrul acesta trebuia să-l bucure. Cu o săptămînă în urmă, ar fi fost bărbatul cel mai fericit din Anglia ; astăzi... ridică din umerii largi, își scoase pipa din buzunar și furios, începu să îndese tutunul în capul ei. Asta însemna o rup-tură — cel puțin una temporară — între Harry și cei doi Gines. Presupunînd cazul că Harry transfera unui alt notar administrarea averii sale ? Ruina lui Arthur ar fi fost pecetluită. Dick făcuse astfel încît falsurile fratelui lui Leslie fuseseră mușamalizate, iar în două trei luni ar fi reușit chiar să facă astfel încît să șteargă chiar și toate urmele, fără a aduce pagube domeniului.

Dar dacă Harry ar insista în momentul de față să...

— Înălțimea Sa dorește să vă vorbească, îi întreprupse comunicarea unui servitor, cursul neplăcut al gîndurilor.

Cu părul vîlvoi și fruntea cea palidă încrețită a minie, Harry ședea la biroul său.

— Dick, aş vrea să rup relațiile cu acești Gines, începui el, pricină pentru care te-aş ruga să încredințezi unui alt avocat toate problemele mele. Fiecare poziție din conturi să fie verificată în amănunțime. Averea de-functei mele mame trebuie să fie în jur de cincizeci de mii de lire, și vai de nenorocitul ăla, dacă-mi lipsește un penny ! M-a făcut el de rîs în comitat, dar dacă mi se oferă prilejul, am să i-o plătesc !

Dick avu impresia că un bolovan enorm i se așază pe piept.

— Și la ce notar te-ai gîndit ?

— Sampson & Howard. Au o foarte bună reputație și se pare că nu prea îl agreează pe Arthur Gines. Vrei să te ocupi tu de asta, Dick ?

Tăcut, Alford dădu din cap afirmativ. De îndată ce izbuti să scape de fratele său, își scoase mașina din garaj și se îndreptă spre Willow. Arthur se plimba de colo pînă colo pe pajiște, și din atitudinea sa deprimată puteai lesne deduce că se întîmplaseră lucruri neobișnuite.

— Aș vrea să vorbesc cu dumneata, Gines.

La sunetul acestei voci, avocatul tresări puternic și se răsuci brusc.

— A, d-ta ești ! Harry știe deja ?

Dick confirmă.

— Și probabil că e foarte supărat.

— Spumegă. Motiv pentru care am și venit încoace. Unde-i Leslie ?

— În casă.

— Atunci să ne îndepărtăm puțin, propuse Alford, și cînd crezu că nu mai puteau fi auziți, continuă Harry s-a hotărît să transfere altcuiva administrarea averii sale. Cum stăm cu cele cincizeci de mii de lire sterline, lăsate de lady Chelford ? Sînt intacte ?

Arthur tăcu.

— Aș dori să știu dacă banii aceștia sînt intacti sau nu, repetă Dick, de astă dată mai tăios.

— Nu, mărturisi avocatul răgușit. Nu mai există nimic din ei.

— Cum ?... Toți banii ?...

— Da. M-am lăsat convins să-i investesc în zăcă-minte de țîței americane. Acțiunile respective sînt cotate azi la doi cenți pentru o mie de dolari.

Un geamăt se smulse din gîtlejul lui Dick.

— O, idiotule ! Idiot afurisit ! Îți dai seama ce înseamnă asta ? În chestiunea asta nu te pot acoperi, nici de dragul lui Leslie măcar. Descreieratul !

Cu un gest obosit, Gines își trecu mîna epste ochi.

— Ce rost are să-ți manifesti furia împotria mea ? spuse el profund afectat. Am știut că ziua aceasta tot trebuia să vină odată, și sînt gata să înghit leacul acesta amar.

— Și Leslie ? întrebă Alford sever. Să înghită și ea hapul ăsta al d-tale ?

Chipul alb al lui Gines se contractă spasmodic.

— Nu mai îmi vorbi despre ea, pentru numele lui Dumnezeu ! Cît despre mine unul, m-am obișnuit cu ideea pușcăriei. Cînd mă gîndesc însă la soarta fetei !...

— Nu încerci să te împrumuți pe la prieteni ?

Arthur izbucni într-un rîs amar.

— Cînd e vorba de astfel de sume, nu mai ai prieteni ! Nu Alford, cu mîna mea mi-am făcut-o, acum n-am decît să trag și ponoasele. Cînd urmează să aibă loc transferul ?

— De abia săptămîna viitoare voi da drumul ofertei scrise adresate firmei Sampson & Howard — așa că vei dispune astfel de opt zile pentru a încerca să salvezi situația.

Opt zile ! Arthur își coborî capul și începuse să-și chinuie buza de sus. Și dacă i s-ar da opt ani — tot n-ar fi în stare să găsească o soluție !

— Dar ideea cu tezaurul Chelforzilor scoateți-o din cap de pe acum, spuse Dick liniștit, iar celălalt încremeni locului de spaimă.

— Cum adică... nu înțeleg... biigui el.

— Îți cunosc intențiile și din pricina asta trebuie să-ți repot nu încerca să vezi în asta o rezolvare. N-ar fi vorba decît să-l furi iar pe fratele meu — pentru a-ți plăti datoriile față de el cu ceea ce i-ai prădat ! Dar cu averea lui Leslie care e situația ? Probabil că nici ea nu mai există ! ? Bănuie ceva ?

— I-am spus azi dimineată. N-a fost de fel zdruncinată, mai curînd părea cumva mulțumită. Ce fapte ciudate sînt femeile !

— Da, există femei minunate, spuse Dick cu blîndețe.

Se sui în mașină, fără a-i fi dat binețe tinerei. Și omul care se făcuse una cu pământul sub tufele de da-fin, așteptă în continuare, pînă cînd dispăru și Gines. Apoi se tîri de-andărăteala spre gard. Trecu peste acesta și se grăbi spre oficiul telegrafic cel mai apropiat.

XXXV

MILDER INSISTĂ

CÎND DL MILDER AJUNSE SEARA LA căsuța-i de odihnă, constată că musafirul fuma în tihnă, așezat pe una din treptele scării de la intrare. Cu toate că „vilișoara“ era înconjurată de o cunună de arbori, iar în spatele ei curgea Ravensrillul, făcînd imposibilă o tentativă de apropiere a vreunui indiscret — în ciuda acestora deci, Milder era neliniștit de o atare lipsă de prudență.

— Dacă intenționezi să mai rămii pe aici, atunci fă bine și stai mai mult înăuntru. Nu vreau ca lumea să afle de șederea ta la mine. Și acum să auzim noutatea cea mare !

Nimeni nu l-ar fi putut numi pe Thomas un bun povestitor, și relatarea lui sucită fu împănată cu numeroși „Cred că înțelegeți despre ce e vorba, nu ?“, „Nu știu cum să spun !“ și o groază de alte digresiuni. Avu nevoie de mai bine de o jumătate de oră pentru a reda — mai mult sau mai puțin exact — o parte din conversația pe care o surprinsese, cînd, la un anume punct al stofoasei sale istorisiri, se făcu auzit un fluierat interesat al dlui Milder, care, de la un timp, începuse vădit să-și ciulească urechile.

Arthur Gines administrase moștenirea lady-ei Chelford fără ajutorul său, și ex-seful de birou orbecăia în privința detaliilor acestei averi într-un întuneric total, ca și cum chestiunea respectivă ar fi fost în grija unei alte firme de avocatură.

Cincizeci de mii de lire sterline!... Da, asta depășea într-adevăr tot ce-ar putea strînge un Gines presat de timp „Nu mai ai prieteni cînd e vorba de astfel de sume!“ ar fi exclamat el, relatase Thomas...

Cincizeci de mii de lire sterline! Cu mîinile la spate și foarte aferat, Milder începu să parcurgă încăperea în sus și în jos.

— Și apoi, dle Milder, noaptea trecută a apărut iarăși Călugărul Negru trîncăni Thomas. Am eu gîndurile mele și despre chestia asta. Știți probabil că...

— Lasă-mă-n pace ou istoria asta neroadă, îi porunci celălalt. Avea de reflectat la lucruri mai importante decît apariția fantomelor familiei Chelford, și pălăvrăgeala lui Thomas îi tulbură succesiunea ideilor.

Cincizeci de mii de lire! Păi pentru banii ăștia putea s-o... putea s-o *cumpere* pe Leslie Gines. Nu mai mergea cu „că-o fi și că-o păți“. Pentru a-și salva fratele de la închisoare, Leslie va fi negreșit în stare de orice sacrificiu. O, acum chiar că nimic nu mai stătea în calea realizării acestei dorințe la care el aproape că și renunțase. De astă dată îi avea pe toți la mîină Leslie, Arthur și... Dick Alford!

— Cred că e totuși mai bine dacă mai rămii aici, se adresă el oaspetelui său. Ai nevoie de bani?

— Deocamdată nu! Știți d-le Milder, cred că am făcut o prostie îngrozitoare. Pe biroul lordului Chelford se află o cărțuție din acelea mucegăite, pe care-o tot citește iar și iar — cred că ar fi în stare să dea și o mie de lire pă ia. Și tîmpitul de mine am avut dăunăzi să-răcia aia în mîină și n-am săltat-o!

— Și poate că nu mai erai aici, ci în spatele grațiilor — pentru furt și tentativă de extorcare. Ne-am înțeles deci Atenție! Mare atenție să nu te vadă nimeni!

Două ore mai tîrziu, d-l Fabrian Milder se afla iar în confortabilul său cămin din Regent's Park și întocmea un inventar exact ale hîrtilor sale de valoare care se puteau vinde foarte repede. Mai bine de o sută de mii de lire sterline. În afară de asta, mai avea o casă în nordul Londrei, precum și un sold creditor la bancă, despre care se putea afirma că era absolut semnificativ. Și nu avea decît cincizeci de ani! Mai avea în fața lui peste cincisprezece ani de viață. Cum ar fi putut să-și

investească mai profitabil banii, decît să-și cumpere fericirea?... O soție tînă, frumoasă! Și după aceea? Un testament în care ea va fi trecută ca moștenitoare, cu condiția ca după decesul soțului să nu se mai recăsătorească. Și toate astea laolaltă urmau să fie o lovitură de cuțit în inima lui Second Son, fiindcă omul ghicise secretul lui Dick Alford.

În dimineața zilei următoare, își petrecu cîteva ceasuri la tribunal, pentru a studia prevederile testamentului lady-ei Chelford, vreme în care Arthur Gines se chinuie să facă — în oarecare măsură — ordine în haosul problemelor sale. Și în măsura în care lista datoriilor sale se lungea, omul păru cumva că se surpă, îmbătrînind.

Primul lucru pe care-l făcuse, fusese să stabilească valoarea exactă a sumei ce-i mai rămăsese lui Leslie, biată rămasită a milioanei de odinioară — mai puțin de două mii de lire sterline!?

— Ei, dar asta-i chiar mai mult decît mă așteptam, Arthur, zîmbi sora lui, căreia îi comunicase rezultatul la micul dejun. Din asta vom putea trăi doi ani.

Omului îi trecu prin gînd că probabil va trăi vreo cinci ani gratis, pe cheltuiala statului. Dar de ce să o lovești din nou pe biata de ea, atît timp cît puteai evita asta?...

La ora cinci, cînd tînăra își bea singură ceaiul, fata în casă îi aduse o carte de vizită.

— N-aș vrea să-l primesc pe domnul acesta. Întreabă-l pe dl Gines... Apoi își aminti însă de încălțarea nocturnă și de ochiul vînat al fratelui ei. Nu, mai bine conduceți-l totuși înapoi.

Milder se echipase ca pentru o vizită oficială. Joben, pantofi de lac strălucitori și un trandafir galben și mare la butoniera redingotei. Înainte de a apuca pe drumul ce ducea spre Willow House, trecu și pe la „vilișoară”, pentru a se mai edifica asupra cîtorva puncte din relatarea lui Thomas. Dar cuibul era gol...

— Mă tem că vizita mea nu vă e tocmai pe plac, domnișoară Gines, începu el. Întrucît am însă o chestiune de afaceri de discutat cu dvs., vă rog să-mi dați ascultare cîteva minute.

— Luați loc, vă rog, spuse ea rece.

O fixă cu privirea aceea ciudată, flămîndă, pe care o mai remarcase pe chipul său.

— Aşa cum ştiţi, ani de-a rîndul am fost mîna dreaptă a fratelui dvs., pricină datorită cărei sînt perfect orientat, nu numai asupra afacerilor sale personale, ci şi asupra acelor pe care clienţii i le-au încredinţat. Ca să vă faceţi o imagine asupra gradului în care sînt informat, pot să vă spun că nu mi-e necunoscută actuala dvs. situaţie materială — marea dvs. avere, este, la ora aceasta, perifrastic vorbind, o *iluzie* !

— Nu-i o noutate pentru mine, dle Milder, răspunse ea liniştită. Şi aş regreta foarte tare, dacă v-aţi asumat toate ostenele pe care le implică o călătorie pînă aici, doar pentru a-mi povesti atîta lucru.

Milder, care îşi promisese deja un efect senzaţional de pe seama acestei prime dezvăluiri, ştiu să-şi stăpînească foarte prost dezamăgirea, astfel că Leslie de-abia putu să-şi reprime un surîs.

— Atunci aş vrea să mai amintesc un alt lucru continuă el adunîndu-se, care de astă dată, nu vă priveşte direct. Fratele dvs. a preluat din partea unchiului său acum defunct, administrarea moştenirii lady-ei Chelford, în speţă titluri în valoare de cincizeci şi una de mii de lire sterline.

Inima ei aproape că încetă să mai bată. Bărbatul văzu cum obrajii fetei păliră, şi asta îl făcu să-şi recîştige şi restul siguranţei sale iniţiale.

— Cum am aflat, actualul lord Chelford intenţionează să facă uz de serviciile unui alt avocat, astfel că în termen de opt zile, dl Gines va trebui să încredinţeze valorile respective noului notar.

— Şi ? şopti ea.

— Şi din efectele acestea n-a mai rămas nimic...

Leslie îşi ridică ochii, şi cînd omul desluşi suferinţa adunată acolo, aproape că simţi o părere de rău pentru fată.

— Sînteţi sigur de aceste lucruri ?

— Absolut !

Urmă o pauză penibilă, în care ticăitul ceasului franţuzesc de pe semineu răsună atît de tare, încît involuntar, cei doi priviră spre el.

— De ce mi-aţi spus toate astea ?

Dl Milder îşi dresă vocea.

— Acum vreo cîteva zile v-am mărturisit — din păcate, pare-se, într-o manieră oarecum nepotrivită — că vă iubesc ! Poate nu mă credeți capabil de toată afecțiunea, de adorația din inima mea, de sentimentele pe care le nutresc pentru dvs. Dar vă iubesc, și nu există pe lumea asta lucru pe care nu l-aș face pentru dvs.

Citindu-i gîndurile, fata-l întrebă încet :

— Chiar și procurarea a cincizeci de mii de lire sterline într-o săptămîină, nu ?

— Chiar și asta.

Leslie se ridică din scaunul ei adînc.

— Vă voi scrie.

Vocea ei era atît de liniștită, de parcă ar fi discutat despre lucrul cel mai oarecare.

— Doresc însă ca răspunsul dvs. — fie el *da* sau *nu* — să-mi parvină miine.

— Îl veți avea.

Fără nici un alt cuvînt, bărbatul se îndreptă spre ușă, acolo unde se înclină adînc. Auzii pașii săi în hol — auzii bîzîitul unui motor devenind din ce în ce mai slab... Și încă mai stătea încremenită în același loc.

XXXVI

NICI DOUĂZECI ȘI PATRU DE ORE

UȘA SE DESCHISE.

— Asta n-a fost Milder ? întrebă Arthur. De ce n-ai pus să fiu chemat ? Ce voia individul ?

— A venit din pricina moștenirii lui lady Chelford. O privire aruncată fratelui ei o convinse că spusele lui Milder se bazau pe realitate.

— Dick știe despre asta ? întrebă ea cu glas scăzut.

— Da, știe. Și ce crezi despre mine acum, Leslie ?

— Ce cred eu are atît de puțină importanță, Arthur Poți să faci rost de banii aceștia ?

Era o întrebare inutilă.

— Dick zice că o să facă tot ce-i stă în putință, încercă el s-o liniștească, dar fata nu se lăsă influențată.

— Și ce se întâmplă dacă lucrul se află ?

Tînărul inspiră adînc.

— O să te doară, Leslie ; dar odată tot trebuie s-o afli. Temnița.

Tăcere. Tăcere apăsătoare, întreruptă în cele din urmă de Arthur.

— Făcînd vizita asta, Milder n-a intenționat decît să-ți aducă faptul la cunoștință ?

— Da... a mai fost ceva.

— Aha, a făcut și vreo propunere, nu ?

Fata simți începutul de ardoare din vocea lui... înecatul încerca să spere într-un pai. Și inima o dureau la gîndul că el — chiar și în clipa în care știa că nu merită nimic altceva decît disprețul ei — era în stare, fără nici un fel de protest, să ia în considerare o nouă jertfă din partea surorii sale.

— Desigur. Fiindcă însă nu știu ce să fac, încerc să mă sfătuiesc cu Dick.

— E într-adevăr nevoie să faci acest lucru ? cuteză el să obiecteze.

— Da.

Merse spre telefon, dar cînd ridică receptorul, tînărul îi prinse brațul.

— Nu m-aș lăsa prea tare condusă de Dick ăsta ; o avertiză el răgușit de emoție. Poate că vei fi mai fericită cu Milder decît cu Harry.

Tăcută, se degajă de brațul lui, ceru legătura cu Fos-saway și află de la intendent că Dick plecase la Londra și urma să revină deabia la noapte. Sfirșită, puse receptorul în furcă.

— Tu ai timp o săptămînă, Arthur ; eu mai puțin de douăzeci și patru de ore. Mi se pare că situația mea e mai gravă.

O auzi urcînd scările și după cîtva timp, făcu același lucru ; strigă și bătui la ușa ei. Era închisă... răspunsul întîrzia.

— Leslie !... Leslie !

Dar sora lui nu-l auzea. Cu chipul îngropat în perne, își lua rămas bun de la Dick Alford.

XXXVII

AURUL ȘI PIETRIȘIUL

MERGÎND ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA în lungul lui Wardour Street, Alford văzu deodată o mustră cunoscută. Cu o legătură sub braț, un bărbat tocmai ieșea dintr-o prăvălie, ca brusc să-și schimbe direcția și s-o ia din loc. Ia te uită, Thomas ! Ce-o fi cumpărat oare de aici ?

Dick examinează vitrina. Erau etalate tot soiul de costume de bal mascat, travestiuri și deghizamente frivole care n-ar fi trebuit să se bucure de căutare, atunci cînd mușteriu era un fost lacheu rămas fără slujbă !

Dick Alford era destul de cătrănit ; făcuse două vizite, și de fiecare dată se alesese cu un refuz politic. Acum era pe cale de a ajunge — de fapt era vorba despre ultima lui nădejde — la dl Jarvis, prietenul din tinerețe al tatălui său, un om pe care războiul îl promovase de la condiția unui serios și eficient bancher de provincie, la statutul de director al celei mai mari bănci britanice, devenind și lord Clanfield.

Financiarul îl primi cu o afecțiune sinceră, fiindcă din totdeauna Dick fusese favoritul său.

— Ei, dar ce te aduce în furnicarul ăsta ?

Alford își spuse păsul în cîteva cuvinte.

— Cincizeci de mii de lire, băiete ! Bătrînul domn își clătină capul nins. Ai nevoie de ei pentru tine ?

— Nu, pentru un prieten foarte bun — vorbele acestea îl costaseră un mare efort — care e la ananghie.

— N-am ce-ți face, Dick. Dacă tu ai fi în situația asta — dar nu ești tu cel căruia i se întîmplă astfel de lucruri — atunci ți-aș da banii aceștia din propriu-mi buzunar.

— Nici dacă-mi girez amicul ?

Bancherul zîmbi.

— Dick, ce înseamnă asta ? Ce șanse ai avea să restitui cei cincizeci de mii ? Harry se însoară curînd, și peste un an apare un nou moștenitor ! ? Și ce-i rămînc atunci lui Second Son ?

Disperarea îl făcu pe Alford să povestească toată trăsnenia, fără a aminti desigur numele persoanelor implicate, iar lord Clanfield ascultă cu fața îngîndurată.

— Trebuie să-și tragă ponoasele, Dick, spuse el, cînd vizitatorul său isprăvi. Mie-mi pare rău de biata fată! Sînt convins că vorbești de Gines, nu-i așa? Nu, nu, n-are rost să tăgăduiești — n-am de gînd să abuzez de încrederea ta. Flăcăul mi-era de mult suspect. Odată tipul ajuns în spatele gratiilor, poți avea bani cîți vrei pentru sora lui. I-am cunoscut bine atît tatăl cît și unchiul, și sînt convins că ambii i-au lăsat cîte o moștenire consistentă — pe care nefericitul ăsta a izbutit să i le toace. Cum am spus, fetei i-aș ajuta cu plăcere, nu trebuie însă să te implici atît pentru individul acesta jalnic, tinere prieten.

Epuizat și abătut, Alford se reîntoarce la Chelfordbury; pe peronul gării dădu de Puttler care îl aștepta — omul era dolidora de noutăți.

— Drăguțul de Thomas se aține în preajma noastră, și anume în căsuța lui Milder.

— Așa? făcu Dick. Ce importanță aveau pentru el Thomas, sau Milder, sau orice altceva pe lumea asta, față de soarta amară, ce o amenința pe Leslie!

— Și dl Milder ne-a onorat azi după masă, relatează mai departe detectivul. L-am văzut ieșind cu mașina de pe aleea care ducea la Willow House, și trebuie să spun că arbora mutra unui om foarte mulțumit de sine. A, da, mai e ceva — d-le Alford, am găsit arma!

— Unde? întrebă tînărul brusc interesat.

— În rîu. Se pare că individul era tare grăbit atunci cînd a aruncat-o acolo, fiindcă o parte a țevii era vizibilă deasupra apei. Pînă acum și-au încercat șansele cu cuțitul și cu pușca; sînt curios cu ce-au să mai continue împotriiva noastră.

— Cu fratele meu ați mai vorbit?

— Da. În timpul ceaiului mi-a înfățișat teoria sa despre „chesil-ul amintit în jurnal. Nu i-am spus însă părerea mea despre această chestiune.

— Pot s-o aflu cumva?

— Sigur, răspunse celălalt încrezător. Lordul Chelford crede că expresia „chesil“ ar denumi o uncaltă. Pare a nu ști că vorbulița asta, pe vremea reginei Elisabeta, însemna *prundis*.

Alford se opri surprins.

— Lucrul acesta e sigur ?

— Cum să nu ! Cunoașteți localitatea Chelsea, nu-i așa ? continuă multilateralul domn Puttler. Știți de unde-i vine numele ? De la Chesil Ey, deci Chesil Island, adică „insula de prund“ sau „prundiș“. Acel „chesil“ nou despre care pomenește jurnalul, nu-i altceva decît un nou transport de balast de la Brighthelstone, adică Brighton-ul de azi. Și pentru ce avea vrednicul lord nevoie de pietriș ? Oare nu cumva pentru morlar ?

— Să nu începi și dumneata cu comoara, că înnebunesc ! gemu Dick. Slavă Domnului că măcar d-ta nu crezi în ea !

— Eu ? exclamă uimitorul polițist. Sint la fel de sigur că tezaurul acesta există, cît de sigur că d-ta și cu mine pășim alături pe șoseaua asta ! Fratele dumitale are o carte, în care sint consemnate toate cîștigurile auxiliare mai semnificative ale reginei Elisabeta ; nu uită nici să pomenească de milionul pe care l-a sfeterisit de pe vasele spaniole care, în drum spre Olanda, au fost obligate de o furtună să acosteze într-un port englez ; amintește despre aurul pe care Drake și ceilalți corsari i l-au prădat — dar nu suflă o vorbuliță despre barele de aur ale lordului Chelford.

— Și-atunci unde-i aurul ăsta ? întrebă Dick supărat și primi un răspuns enigmatic.

— Întrebați-mă asta înainte de plecarea mea de aici.

XXXVIII

ASASINATUL

DUPĂ CE MIZGĂLISE O DUZINA DE scrisori pe care le încredințase rind pe rind focului din cămin, Leslie izbuti în fine una pe care o vîrî într-un plic, adresînd-o astfel FABRIAN MILDER ESQ¹, 35 REGENCY MANSIONS, LONDON. Suna astfel

---

¹ ESQ — Domnului, stimatului.

Mult stimată dle Milder,

Accept condițiile dvs. Banii — sau echivalentul lor — trebuie depuși la filiala din Horsham a lui Southern & Midland Bank, pe numele de Leslie Gildes, astfel ca, de îndată ce căsnicia va fi avut loc, să pot dispune de ei — și asta, întrucît nu vă pot pretinde să vă încredeți în cuvîntul cuiva din familia mea. Presupun că și dvs. vi se pare convenabilă o căsătorie civilă, care ar putea avea loc — grație unei dispense speciale-chiar în zilele următoare, și vă rog să întreprindeți toate cele de cuviință, și să-mi comunicați, unde și cînd urmează să vă întîlnesc.

Cu toate că nu aceasta este căsnicia la care mă gîndisem, puteți fii convins că vă voi fi o soție devotată.

A dvs Leslie Gines

Cutia poștală, situată la aproximativ o sută de metri, era golită și la ora șapte seara. Dar un sentiment nedeslușit o obligă să amîne expedierea scrisorii cît se poate de mult, așteptînd ultimul tur al poștaşului — adică ora zece.

Îl văzu pe Arthur la cină, dar în afară de cîteva lucruri comune nu spusese nimic altceva. Luîndu-și cafeaua cu sine, fratele se retrase în camera lui de lucru, și Leslie rămase singură — singură cu gîndurile privind un viitor întunecat.

— Ce avea să spună Dick?... Tînăra își strînse ploapele, de parcă ar fi vrut să scape de viziunea tînărului și buzele ei tremurară.

— Nici o slăbiciune, Danton! Era una din devizele ei favorite din copilărie folosită în clipele cînd lacrimile stăteau s-o podidească.

Plicul zăcea în fața ei, cu adresa trecută și francat. N-avea decît să-l pună la cutie, și soarta ei — soarta cea mai cumplită pentru o femeie care iubește — își va urma cursul.

Arătătoarele înaintau mai departe, implacabil. Ora nouă... nouă și un sfert... zece fără douăzeci. Strîngînd din dinți, își luă pălăria și mantoul și se furișă afară.

Era foarte întuneric. Când ochii i se obișnuiră cu bezna, reuși totuși să deslășească drumul, pe sub copacii ale căror coroane se împreunau deasupra. Nu răsunaseră oare niște pași?... Nervii, își spuse ea; rămase însă totuși locului, să tragă cu urechea. Nimic, totul era liniștit.

După câteva minute se afla în fața cutiei. Un strop mare căzu pe mîna fetei. Auzii șuieratul vîntului, care clătina încoace și încolo coroanele pomilor, apoi se adăugă și hurelul slab perceptibil al unei motociclete... din depărtare se văzu o luminiță pe șosea; plicul căzu în cutie.

Încotro, acum?... Dick! Trebuia să-i vorbească lui Dick.

Se lupta disperată cu dorința asta, dar când lumina factorului poștal străluci mai puternic, începu să urce în fugă dealul abatiei; după un timp, ajunsă pe culmea acestuia, trebui să oprească pentru a-și trage răsuflarea.

Acolo jos, pe drumul cel întunecat, se împlînea acum destinul ei: la început duduind zgomotos, apoi pierzîndu-și zbirniitul, motocicleta dispăru în cele din urmă și din cîmpul ei optic, atunci când luminița roșie a stopului de la spate fu înghițită de curbă. Fata continuă să înainteze spre Fosaway, folosind însă acum drumul acela ceva mai scurt, care trecea prin vale.

Cînd traversase deja jumătate din Fineața Lungă, se răsuci dintr-odată — spaima își înfipsc ghearele în inima ei. Cineva se ținea după ea!... Și chiar dacă auzul nu percepea nici un zgomot, instinctul o avertiza și făcea ca genunchii să-i tremure.

Calm, calm! Iată că din întuneric începuseră de-acum să se desprindă ulmii de pe drumul de acces al conacului. Își iuți umbletul, începu să alerge.. O dată totuși se întoarse și păru că deslusește o umbră ce se mișca.

Calm, calm! Cu un oftat de ușurare, băgă de seamă că sub pașii ei se auzea scîrțîitul pietrișului — începu să-și impute teama fără rost. Dintr-odată însă auzii foarte clar niște pași.

— Cine-i acolo? strigă ea.

Nici un răspuns; tropotul însă pieri. Leslie goni mai departe în direcția castelului. Noaptea prinse însă un

freamăt ciudat — ceva între tinguire și şuierat se făcu auzit, iar tînăra, care nu știa de unde își luă curajul, se mai răsuci o dată, și pe fundalul luciului cenușiu al lacului, văzu decupîndu-se conturul unei arătări o sutană străjuită de o glugă hidoasă.

Cu un țipăt disperat continuă să alerge. A, biroul lui Dick... Ferestrele erau deschise ! Și o clipă mai tîrziu, tînărul ținea în brațele sale corpul care tremura.

Ascultă cuvintele ei precipitate, rostite cu respirația întretăiată, și, după ce o așează pe un scaun, ieși în întunericul de afară, pentru a reveni după cîtva timp, dînd nedumerit din cap.

— Nimic de văzut, Leslie. Abatele Negru, spuneai ?

— Nu știi. Era cineva într-un veșmînt lung și cu glugă, asta e sigur.

— Arthur nu te-a însoțit ?

— Nu. Și apoi fata începu brusc cu ceea ce o mînase încoace Dick, am aflat totul.

— Și anume ?

— Despre moștenirea lady-ei Chelford.

— Arthur ți-a spus asta ?

— Nu, Milder Mi-a oferit azi după-masă banii.

Ochii săi se îngustară.

— În mod cert că nu pe degeaba. Și... și ai fost de acord ?

Răspunsul i se opri în gîtlej.

— Ai fost de acord ? repetă el.

Leslie dădu afirmativ din cap.

— Puțin mai devreme am pus la cutie o scrisoare către el, în care...

Alford își mușcă buzele și o picătură de sînge răsări. Dacă ar fi asaltat-o cu imputări, dacă ar fi blestemat-o chiar, tot ar mai fi fost de suportat. Dar așa ? ! Nu făcea nimic altceva decît s-o privească neajutorat.

— O, Dick... Dick ! Suspinînd, tînăra îi căzu la piept.

— N-ai voie să faci asta, Leslie. Orice altceva, numai asta nu.

Incapabilă să articuleze vreo vorbă, fata își clătină disperată capul.

— Și îți repet totuși că e de preferat orice alt dez-nodămînt. Mai bine cinci ani de temniță pentru Arthur,

decît să-ți transformi viața într-un iad perpetuu ! Vocea lui era aspră, poruncitoare. Milder ! Cunosc specia ! Nu la vîrsta lui mă refer, caracterul lui mă îngrijorează, felul său infect de a fi. Chiar de-ar avea douăzeci de ani tot aş spune Imposibil !

Se desprinsese blind de el și își șterse lacrimile.

— N-am altă alegere, Dick. I-am dat cuvîntul și nu pot să-l duc de nas... Doamne, dar ce-i asta, exclamă ea speriată...

De afară pătrunse un țipăt strident, care aproape că n-avea nimic omenesc. Acum iar ceva între geamăt și oftat, dar atît de crîncen că inima-i îngheță de frică.

Ridicînd în grabă lanterna de buzunar de pe masă, Dick dădu buzna la fereastră.

— Ia-mă cu tine, te rog ! Nu vreau să rămîn singură.

Tînărul șovăi

— Despre parte-mi, haide ! spuse el răgușit, și îi prinse mîna cu atîta asprime că fata tresări.

Unul lîngă celălalt, alergară în întuneric. În apropierea drumului de acces, Alford își aprinse lanterna și lăsă ca fasciculul de lumină să lunece deasupra pămîntului.

— Rămîi mai în urmă, porunci el deodată, și Leslie văzu cum degetul de lumină, care tatonase încoace și încolo, se opri asupra a ceva întunecat, mare și inform, care zăcea acolo.

Din partea cealaltă se apropia Puttler în goană.

— Cine-i ?

— Nu știu, răspunse Dick în șoaptă.

La picioarele lor, cu chipul ascuns în iarbă, se afla trupul încovoiat al unui bărbat, învelit într-o rasă neagră.

— Călugărul Negru ? se miră Puttler. E mort ?

— Priviți ! Alford arată spre umărul năclăit de ceva viscos și spre rana îngrozitoare de la gît.

Puttler ingenunchiase deja, și vîrîndu-și brațele sub corpul individului deghizat, îl răsuci cu băgare de seamă.

— Dumnezeule milostiv !

Cutremurîndu-se, cei doi bărbați priviră sîderați chipul lui Thomas.

XXXIX

DICK ÎȘI VA FACE DATORIA

— CINE ESTE ? ÎNTREBĂ ȘI LESLIE, continuînd să tremure cînd Dick reveni iar lîngă ea.

— Unul dintre lacheii noștri.

— Thomas ?

Nici ea n-ar fi putut să explice de ce trebuise să se gîndească imediat la acesta.

— Da, Thomas.

Muți, reveniră la micul cabinet de lucru. Dick sună și porunci slujitorului care intră să-l trimită pe dl Glover.

— Unde e lordul Chelford ? întrebă el după cîteva minute pe intendent.

— Înălțimea Sa s-a culcat acum cinci minute.

— A auzit ceva ?

— Despre Abatele Negru ? Nu, Sir.

— Dar cum de-ai ajuns la Abatele Negru ? întrebă Dick tăios.

— Cînd una dintre fete s-a uitat întîmplător pe geam, l-a văzut nu departe de casă și ne-a alarmat.

— Ascultă, Glover. În preajma ulmilor zace Thomas într-o sutană neagră... ucis !

— Atotputernicile ! Doar nu Thomas al nostru ? Thomas Fortune pe care dvs l-ați concediat, Sir ?

— Da. Dar nu povestiți nimic despre asta, servitorilor dați-le o explicație cît de cît plauzibilă și trimiteți-i îndată la culcare. Poliția va fi și ea curînd aici, dar o să aranjez astfel încît oamenii dumitale să fie d-abia mîine dimineată audiați.

Cînd ușa se închise după bătrîn, Alford se adresă cu un zîmbet amar lui Leslie Gines.

— Cît despre dumneata domnișoară, se pare că misiunea vieții mele e să te conduc nestrămutat acasă.

— Nu pot rămîne aici, Dick ? îndrăzni ea să întrebe timid.

— N-aș dori ca poliția să te găsească aici și numele d-tale să fie pomenit în contextul acestei afaceri. Arthur e acasă ?

— Da.

În aceeași clipă sună telefonul.

— Aici oficiul poștal, anunță o voce. La aparat e lordul Chelford în persoană ?

— Nu, dl Alford. Ce s-a întâmplat ?

— Ați depus ceva corespondență pentru ultima ridicare pe azi, dle Alford ?

— De ce ? întrebă Dick precipitat.

— Fiindcă motociclistul nostru a raportat că s-a încercat peșemne forțarea cutiei poștale a domeniului, pricină datorită căreia a fost distrusă și incuietoarea, astfel încît cheia factorului n-a mai putut s-o deschisă. Ca urmare a necazului ăstuia, toate scrisorile care au fost depuse între orele optsprezece și douăzeci și două n-au mai putut fi ridicate.

— Ei, iată un lucru care se nimerește destul de bine ! De îndată ce veți putea goli cutia, vă rog să trimiteți corespondența înapoi la Fossaway, fiindcă aș dori să rețin o scrisoare care nu mai e de actualitate.

Omul de la capătul firului păru oarecum nehotărît, fiindcă răspunsul nu veni decît după o jumătate de minut.

— Bine. În circumstanțele date cred că îmi pot asuma această răspundere. Noapte bună, Sir.

Dick Alford agăță receptorul.

— Leslie, cutia noastră poștală n-a fost golită.

Încet, încet, fata realizează înțelesul vorbelor.

— Și ce să fac acum ?

— Permite-mi să rețin scrisoarea pe care voiai să i-o trimiți lui Milder. Mai avem un răgaz de șase zile.

Tînăra își ținu respirația. Pentru o secundă i se năzări imaginea fratelui în haine de pușcăriaș — apoi însă privi spre bărbatul din fața ei. Ceva din încrederea lui, din puterea lui vitală, începu să se transfere și ei.

— Procedează cum crezi de cuvîntă, șoptiră buzele ei tremurînde. Dar Dick, ce se va întîmpla după aceea ?

— Îmi voi face datoria.

Și tot restul nopții acesteia, în vreme ce Leslie — încercînd zadarnic să adoarmă — se răsucea cînd pe-o parte, cînd pe cealaltă, căută să afle ce vor fi vrînd să însemne misterioasele cuvinte — fără să reușească însă.

XL

PUMNALUL LUI HUBERT DE REDRUTH —

NERAS ȘI ÎN RESTANȚĂ CU SOMNUL.
Puttler își făcu apariția în camera de lucru a lui Dick, își turnă o ceașcă din ceaiul fierbinte pe care-l adusese inten-
dentul, și aproape că o goli dintr-o înghițitură.

— Puteți să-i mulțumiți creatorului dvs. că Scotland-Yard-ul a încredințat rezolvarea acestui caz modestei mele persoane, făcu el, adăugînd și binecunoscutul său gest — clipitul din ochi. Dacă stai să te gîndești că timpul pe care l-am avut la dispoziție pentru cercetări n-a depășit cinci ore, îndrăznesc să spun că munca mea înseamnă, de fapt, o performanță. Am înțeles din spusele dvs. că Thomas și-a procurat echipamentul acela din Wardour Street, nu ?

— L-am văzut în după-amiaza zilei de ieri, ieșind cu un pachet sub braț dintr-un magazin care împrumuta costume de carnaval, și m-am întreat la ce bal mascat o fi avînd de gînd să se ducă.

— Să recapitulăm materialul factic, începui Puttler să enumere. Unu Costumația. Doi Omul se pregătea să spele putina. A încercat să deschidă cutia dvs. poștală. Aveți obiceiul să expediați anumite sume bănești folosind pentru asta posibilitatea corespondenței ?

— Eu nu, dar fratele meu destul de des, cu toate că m-am străduit să-l dezvăț de asta.

— Să revenim deci la dovada numărului doi Intenția lui referitoare la cutia poștală dă greș, dar în buzunarul său dăm de o cheie contrafăcută. Mai mult chiar saltă din căsuța de vacanță a lui Milder tot ce crede că are cît de cît preț, și ascunde valijoara cu obiecte furate în spatele gardului viu de la Red Farm, unde, conform celor afirmate de dvs., Milder obișnuiește deseori să-și lase mașina. Și că mai intenționa să dea și-o spargere aici — probabil pentru a pune laba pe banii lichizi ce se află în biroul din bibliotecă — o dovedește „trusa de scule pe care am găsit-o camuflată în răzorul de flori de sub fereastra stîngă.

— Cum a fost ucis ? întrebă Alford

Puttler se scărpină în cap.

— De un regiment întreg, dacă ar fi să ne luăm după aparențe.

Cei doi răsuciră cazul pe o parte și pe alta, pînă cînd își făcu apariția bătrînul intendent, cu rugămintea de a i se permite să se culce ; apoi cei doi ieșiră în dimineața cea rece, în cenușul palid și ostil, pentru a asista la cercetările pe care poliția le întreprindea în parc.

— De fapt, cred că n-ar strica deloc dacă am fura și noi cîteva ore de somn, fu de părere Dick și nu terminase bine vorba că detectivul se aplecă și luă ceva din iarba care era destul de înaltă acolo.

Era un pumnal antic, cu un mîner înnegrit de vreme, pe care se putea desluși o stemă, și avea tăișul încă umed.

— Vă e cunoscut, dle Alford ?

— Da. E pumnalul care a aparținut cîndva lui Hubert de Redruth — adevăratul Abate Negru.

Maxilarele lui Puttler tresăriră.

— Și unde era păstrat ?

— Cînd l-am văzut ultima oară, răspunse Alford încet, atîrna pe un perete din holul lui Arthur Gines.

XLI

DISPARIȚIA

— CIUDĂȚENII PESTE CIUDĂȚENII !
sună comentariul lui Puttler.

— D-le Alford !... D-le Alford ! strigă o voce agitată ; răsucindu-se, Dick îl văzu pe bătrînul intendent — de astă dată însă nu mai părea adormit, ci chiar foarte treaz și cu chipul albit de spaimă — alergînd spre ei.

— Ce s-a întîmplat, Glover ?

— Alice... fata în casă... proasta de ea mi-a spus de-abia acum... bîigui el cu respirația tăiată. E în birou.

Urmat de Puttler, Alford goni înapoi spre casă, fără să-și dea seama despre ce era vorba. În scaunul său din

fața mesei de lucru, se ghemuise o tânără slujnică tulburată, care purta peste cămașa de noapte un palton bărbătesc, și căreia părul cel lung îi cădea despletit peste umeri.

— Te rog să-i repeți și stăpînului ceea ce mi-ai povestit, Alice, o invită gîfîind bătrînul intendent, care, la capătul puterilor sale, ajunsese și el în pragul ușii.

Mai trecu un timp pînă cînd fata reuși să vorbească inteligibil și să povestească strania întîmplare. Din pricina unei puternice dureri de cap se culcase puțin înainte de ora unsprezece, și adormise curînd, astfel că nu auzise țipetele acelea. Mai tîrziu în schimb — și anume la două fără un sfert — cum arăta cadranul fosforescent al deșteptătorului ei — fu trezită de un tumult îngrozitor. Dedesubtul ei, în dormitorul lordului Chelford răsuna zgomot de pahare sparte, huruit de mobilă lovită și mișcată din loc — părea că are loc o încăierare.

— Mai departe, mai departe, fetițo ! o zori Dick, chinuit de spaimă.

Atîta, Sir. Asta e tot ce știu. N-am îndrăznit să mă ridic din pat ; am rămas locului încremenită de frică — mi-era teamă ca nu cumva să dea cineva peste mine și să mă omoare. Și pînă la urmă am leșinat...

Dick Alford se găsea acum deja în hol, goni apoi în susul scării luînd treptele două cîte două. Ușa de la dormitorul fratelui era încuiată. Strigă, ciocăni, băt看 cu vehemență... nici o mișcare.

— S-o spargem ! strigă Puttler. Aduceți o secure !

Două lovituri fură de ajuns să spargă tăblia într-atît, încît să-i permită lui Alford să-și vire mîna spre a da zăvorul la o parte.

În cameră domnea o harababură cumplită. Masa era răsturnată, și nenumărate sticlute de medicamente se transformaseră în movițe de cioburi care răsăreau dintr-o băltoacă de esențe și mixturi ce se scurseseră din ele. Nu departe de masă se zăreau resturile a două scaune. Salteaua atîrna pînă aproape de pămînt, în vreme ce pernele se găseau la locul lor, deși-la fel ca și cearșafurile — erau ici colo pătate de sînge.

Alford alergă spre fereastra din mijloc, care era larg deschisă, și o privire afară îi arătă că o tufă de rhodo-

dendron care se afla chiar dedesubt, era strivită ca și cum ar fi căzut o greutate mare peste ea. Fără să mai stea pe gânduri, Dick se urcă pe pervaz și sări în grădină, mai-nainte ca vreunul din cei de față să-l poată reține de la acest gest riscant... Frunzele întunecate ale tufei erau și ele pătate de sânge, și după ce tînărul căută mai departe, descoperi că și un sprijin — contrafort era mînjit cu aceeași substanță vîscoasă.

Între timp — folosind calea normală de a coborî — se ivise și Puttler lîngă el.

— Această a doua nenorocire s-a întîmplat cînd eram în parc împreună cu poliția locală, explică el.

— După descoperirea mortului ar fi trebuit să mă ocup de fratele meu ! se învinovăți Dick. Măcar asta să fi făcut : să fi stat de strajă în fața ușei sale. Bietul Harry' Bietul flăcău.

Continuă să înainteze pe cărarea pavată cercetînd de zor cu privirile, și acolo unde ea se termina întîlnindu-se cu un drum pietruit — descoperiră un soi de brazdă, așa cum o face un obiect greu cînd este tîrit. Cîțiva metri mai încolo urma încetă brusc.

— Așteptați aici, îl invită Dick pe însoțitorul său.

Înconjură în goană aripa laterală a clădirii și se opri în fața corpului central, sub ferestrele bibliotecii. Una din ele era deschisă, și după ce smuci perdelele înapoi, văzu îndată că și ea fusese „vizitată“ peste noapte. Unul dintre rafturile de cărți era aproape golit, unul dintre sertarele biroului lui Harry era spart, iar pe parchet zăcea despuiată, caseta în care se țineau banii...

La fel de repede Dick se întoarse la Puttler, pentru a-i comunica descoperirea, și, împreună, preț de o oră, scotociră temeinic suprafața din jur. Dar dincolo de drumul așternut cu pietriș, nu dădură de nici un semn care să lămurească dispariția lui Harry.

În fața lor, la o distanță de o jumătate de kilometru, vuia Ravensrillul ; la stînga, dar ascunse din pricina locului unde se aflau cei doi observatori, se găseau ruinele abatiei.

Mîhniți și descurajați, se reîntoarseră la castel, și ajunseră acolo, chiar în clipa în care primul dintre reporterii avizi de noutăți senzaționale coborî din mașină.

XLII

UN CEC ÎN ALB

ÎN DIMINEAȚA ACEASTA DL MILDER se sculă deja la ora șase. Avusese o noapte agitată astfel că salută cu bucurie apropierea zorilor. Cînd sosi prima corespondență, cea de la ora opt, deschise personal curierului ușa, și lăasă să i se înmîneze cele cinci sau șase scrisori, pe care le luă îndată în camera sa de lucru, unde începu să le examineze înfrigurat. Doar una purta ștampila care-l interesa, dar adresa fusese trecută de o altă mîină decît cea la care se aștepta.

Agitat, omul sfîșie plicul și scoase o foaie de hîrtie pe care erau aruncate în fugă cîteva rînduri.

Dacă ar fi să nu vă revăd, cele mai bune mulțumiri pentru găzduire. Păstrați o amintire frumoasă bătrînului dvs. prieten.

Vasăzică Thomas părăsise refugiul pe care el i-l îngăduise ! Indispus, Fabrian Milder aruncă scrisoarea în locul din semineu și se grăbi la ușa dinspre coridor, pentru a-l intercepta pe factorul poștal ce trebuia să treacă pe acolo, după ce rezolvase și etajele superioare.

— Nu cumva mai am totuși încă o scrisoare ?

Grijuliu, omul verifică tot conținutul genții.

— Nu, Sir. De altfel, corespondența din provincie e distribuită mai cu seamă în turul pe care îl facem la ora zece.

Milder trînti ușa, și se așeză la măsuta pe care-l aștepta micul dejun. Nici una dintre bunătățile cu care aceasta era acoperită nu-l tentă însă !

Prost dispus, întinse mîna după gazeta de dimineată, care fusese așezată cu grijă lîngă tacîmul său, și cînd o deschise, atenția îi fuse atrasă de literele de-o șchioapă ale titlului unui articol ce se răsflăta pe prima pagină

CIUDATELE ÎNTIMPLĂRI DINTR-UN CASTEL BÎNTUIT DE FANTOME

*Reportaj telefonic special din Chelfordbury
(Ora 2 a.m.)*

Apariția — despre care v-am mai informat și anterior — a Starețului Negru, a avut o urmare tragică. La ora 11 seara, dl Richard Alford a auzit strigăte în parc, a alergat într-acolo, și a găsit corpul unui om îmbrăcat într-o rasă călugărească. Pe corpul victimei s-au putut număra nu mai puțin de nouă răni ! Decedatul a fost identificat în persoana lui Thomas Fortune, pînă de curînd lacheu al contelui de Chelford.

Milder scoase un icnet care-i trăda surpriza, și ziarul îi scăpă din mînă. Thomas !

Primul gînd al sau se ocupă de propria-i persoană. Dacă se află că Thomas locuise în căsuța de vacanță, înseamnă că va fi în mod sigur implicat în afacerea asta neplăcută. Va fi anchetat, va fi citat ca martor — și asta într-o procedură avînd ca obiect o crimă ! Nesimțitor, îl blestemă pe defunct pentru fapta sa nechibzuită ; fiindcă Milder nu se îndoia o clipă că Thomas revenise la Fossaway, pentru a-și înuși restul banilor lichizi ai lordului Chelford.

Dar mai departe ? ! Thomas jucase și mai înainte rolul Starețului Negru, fiindcă mascarada asta îi facilita atingerea scopurilor ? Să fi fost asta explicația aparițiilor misterioase ?

Curînd însă, gîndurile dlui Milder reveniră de la întîmplarea aceasta neplăcută la Leslie. Al doilea tur de distribuție a corespondenței va aduce desigur și scrisoarea ei, și atunci el se va arăta mărinimos. Nici un fel de negocieri, de tîrguiești, de clauze — cuvîntul ei avea să

fie de ajuns. De aseară deja, bărbatul își pusese răspunsul pe hîrtie, răspunsul ce va documenta un gest nobil, care — doar cunoștea bine femeile ! — o va obliga.

Păși spre seiful cel mic, îngropat în peretele străjuit de bibliotecă, acționa incuietoearea complicată și scoase plicul ce purta adresa fetei, pentru a-și mai înfățișa încă o dată acțiunea acestuia asupra unui caracter cum era cel al lui Leslie Gines, și pentru a se îmbăta cu generozitatea pe care o dovedea.

*Mulțumiri pentru scrisoarea dumneavoastră !
N-am nici un dubiu că vă veți ține cuvîntul. Răspunsul meu îl găsiți alăturat un cec în alb. Completați-l cu suma care-i necesară fratelui dvs. pentru a se salva din situația aceasta nefericită. Banca a fost avizată să onoreze documentul fără întîrziere.*

Fabrian

Lucru caracteristic pentru omul nostru — care avea cite un cont la trei bănci diferite — era că emisese cecul la banca la care soldul său era destul de apropiat de valoarea datoriilor lui Arthur Gines. Desigur că la fel de bine ar fi putut completa formularul cu suma care îi fusese solicitată — dar remiterea cecului în alb avea în ea un ce nobil, ceva care urma să trezească impresia că-i acordă tinerei carte blanche¹ asupra întregii sale averi...

Așeză iar scrisoarea în seif, și de-abia închise ușa că răsună telefonul, făcîndu-se auzit cel care îi succedase la conducerea biroului. Aflase omul vreun zvon despre Arthur ?

— De cînd ați plecat de aici, dle Milder, spuse funcționarul, n-am mai dat cu ochii de șeful nostru. Dar și mai ciudat e faptul că toată corespondența pe care i-am trimis-o la Chelfordbury pentru a fi vizată și aprobată, nu s-a mai reîntors. Știți întîmplător ceva despre dînsul ?

---

¹ Carte blanche — A da mină liberă.

² Adică pînă în Fleet Street.

Milder încercă să-l liniștească, asigurându-l că avocatul, care nu se simțise bine cîtva timp, urma fără doar și poate să revină zilele viitoare la birou. Dar în adîncul inimii sale, el însuși simți o anume neliniște vizavi de evenimentele de la Chelfordbury. Cine știe cîte lucruri se mai întîmplaseră acolo?... Trimise fata în casă să cumpere ediția a doua de la standul de ziare, și cînd ea se reîntoarse cu mîna goală, fiindcă presa de ora 11 nu sosise încă la Regent's Park, atunci se hotărî să ajungă repede pînă la Piccadilly Circus, și la nevoie chiar și pînă în zona unde majoritatea ziarelor își aveau sediul.

Dar ediția a doua a ziarelor de dimineată era deja distribuită la Oxford Circus. „ÎNGROZITOAREA CRIMA DIN SUSSEX! striga unul dintre băiețașii striviți de povara ziarelor ce le cărau. UN CUNOSCUȚ CONTE A FOST RAPIT ȘI UCIS! nu se lăsa concurentul său, făcîndu-l pe Fabrian Milder să trăsară în mașina care-l transporta.

XLIII

SPRE O VIAȚĂ NOUĂ

MILDER ÎI PORUNCI ȘOFERULUI SĂ oprească, chemă cu un semn un vînzător și îi smulse literalmente foaia din mînă. Pe prima pagină se puteau citi următoarele

LORDUL CHELFORD RĂPIT DE UN FĂPTAȘ
NECUNOSCUȚ!
DUBLA TRAGEDIE DE PE UN DOMENIU DIN
SUSSEX

În parcul de la Fossaway al bătrînului catel, — veritabilă perlă a stilului Tudor care de veacuri este reședința conților de Chelford — s-au auzit aseară (în jurul orelor unsprezece) niște țipete în-

fiorătoare ; onorabilul Richard Alford — unicul frate al lordului Chelford — însoțit de plutonierul — detectiv Puttler, care-și petrece concediul aici, au ieșit îndată pentru a afla originea straniilor zgomote. Spre disperarea lor, au găsit cadavrul unui om în veșmintele celebrului Stareț Negru. Dar în vreme ce poliția locală — chemată bineînțeles imediat — se ocupa încă de cercetarea cazului, s-a produs o a doua crimă. Alice Barter, una din fetele în casă, a auzit în jurul orei unu, zgomote puternice în dormitorul lordului Chelford, care se găsește sub camera ei. Copleșită de spaimă, tinăra a leșinat, așa că a informat asupra celor întâmplate abia la ora patru dimineața. Când s-a forțat ușa dormitorului contelui, mobilierul distrus a depus mărturie despre o luptă îngrozitoare ce se purtase acolo. Cu cunoștința pierdută, sau mort, lordul Chelford a fost aruncat pe fereastră și — așa cum o arată urmele de pe drum — a fost luat de acolo tîriș. Pînă în clipa acestei relatări telefonice a trimisului nostru special, toate cercetările privind locul unde se află actualmente dispărutul, au rămas fără rezultat. Cercetările sînt conduse de dl Puttler de la Scotland Yard.

Puștiul cu ziarele încă mai aștepta să i se plătească, și fu nevoit în cele din urmă să atragă respectuos atenția clientului său, pentru ca dl Milder să vire mîna în buzunar și să scoată mecanic un shilling¹.

— Regency Mansions, de unde am venit, îi porunci el șoferului.

Școlit într-ale legilor, ex-șeful de birou înțelesese pe dată că numele său va fi indubitabil amestecat în această tragedie. Thomas, un deținut eliberat care și-a găsit refugiul în casa de vacanță a dlui Milder, încearcă, ajutat sau nu de niște complici — să comită o anume infracțiune și este ucis. Lordul Chelford, logodit pînă de curînd cu tinăra pe care Milder însuși dorește s-o cucerească, dispare în niște circumstanțe care nu îngăduie nici un dubiu asupra morții sale... Astfel că Fabrian

---

¹ Shilling — Monedă englezească de argint egală cu a douăzeciua parte din lira sterlină.

Milder se apucă tacticos să-și pregătească niște depoziii cât mai convenabile sieși !

Cînd ajunse în fața ușii, constată că, din grabă, uitase cheia acasă. Sună, și fata în casă care-i deschise, îi înmînă și cel de al doilea rînd de corespondență sosit între timp. Nici o scrisoare de la Leslie !

— Dl Arthur Gines vă așteaptă în bibliotecă, Sir. Vestea îl electrocută.

— Dl Gines ?... Cînd a sosit ?

— Acum zece minute.

Oare fata își trimisese fratele în locul scrisorii ? Știa deci și Arthur de propunerea lui Milder ? Ei, oricum ar fi, primejdia trebuia privită în față.

Intr-adevăr, fostul său șef se afla în bibliotecă, așezat în scaunul cel mai confortabil, răsfoind o carte și în colțul buzelor cu o țigare pe jumătate fumată.

— A, bună ziua, Milder !

Vocea lui suna veselă, aproape prietenoasă, așa că inima ex-șefului de birou tresări de bucurie. Da, era vorba de un ambasador pașnic, trimis aici de sora lui, pentru a stabili toate detaliile necesare.

— Cel mai bine ar fi, zic eu, să tragem o linie după toate problemele trecutului, continuă Arthur. Amîndurora ne-a jucat temperamentul o festă, și ce s-a spus sau ce s-a făcut la supărare n-ar mai trebui luat în calcul. Deranjează că fumez ?

— Dar deloc.

— După cîte știu, aștepți o scrisoare din partea surorii mele. Ei, mă cam tem că n-ai s-o primești.

— De ce nu ? întrebă celălalt, simțind că i se strînge inima.

Arthur așeză cartea la locul ei și rîse.

— Fiindcă prietenul Thomas care a dat aseară niște spargerii engros mi-a furat și mie, în treacăt fie spus, un pumnal vechi, un ceainic de argint și alte cîteva obiecte — și-a încercat talentele, și asupra cutiei poștale, reușind cu ocazia asta să-i blocheze încuietoearea.

Milder izbuti să respire iarăși normal.

— A ! Deci cutia n-a mai putut fi golită ?

— Așa-i. Gines îndepărtă grijuliu scrumul într-o farfurioară de argint, înainte de a continua cu același surîs amabil. Cum am auzit, se pare că dorești să-mi vii în ajutor ?

— Desigur. Aș vrea să îndepărtiez anumite obstacole din calea dvs...

— Da, vezi, dle Milder, încerc să-mi închipui că poate simți nevoia de a-mi da o dovadă în ce privește sinceritatea d-tale.

— Nu înțeleg ! replică Fabrian Milder

— Nu cumva și d-tale ți s-ar părea că lucrurilor le-ar sta mai bine dacă ai pune câteva rînduri pe hîrtie, prin care declari că banii respectivi mi-au fost dați cu titlul de împrumut ? Și asta, deoarece, deși intenționezi să te căsătorești cu sora mea, am destul amor propriu pentru a dori ca banii respectivi să nu fie considerați ca dar nupțial din partea mirelui sau ca un preț pe care d-ta. îl plătești pentru faptul că te însori ; țin foarte mult ca banii să treacă drept împrumut, așa cum am mai spus. Rîse zgomotos. Nu te uita așa la mine, bătrîne prieten ! Nu-mi convine de fel ca lumea să spună „Leslie Gines a fost vîndută pentru cincizeci de mii de lire sterline !“ Aș vrea să le arăt negru pe alb gurilor spurcate, că banii respectivi mi-au fost doar împrumutați.

Acum începu să apară un zîmbet și pe figura colțuroasă a lui Milder.

— Nimic împotriva ! Se rezolvă pe loc. Vă e neplăcut dacă în scrisoarea respectivă folosește apelativul „Dragă Arthur“ ?

— Da' de unde !

— Și asta doar pentru a păstra în exterior aparențele unor relații cordiale, continuă Milder, în vreme ce pana lui alerga peste hîrtie. De altfel, Gines, n-am nici un fel de resentimente împotriva d-tale. Mi-ai fost util.

— Al naibii de util ! întări avocatul.

Luă scrisoarea în primire, o citi cu băgare de seamă și o vîri după aceea în buzunar.

— Multe mulțumiri, Milder ! De îndată ce cutia poștală va fi golită, o să ai vești de la Leslie — dacă nu se adeverește presupunerea cum că Thomas, furios din pricina eșecului său, ar fi aruncat în interiorul ei câteva chibrituri aprinse. Curiozitatea mea nativă m-a îndemnat să adulmec nițel pe la fanta cutiei, și cred că presupunerile poliției se vor adevăra.

Se ridică încet de pe scaun și își înăbuși un căscat.

— Noiășlia din Chelfordshire și din împrejurimi am avut o noapte afurisit de grea, așa cum probabil ați și

citit în presa de dimineață. Din nefericire, Leslie a fost martoră oculară cînd l-au găsit pe cel ucis, și-ți poți imagina în ce hal se află acum. Acordă-i o zi sau două să-și poată liniști nervii cît de cît. Biata de ea! Bun, și acum arată-mi drumul, Milder. Moda asta a mobilierului îngropat în pereți, te face să confunzi ușile!

Un taximetru îl duse pe Arthur în City, un altul pînă la mica-i reședință de burlac. Își îndepărtă cu grijă — deși cu evidentă neplăcere — mustăcioara, își înlocui costumul elegant cu un altul mai simplu, albastru închis, își schimbă și mai mult înfățișarea punîndu-și niște ochelari mari cu ramă din corn și se așeză — după ce-și examină cu o anumită satisfacție chipul în oglindă — la birou, pentru a-i scrie cîteva rînduri surorii. Apoi o ultimă privire de adio adresată acestei chilii confortabile care ar fi putut vorbi despre atîtea ore vesele...

Un al treilea taxi îl duse la aeroport.

— Pașaportul e în ordine, dle Steele! mulțumi funcționarul care verifică documentele. Avionul e pregătit pentru decolare.

Cinci minute mai tîrziu, aparatul începu să se avînte în albastrul cerului, devenind apoi a pată din ce în ce mai mică...

Mai întîi Franța, gîndi dl Steele — alias Gines — apoi Genova, dorind ca o linie maritimă italiană să-l transporte la Rio de Janeiro. Totul depinde de felul cum dl Fabrian Milder va înghiți hapul pe care i-l administrase pe neobservate!

XLIV

CĂLUGĂRUL NEGRU AMENINȚĂ

— TOT CONȚINUTUL CUTIEI A ARS!

Dick Alford o spuse vizibil satisfăcut. Sărmanul păcătos, tot a mai făcut și el un lucru ca lumea, înainte de a-și lua rămas bun de la viață!

— Și în situația asta, ce fac cu dl Milder ? întrebă Leslie lividă.

— Absolut nimic ! Dacă are chef să-ți scrie — și probabil că o să aibă — atunci lasă-i plăcerea asta. Ți dai seama, cred ; atît timp cît nu se dă de urma lui Harry, fratele d-ale nu e amenințat de nimic, așa că...

— Crezi că mai trăiește, Dick ?

— Da... cu toate că Puttler are o altă părere. Astăzi vom cerceta toată porțiunea de rîu care poate fi avută în vedere ; dar nivelul apei e oricum prea scăzut pentru a ascunde un cadavru cu totul. Scoțînd un geamăt, își prinse capul între mîini. O, mi-aș dori să fiu la milioane mile de aici —undeva, pe o stea îndepărtată !

— Situație în care — dacă spusele astronomiei nu înseală — ți-ar fi îngrozitor de cald, răspunse fata cu o încercare înduioșătoare de a-l îmbărbăta.

— Iar d-ta, mică Leslie, ar trebui deasemeni să pleci pentru cîtva timp de aici, spuse el, mîngîindu-i mîna. Ce zici de prozaicul Bornemouth ? Sau de acest Margate, cam vulgar ce-i drept, dar atît de sănătos ?

Fata dădu din cap negativ.

— Sau Londra, care ți s-ar potrivi și mai bine ?

— Ții foarte mult să plec de aici, Dick ?

— Da, foarte mult, într-adevăr, răspunse el, iar felul cum accentuă cuvintele îi trădă îngrijorarea.

— Dick, vrei să-mi răspunzi la o întrebare, fără însă a recurge la subterfugii ? Și cum tînărul făcu un gest afirmativ, Leslie continuă Sînt amenințată efectiv de-o primădie ?

— Desigur. Ție ți-era destinat glonțul care l-a nimerit acum cîteva zile pe Puttler, și să știi că venea de la un țințaș care-și cunoștea meseria. Dacă proiectilul și-ar fi continuat traiectoria, atunci cred că locul impactului se situa cam la nivelul inimii tale.

Tînăra îl privi neîncrezătoare.

— Dar de ce ? N-am dușmani, n-am făcut nici un rău nimănui !

— Și totuși există un om pe lume care te urăște și care mă urăște. Tot mai vrei să rămîi ?

— O să-l rog pe Arthur să mă ia și pe mine la Londra.

Promisiunea îl mai linișți pe Dick.

Tocmai cînd cobora scările de la Willow House pentru a se reîntoarce la Fossaway, pe alea de acces se ivi bicicleta lui Puttler.

— Ceva nou ? strigă tînărul interesat.

Detectivul îi înmînă o coală ministerială pe care cineva trecuse cu niște litere de tipar stingace

LORDU KELFORD E-N SIGURANȚĂ. NU-L
CĂUTAȚI C-ALTFEL MOARE
K. LUGARU NEGRU

Greșelile de ortografie erau flagrante.

— Asta era prinsă de un copac, la jumătate de cale între ruine și sediul domeniului, informă Puttler. Și cel mai ciudat lucru dintre toate, e că doar, cu o jumătate de oră mai înainte scotociserăm toată zona aceea a parcului.

— Nu poate decît să fie o glumă proastă, interveni și tînăra sau credeți ce scrie aici ?.. O, Dick, nu vă pot ajuta în vreun fel ? Doar cunosc partea asta a ținutului ca pe buzunarul meu, și sînt convinsă că există locuri pe care poliția le-a trecut cu vederea. Așa, de pildă, văgăunile acelea mici scobite în malul Ravensrillului...

— Au fost și ele verificate, cu toate că în multe din el e nu încape nici măcar un ciine ceva mai mare. Dar dacă tot vrei să fii utilă, atunci vino mai încolo la Fossaway și ocupă-te puțin de corespondența mea pe care am neglijat-o zile de-a rîndul.

N-avea de fapt nevoie de ajutorul ei, dar atîta vreme cît fata se mai afla prin locurile acestea prefera pe cît posibil să n-o scape din ochi.

— Cînd vii, o faci cu mașina, dar să nu te îndepărtezi cumva de drumul principal, nici să nu oprești dacă te strigă cineva, chiar de ți se pare că e vorba de o persoană pe care o cunoști foarte bine, o avertiză el.

În pofida grijilor ei, fata rîse.

— Cît de alarmant sună asta !...

După ce Alford și Puttler plecară, se ocupă cîtva timp de chestiuni gospodărești, stabili împreună cu bucătăreasa ceea ce urma să fie gătit pentru cină la care urma să ia parte și Arthur — întrucît trebuia să revină pînă

atunci —, și tocmai se așezase în fața oglinzii să-și potrivească pălăria, cînd cineva sună la ușa de la intrare. În-
dată după asta, fata în casă o anunță pe dra Wenner.

— O, Doamne ! Pe asta chiar că am uitat-o de tot !

Dar ducîndu-se spre hol, își dădu seama că în clipa de
față nu există pentru ea nimic mai plăcut decît compania
unei femei.

— Sînt atît de bucuroasă să zăbovesc iar în ținutul
ăsta atît de drag mie, făcu volubil Mary Wenner. E mi-
nunat să vezi asemenea locuri tihnite, mi-am zis trecînd
cu mașina pe lîngă castel.

— Aparențele înșeală, dră Wenner.

— De ce nu-mi spuneți simplu Mary ? Urăsc toate
formalitățile. Și atunci vă pot spune și eu Leslie, nu ?
Leslie ! Un nume minunat. E drept, la fel de potrivit atît
pentru băieți cît și pentru fete. Lucrul ăsta nu v-a deran-
jat niciodată ?

— Pînă acum, nu ! surise Leslie amuzată, în timp
ce-și conducea vizitatoarea spre camera destinată musa-
firilor. Arthur se află la Londra, trebuie însă să revină
la cină. Ați citit ziarele de dimineață ?

Domnișoara Wenner își clătină cu energie capul.

— Nu citesc niciodată ziarele. Și așa nu publică decît
minciuni.

— Atunci nu știți chiar nimic despre tot ce s-a întîm-
plat la Fossaway ? ! se miră Leslie și începu, văzînd ui-
mirea de pe fața celeilalte, să relateze despre evenimen-
tele nopții trecute.

Mary Wenner ascultă frisonînd, și gura ei prinse cu
timpul, din pricina stupefacției și a oroarei, să semene
din ce în ce mai mult cu un „O“ supradimensionat.

— Bietul Harry ! suspină ea. Cîteodată te înțelegeai
destul de greu cu el, dar oricum, era totuși un om foarte
drăguț. Cred că nu-mi luați în nume de rău că-mi permit
să exprim opinii despre el ?

— Nu. Probabil că încă nu știți Am desfăcut logodna !

— Cum ? strigă Mary Wenner uluită. Pariez că-i
opera lui Dick Alford.

— Domnul Alford n-are nici cea mai mică legătură
cu chestia asta ! o contrazise Leslie, după care Mary su-
puse îndată unei revizii temeinice critica ei pripită adre-
sată lui Alford. Dispunea de o capacitate de adaptare
într-adevăr remarcabilă !

— Dacă stai să te gîndești mai bine, nu-i un tip rău ! se făcu ea auzită. Multe trăsături din caracterul său chiar îmi plac, și apoi arată nemaipomenit ! Ce nu mi-a convenit însă, a fost aerul lui cam înfumurat — iată ceva ce nu înghit nimănui. Dar de ce încercări cumplite are acum parte !... Și după ce se scufundă cîtva timp într-o tăcere care trebuia să-i ateste sensibilitatea, continuă cred că mi-am ales un timp foarte nepotrivit pentru o vizită, dră Leslie. N-ai vrea mai degrabă să mă reîntorc la Londra ?

— Doar o clipă ! răspunse gazda ei și grăbindu-se spre hol, ceru legătura cu Dick Alford.

— Cum să nu, ad-o cu tine ! decise el. Găsesc că e o idee foarte bună. Și, Leslie, poate că ar fi cel mai nimerit, dacă ai rămîne amîndouă peste noapte aici. Lasă-i vorbă lui Arthur să vină și el încoace.

Nu doar că Mary Wenner n-avu nimic împotriva acestui aranjament, ci manifestă o bucurie care în circumstanțele date părea chiar deplasată.

— A, și ce-o să mai scotocim ! jubilă ea. Cunosce toate cotloanele și ungherele bătrînei șandramale. Vă spun, Leslie, comoara poartă vina pentru toate astea. Harry s-a dedicat cu trup și suflet căutării acestui absurd elixir al vieții, și cine știe dacă nu cumva a ajuns astfel să aibă un anturaj nepotrivit !

— Anturaj ? ! Bine, dar Harry aproape că nu ieșea niciodată ! protestă Leslie.

— Așa ! ?... Ba o întindea chiar destul de des la Londra, atunci cînd dl Alford lipsea, surprinzător sună răspunsul. Atunci trebuia să-i comand întotdeauna un taxi de la Horsham, care-l lua de undeva din zona de coborîș a drumului, și în același fel își aranja și returul. Cîteodată mai îmi telefona și de la Londra pentru a se informa dacă Second Son revenise sau nu.

Oare Dick va fi avînd habar de asta ?... reflectă Leslie.

— Ba mai mult, cînd dl Alford a fost reținut o perioadă mai îndelungată la moșia din Yorkshire, Harry făcea de trei ori pe săptămînă drumul la Londra, trîncănî Mary mai departe. Dar ce are a face ? Toți bărbații tineri trebuie să-și facă uneori de cap !

XLV

„DOAR ȘOARECI ȘI AMINTIRI“ ?

NIMIC N-AR FI PUTUT CARACTERIZA mai bine capacitatea de adaptare a lui Mary Wenner, decît maniera în care ea se comportă atunci cînd se văzu cu Dick Alford. În privirea ei exista o pudicitate, un fel de intimitate sfioasă, care trebuia să iște aparența că se vrea ascunsă, în fine, ceva care urma în mod fatal să-l determine pe un privitor neavizat să creadă că, iată, o pereche de vechi îndrăgostiți, smulși unul de lîngă altul de niște împrejurări haine, se revăd după ani de despărțire. Fandoseală care-i stoarse — pentru prima oară de douăzeci și patru de ceasuri încoace — un zîmbet lui Dick cel obosit și disperat...

Pusese — în aripa de răsărit a clădirii — să fie pregătite niște camere pentru cele două tinere; încăperile respective se aflau la capătul celălalt al coridorului unde se găseau și dormitoarele celor doi frați Alford și se dovediră a fi mici și prietenoase — ba chiar și comunicau între ele cu o ușă. Ultima cameră de lîngă ele urma să fie ocupată de Arthur.

— Și Puttler doarme tot pe palierul acesta, observă el. „Doarme“ e un fel de a spune, nu cred că bietul de el va avea parte de prea multă odihnă.

După asta, cele două tinere se năpustiră cu rîvnă asupra teancului de chitanțe, facturi, deconturi și alte cele, care se adunaseră în ultimele patru zile, și Mary Wenner care era într-adevăr o persoană capabilă, avînd și avantajul cunoașterii nemijlocite a uzanțelor și realităților de la Fossaway, se dovedi de mare ajutor. Și la prînz rămaseră tot singure — Dick se scuzase din pricina unei inspecții de multe scadente.

— Între zidurile astea bătrîne chiar că te cuprinde groaza, observă Mary, și nervozitatea ei nu era contrăfacută. Înfiorătoare, toate astea ! Sărmanul Thomas ucis, Harry dispărut nu se știe unde !... Deodată sări în sus ; obrajii îi păliseră. „Nu se știe unde ?“ Ba eu știu ! *Eu*

știu unde este Harry ! Știu ! Știu !! Trebuie să vorbesc imediat cu dl Alford !!! Strigă ea teribil de surescitată.

Cuminte, Leslie Gines alergă de-îndată la telefon și făcu apel la Red Farm.

— Tu ești, Dick ? Ce bine că te-am prins atît de repede !

— Am și bănuît cine e, cînd a sunat telefonul. Iar s-a mai ivit vreun necaz ?

— Deocamdată nu. Dar Mary Wenner vrea să-ți vorbească urgent. Cred că știe unde e Harry.

— Ce ?... Mă întorc imediat la Fossaway.

Cele două tinere meraseră în întîmpinarea lui, pînă la capătul aleei de acces.

— Să mă fi părăsit oare tot flerul în materie de oameni ? Cum de nu mi-a venit ideea asta mai devreme ? se lamentă d-ra Wenner. După pățania aceea teribilă prin care am trecut, d-l Milder și cu mine în urmă cu cîteva nopți, să nu mă gîndesc eu imediat la asta — zău așa, încep să mă mir de propria-mi neghiobie !

Cu nerăbdare crescîndă, Alford ascultase această introducere dezbinată.

— Deci, după părerea d-tale, unde se află fratele meu ?

— Unde ? se auzi replica triumfătoare. Unde ? Sub abatie ! Haideți să vă arăt unde.

Cîteștrei traversară Poiana Lungă, și în vreme ce înaintau spre ținta lor, Mary le împărtăși detaliile aventuroasei ei expediții care avusese ca obiect căutarea faimosului tezaur.

Cu răsufllarea tăiată și nevenindu-i să-și creadă urechilor, Leslie Gines ascultă fascinată istorisirea. Chiar dacă i-ai fi atribuit fostei secretare a lui Harry o imaginație prea bogată, chiar inventată de tot n-avea cum să fie povestea !

Neîncrezător, Dick verifică și el piatra cea mare de colț a turnului, și privi încordat cum Mary își vîrî forfecuța în rostul acela. Într-adevăr, piatra angulară se răsuci fără zgomot în balamalele sale invizibile și făcu să apară o deschizătură de doisprezece pînă la cincisprezece țoli !...

— Mai bine rămîneți aici pînă cînd arunc eu o privire.

— Vă trebuie o lanternă, dle Alford, atenționă dra Wenner.

Avea una în buzunarul hainei sale, fiindcă în prima parte a zilei, în cadrul inspecției, scotocise prin tot felul de cotloane întunecate ale unor hambare și poduri de case ; Cu inima ticăind de emoție, Leslie văzu cum tînărul dispăru în intrarea cea îngustă. La scurt timp după aceea i se auzi vocea :

— Haideți încoace !

— Eu una nu ! făcu Mary speriată. Mi-e de-ajuns o dată !

Așa că Leslie pătrunse de una singură în turn și cobori cu băgare de seamă treptele acoperite de mușchi, și iluminate acum de lanterna lui Dick.

Împreună cu însoțitorul ei, se afla acum în încăperea aceea boltită. Tînărul încercă mai întâi prima dintre uși, apoi pe cealaltă, dar nici una din ele nu cedă, lăsă fasciculul de lumină să colinde pereții și podeaua ca, dintr-o dată, să-l ațintească mai multă vreme asupra unei lespezi sparte.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea anxioasă.

— Nimic ! o asigură el, îndreptînd lanterna asupra ieșirii. Înapoi la lumea de afară ! Aici nu există decît șoa-reci și amintiri. Am știut întotdeauna că mănăstirea are și bolți subterane... cronicile amintesc despre asta. Haide să leșim !

Leslie ajunsese deja la scară. Dar însoțitorul ei uită de astă dată să lumineze treptele, așa că tînăra fu obligată să urce pe bîjbîite ; răsucindu-și capul, observă că Dick urca de-a-ndăratelea, îndreptînd fasciculul lanternei asupra treptelor pe care le lăsase în urmă-i.

— Grăbește-te ! stăruie el.

Atît de repede cît îi permitea întunericul și pietrele cele umede, tînăra se precipită în sus, și ajunse în sfîrșit afară. Dick n-o urmă îndată, și cînd apăru în cele din urmă în deschizătura îngustă, lumina crudă a zilei sublinie și mai mult lividitatea spectrală a chipului său.

— Ce-ai văzut acolo Dick ? întrebă ea speriată.

— Nimic !

Piatra de colt se răsuci și își reluă locul.

Doar Mary Wenner nu percepu atmosfera de teroare pe care tînărul o adusese cu sine din bolțile acelea. Sporovăia neînterupt, în vreme ce creierul lui Leslie nu reușea să formuleze decît una și aceeași întrebare Ce vă-

zuse Dick acolo jos ? Ce i se arătase în cîteva fracțiuni de secundă în lumina lanternei ?

Nu departe de castel, tînărul își luă rămas bun, pentru, așa cum spunea el, a mai controla niște lucrări agricole. Leslie, a cărei inimă înghețase din pricina unei frici fără nume, nu mai îndrăzni să-l deranjeze cu întrebările, dar, în vreme ce Mary se grăbi spre prînzul ei întrerupt, se postă în spatele unor copaci de pe o ridicătură a terenului, de unde urmări neobservată traseul lui Dick.

Cîtva timp nu-l mai zări, așa că se văzu obligată să se cațere pe un dîmb mai înalt. Bănuiala i se confirmă tînărul ajunsese aproape de turn... acum se aplecă spre piatra de colt... și dispăru.

Trecură zece minute, apoi un sfert de oră. Ceasul din turla bisericii din satul vecin bătu de două ori și fata tot mai aștepta. În tăria cea limpede o privighetoare își răspîndea cu dărnicie cîntul pătimaș, greierii tîrîiau, de pe islazul din apropiere se auzea mugetul vitelor care pășteau liniștite — iar acolo jos, în spaimele singurătății și ale întunericului, se desfășura poate o tragedie.

Leslie era cît pe ce să alerge spre mănăstire pentru a-l urma în adîncul pămîntului, cînd Dick se văzu din nou. Ieși încet, închise intrarea și se sprijini de zidul cel vechi ; brațele îi atîrnau pe lîngă corp, capul era lăsat în jos, — imagine grăitoare a disperării.

Și cînd, în cele din urmă, plecă de acolo, o făcu cu mersul unui om sfîrșit.

XLVI

CAPTIVUL

LA O ORĂ DUPĂ CE LESLIE REVENISE la conac i se înmînă o scrisoare recomandată, care fusese predată la Willow House și care îi era adresată recunoscînd îndată scrisul de pe plic — era cel al lui Arthur !

Ce rost va fi avînd mesajul ? Trebuia să rămînă la Londra mai mult decît intenționase ?

*Dragă Leslie,
Totul s-a rezolvat : chestiunea de a te căsători cu Milder nu se mai pune în nici un caz. Plec acum în străinătate, unde o să aștept pînă cînd lucrurile vor fi date uitării. Te rog să faci uz de împuternicirea alăturată.*

Arthur

Un simțămînt deznădăjduit de singurătate o cuprinsese. Și așa cum făcea, mereu cînd nu mai știa încotro s-o apuce, îl căută pe Dick.

— Poate că e într-adevăr cea mai bună soluție, Leslie, încercă el s-o liniștească. Ia arată-mi și mie împuternicirea aceea.

Fata extrase din plic o a doua coală împăturită, și-o așază pe biroul lui Dick.

— O împuternicire legalizată la notariat, care-ți dă dreptul să vinzi firma GINES & GINES... Hm, iată un lucru care nu-i rău ; cred că se poate obține o sumă frumoasă. Dacă vrei, mă ocup eu de asta.

— Dumneata, Dick ? Cred că pe umerii tale apasă și așa destul de multe ! răspunse ea surprinsă. Dar ia spune, ai găsit ceva în subterană ?

Tinărul sări în sus și răspunse tot cu o întrebare.

— M-ai văzut reîntorcîndu-mă acolo ?

— Dick, te rog să nu te superi pe mine — buzele ei tremurau da, așa este, te-am spionat... dar mi-era teamă pentru d-ta.

— Nu exista nici un motiv pentru așa ceva, mormăie el. Mi se păruse că am văzut pe podea ceva care ar fi putut să fie un indiciu. Dar n-a fost nimic important.

Și după aceea imediat schimbă tema discuției, astfel încît convingerea fetei, că i se ascunde ceva, se întări.

Cina avu loc tot în absența lui Dick, astfel că bătrînul intendent își permise să intervină în discuția celor două tinere.

— Nu cred că polițiștii ăștia care au fost mobilizați pentru scotocirea parcului și a împrejurimilor, s-au mai bucurat altundeva de atîta grijă cum este cea pe care le-o arată dl Alford. Tocmai a trebuit să dispun să li se pregătească un paner în care găsești tot ce-ți pofteste inima ; pui rece, termosuri, vin vechi de Porto. Cred că niște sandvișuri cu brînză și cîteva sticle cu bere ar fi fost de ajuns, nu de alta, dar pe urmă n-o să le mai placă mîncarea de acasă. Ba mai vrea ca deseară să le ducă personal toate astea în parc — zău așa, cred că asta se cheamă răsfaț.

Leslie înregistră spusele și inima începu să-i bată nebunește.

Înțelese !

Nu poliției locale îi erau destinate alimentele, ci lui Harry. Pentru Harry care era ținut captiv în subteranele abației Chelford. De cine oare ?

XLVII

„NEÎNȚELEGERI BANALE“ SAU „DISPUTE GRAVE“ ?

DAR PLAGA CEA MARE A ZILEI ACESTEIA o constituiau reporterii londonezi. Invadaseră pur și simplu hanul sătesc „La leul roșu“ și aproape că nu era oră de la Dumnezeu ca unul sau altul dintre ei să n-o pornească spre castel pentru a-l intervieva „în exclusivitate“ pe Second Son. E adevărat că doar unul dintre ei reuși să-l dibuiască — și asta se întîmplă în apropierea de Red Farm.

— Credeți, dle Alford, că dispariția fratelui dvs. poate fi pusă în legătură cu Abatele Negru ?

— Ce înseamnă asta, „Abatele Negru“ ? Bănuiesc că nu faceți parte dintre cei care cred în fantome, așa că n-are rost să vă spun că Abatele Negru nu există și că făptura care a apărut din cînd în cînd, nu poate decît să fie un om în carne și-n oase.

— Deci ar fi vorba de o farsă ?

— De fel. Mai degrabă cred că avem de-a face cu un lucru foarte grav.

— Vă rog să mă iertați, dle Alford, dacă voi aborda acum o temă oarecum delicată. În cazul decesului fratelui dvs., desigur că atât titlul cit și domeniul vă revin. Am înțeles că se vorbește mult despre antagonismele dintre dvs. și dînsul, care deseori au degenerat și în conflicte publice.

— Fratele meu avea un temperament foarte irascibil, explică Dick, stăpînîndu-și anevoie minia. Dar exceptînd niște neînțelegeri banale, n-am ajuns niciodată la dispute grave.

— Ne puteți confirma că dra Leslie Gines și-a anulat de curînd logodna cu fratele dvs. ?

— Da, răspunse Alford cam repezit.

— Și cu toate astea se află la Fossaway ca oaspete ? Reporterul văzu cum interlocutorului i se ridică singele la cap și se grăbi să adauge Dle Alford, vă rog să nu uitați că n-aș vrea decît să dispun de argumentele necesare pentru a combate bîrfa care crește în zonă și nu numai...

— Foarte drăguț din partea dvs. Tinărul izbuti chiar să schițeze un zîmbet. Vă voi încredința acum unele chestiuni de care puteți face uz în reportajul pe care intenționați să-l scrieți. Fapte grave m-au convins că dra Gines se află într-un pericol foarte mare. Motivele acestea — și doar ele — m-au determinat să o rog să vină la Fossaway, unde se găsește sub protecția poliției. Și mai există un argument care pledează pentru această soluție provizorie fratele trei Gines se află actualmente în străinătate.

— Credeți că dra Gines este amenințată de aceeași persoană care l-a ucis pe Thomas Fortune și care l-a răpit pe lordul Chelford ?

Celălalt făcu un gest afirmativ.

— Vă mulțumesc, dle Alford, se înclină reporterul. Veți vedea că mica noastră discuție a limpezit multe lucruri, ceea ce, în astfel de împrejurări e în avantajul tuturor.

Cînd, aproape de înserat, Dick intră în birou, o găsi acolo pe Leslie, șezînd la masa lui de lucru ; fata tocmai trecea adresa dlui Fabrian Milder pe un plic.

— Ce i-ai scris ?, vru tînărul să ştie.

— I-am comunicat că după o reflecție matură, m-am hotărit să-i resping cererea în căsătorie.

Cu un gest inverșunat, Alford lipi timbrul cuvenit.

— Mă îngrijesc personal ca scrisoarea aceasta să nu aibă soarta precedentei. Și, văzîndu-i chipul frămîntat de grijă adăugă încet Biata de tine. Ai viață grea !

Trebui să stringă din dinți pentru a-și înfrina pornirea de a o cuprinde în brațe, pornire care-l îndemna tocmai aici — atît de aproape de locul unde se petrecuseră nefericitele întîmplări — să-i vorbească despre dragostea ce-i invadase întreaga-i simțire și care însemna acum o povară în plus pentru nervii săi și așa suprasolicitați.

— Du-te la culcare, pasăre ostenită, încercă el să glumească. Bietul de mine n-am încotro, trebuie să mai lucrez o groază.

— D-l Glover ne-a povestit că a trebuit să-ți pregătească un coș cu de ale gurii pentru polițiști.

Pe chipul tînărului nu se clinti nici o fibră.

— Așa e. Pentru cei care păzesc drumul în pantă. N-au cum să ajungă acasă, fiindcă nu există efective suficiente pentru a-i schimba.

Leslie Gines avu tact suficient ca să nu mai insiste, așa că se îndreplă spre biblioteca unde o aștepta Mary Wenner. De cînd se lăsase seara, tînăra aceea atît de vioaie se transformase într-un pachet de nervi ; fiecă zgomot o făcea să tresare, pălea de-ndată ce o ușă se deschidea, ba scosese și un lung țipăt de spaimă, cînd, în timpul cinei, pe coridor se spărsese o farfurie.

— Nu sînt eu de vină, dră Leslie, se scuză ea. Casa asta mă face să intru în panică. Dacă nu mi-ar fi peste puțină să vă las fără însoțitoare, aș fi întins-o de mult la Londra.

Șederea în biblioteca atît de cunoscută ei, imaginea fotoliului, acum gol — al lui Harry, alungaseră și ultima ei fărîmă de curaj.

— O, dră Leslie, bine că ați venit înapoi ! Cît v-ați rezolvat corespondența, am bocit ca un ciine de pripas. Of, bietul Harry — a fost totuși un om nobil, un om cumsecade — atît doar că n-am putut înțelege niciodată de ce-l ura pe dl Alford.

Leslie o privi neîncrezătoare.

— Il ura?... Nu, cred că vă înșelați! Întotdeauna au fost un trup și un suflet.

— Cunoște mai bine treaba asta, dră Leslie. Și tot neșul vine de la portretul lui Lady Chelford... Acum vreo trei ani, nu știu ce l-a făcut pe Dick Alford să propună ca portretul respectiv să fie și el atârnat în galerie, lângă celelalte — de unde i-o fi venit ideea asta nefericită, habar n-am! Cu atât mai mult cu cât știa că Harry își diviniza mama. Iar în momentul când i-a mai scăpat și că tabloul arăta „deprimant“ atunci Harry și-a ieșit complet din fire, și, sărind de pe scaun, i-a aruncat în obraz dlui Alford fel de fel de chestii urite — în ciuda faptului că eram și eu acolo. Nu și-au mai vorbit timp de două săptămîni!

Leslie își coborise ochii în poală... Încet, încet, viața lăuntrică a Fossaway-ului începuse să i se dezvăluie adversități și conflicte, despre care nici măcar nu bănuise.

XLVIII

LADY, LADY

— POT SĂ LAS LUMINA APRINSĂ, dră Leslie? întrebă Mary Wenner, de îndată ce tinerele intrară în dormitoarele lor.

— Dacă asta te liniștește, sigur că da.

Fossaway-ul se aproviziona cu curent electric de la un generator propriu, care se găsea într-o baracă mică, plasată între castel și Ravensrill, și care-și datora existența unei inițiative a lui Dick Alford.

Lordul Chelford continuase să mențină în dormitor tradiționalele luminări, și doar după multe insistențe acceptase ca biblioteca să fie iluminată electric.

— Dacă v-ați putea imagina cât de tare se temea Harry de curentul electric! se auzi vocea lui Mary prin ușa de legătură deschisă. Era aproape ridicol. În timpul

furtunilor cobora întotdeauna în pivniță, iar în timpul verii avea și un pat improvizat acolo, așa fel încît putea și noaptea...

În clipa aceea toate becurile se stinseră.

— Dumneata ai întrerupt lumina, Leslie ? întrebă speriată dra Wenner.

— Nu. Probabil că e un scurtcircuit, răspunse aceasta, ducindu-se pe pipăite pînă la măsuta de toaletă, acolo unde se aflau două luminări. Cînd lumina săracă începu să pilpîie, o văzu pe Mary — palidă și cu ochii măriți de spaimă — sprijinindu-se de tocul ușii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o însemna asta ?

Leslie se strădui să zîmbească, deși nici ea nu se simțea foarte sigură.

— Dar e un lucru care se întîmplă chiar și în gospodăriile cel mai exemplar administrate ! Și cum ușa dinspre coridor e închisă, n-ar trebui să te temi, încercă ea să-și liniștească tovarășa.

Un ciocănit la ușă, și apoi vocea lui Dick Alford.

— Leslie, nu te neliniști. O mică defecțiune, care se va remedia în cîteva minute.

La un sfert de oră după aceea se făcu iarăși auzit.

— Din păcate, probabil că întreruperea va dura totuși întreaga noapte. Glover s-a îngrijit de luminări și de chibrituri ?

— Mulțumesc ! strigă Leslie prin ușă. Avem tot ce ne trebuie și peste zece minute vom dormi deja.

— Eu una sigur că nu ! murmură dra Wenner. N-o să închid un ochi...

Își împături grijuliu hainele pe scaun — cînd se stinsese lumina le smulsese de acolo —, apoi privi temătoare spre pat.

Iar o bătaie în ușă.

— Leslie, Puttler a dispus ca unul dintre oamenii lui să stea de gardă în fața ușii voastre. Nu te neliniști deci dacă o să-l auziți pe coridor noaptea patrulînd.

— De ce asta, Dick ?

— Ei, pentru că dra Wenner e atît de excesiv de nervoasă și fiindcă probabil o astfel de măsură o va face să se simtă mai în siguranță. Și, vă rog, cu toate că e atît de cald, nu dormiți cu ferestrele deschise. Noapte bună !

Plecă, și Mary Wenner privi cu o solemnitate tragică la tovarășa ei.

„Nu dormiți cu ferestrele deschise“. Iată ceva ce nu miroase a bine !...

Se apucară împreună să închidă canaturile cele mari ale ferestrelor, cînd Mary dădu brusc un chiot.

— Dumnezeu, sub patul meu se află un bărbat !

Cu inima ticăind sălbatic, Leslie săltă cuvertura care atîrna pînă aproape jos și scoase la iveală o pereche de cizme de călărie uitate acolo, ale cărei tălpi o speriaseră atît de tare pe Mary. Rîseră amîndouă dar hohotul avea ceva isteric...

— Tare aş vrea să pot împinge asta în camera d-tale ! Neputincioasă, fata privi spre patul cel greu peste care se înălța un baldachin masiv.

— Poți să dormi în patul meu, dacă vrei ; avem loc amîndouă. Propunerea lui Leslie fu primită cu recunoștință.

Jos, în bibliotecă, Alford se apucase să-i explice lui Puttler, care tocmai revenise de la Scotland Yard

— Conductorul principal a fost tăiat — în imediata apropiere a grupului electrogen !

Plutonierul își frecă năsucul cel ridicol, și o expresie de neliniște se furișă în ochii săi cafenii.

— Pentru a supraveghea totul, am avea nevoie de-un întreg batalion. Am repartizat cîte unul — din cei trei oameni care țin direct de mine — în aripile de răsărit și de apus ale conacului, iar cel de-al treilea se află în hol ; poliția locală împreună cu noi doi răspundem de parc și de celelalte împrejurimi... Apropo, ce-i cu digul pe care l-am descoperit la limita de miazănoapte a domeniului ? Unul dintre paznicii d-tale de vinătoare mi-a explicat că se numește „Epiul lui Chelford“. De ce-i spune așa ?

Dick n-avea chef de arheologie, dar pentru a-i fi pe plac lui Puttler, îi explică în detaliu semnificația.

— Nu știu dacă ați aflat deja că hrisovul prin care regele Henric ne-a dăruit aceste pămînturi, a stabilit ca limita dinspre miazănoapte a lor o constituie apa Ravensrillului. Un Chelford foarte șiret căruia pesemne că proprietatea i s-a părut prea mică, a avut într-o bună zi ideea să devieze cursul riului, mărinđ astfel domeniul cu peste o mie de pogoane. Epiul lui Chelford, este de fapt — respectînd ordinul de mărime al construcțiile hi-

drotehnice — un dig pe care l-a înălțat în acest scop ; cursul natural al Ravensrillului trecea prin „Poiana Lungă“ Care dintre predecesorii mei are acest furt rafinat pe conștiința sa, nu vă pot spune, întrucît cronicile îi trec numele sub tăcere. De fapt, întrecuaga poveste a ajuns la noi doar grație tradiției orale.

— Care va să zică așa, asta ar fi explicația...

Apoi se cufundară în tăcere amîndoi, văzîndu-și de gîndurile lor. Cînd tînărul privi întîmplător spre peretele de care era lipit șemineul, mai zăbovi cîtva timp asupra portretului cel mare de acolo.

— Lady, lady, spuse el încel. Cîte necazuri mi-ai pricinuit !

Interesul lui Puttler se manifestă îndată.

— Cum așa ?

— Iată ceva despre care vom discuta într-altă zi. Ia să mă duc eu pînă la fetele noastre, să văd ce mai fac.

Urcă neauzit treptele. Cînd se apropie de ușă, lumina unei lanterne îl interceptă.

— Liniște peste tot ! șopti polițistul care asigura paza. Și, străduindu-se să calce cît mai încet, Dick reveni în bibliotecă.

Se stabilise ca el și cu Puttler să patruleze în jurul clădirii. Zguduindu-l ușor, subofițerul îl smulse pe la ora două din somnul în prada căruia, vlăguit, se lăsase.

— Luați, am încălzit asta pentru dvs., spuse detectivul înlinzîndu-i o ceașcă de cafea. Nici o noutate ! Unul dintre polițiștii locali, a dat alarmă închipuindu-și că vede ceva suspect — mă rog, acestor eroi li se năzare că orice tufă pe care vîntul o mișcă, e musai Abatele Negru.

Dick își coborî picioarele de pe sofa și începu să soarbă cu plăcere lichidul cel fierbinte, în vreme ce mîna care rămăsese liberă fărâmița un biscuit.

— Mi-ați adus hîrțile acelea de la Londra, dle Puttler ?

— Da. Se află și ele în plicul cel albastru pe care vi l-am înmînat în bibliotecă.

— Ei, atunci e mai bine să le vîr în seif, spuse Alford, așezînd ceașca pe masă. N-aș vrea ca slujitorii să dea peste ele.

Traversă holul, deschise ușa bibliotecii și mecanic întinse mîna spre comutator, pentru a-și aminti îndată că micul generator electric nu mai funcționa. Da, dar avea o lanternă în birou ! După ce o luă și după ce-și viri în buzunar plicul cel albastru care se aflase într-adevăr pe tăblia biroului, simți o adiere rece.

Fasciculu! de lumină lunecă peste șirul de ferestre. Intr-adevăr, ultima era deschisă și perdeaua zăcea la pămînt.

— Cum se poate una ca asta ? se miră detectivul, pe care chemarea lui Alford îl adusese grabnic acolo. Cu zece minute în urmă, cînd am făcut ultimul tur, fereastra era închisă.

Ochiul de geam, spart la nivelul rozetei care acționa cremaliera, trăda modul în care intrusul pătrunsese în bibliotecă. Movilița de tul de pe parchet, și galeria de susținere a perdelei frîntă, te îndreptăteau să bănuiești că necunoscutul se împiedicase la un moment dat și încercase să-și găsească un reazem.

— Ce-o fi furat individul ?

Masa de lucru se dovedi a fi neatinsă. Dar cînd trecură pe lingă rafturile de cărți, Puttler se împiedică.

— Cu asta ce-i aici ? întrebă el, arătînd spre o scăriță.

— Face parte din dotarea bibliotecii, astfel încît rîndurile de cărți plasate ceva mai sus să fie accesibile ; de obicei se afla în colțul de acolo.

Dick continuă să parcurgă rafturile de cărți cu fasciculu! lanternei, ajungînd acum la spațiul gol dintre cele două corpuri ale bibliotecii, spațiu pe care-l ocupa portretul defunctei lady Chelford. Văzu străfulgerarea ramei aurite, văzu atîrnînd mîna grațioasă și împodobită cu inel, și... mișcarea circulară a fișiei de lumină se opri.

Alford auzi cum detectivul — care era și un brav epitrop — scăpă o înjurătură. El însuși rămăsese fără grai... Lumina stăruia pe porțiunea unde se găsisese capul femeii și unde acum se căsca o deschizătură neagră.

Chipul și umerii femeii fuseseră decupați, și anume, așa cum o dovedeau contururile neregulate și franjurii pînzei, de o mîna nepricepută.

XLIX

FANTOMA CEA NEAGRĂ A FOSSAWAY-ULUI LOVEȘTE IARĂȘI

NU ROSTIRĂ NICI UN CUVÎNT PÎNĂ cînd nu reveniră în micul cabinet de lucru. Puttler se uită sumbru la cel de lîngă el.

— Ce părere aveți despre asta ?

— Cerul va fi știind ce poate să însemne ! gemu Dick. Vreau să cercetez puțin și împrejurimile clădirii, deși nu mă aștept la marele lucru.

— Stați puțin, dle Alford, se împotrivi detectivul. Credeți că sînt în stare să-mi dorm „felia“ de somn care mi se cuvine ? Doar o clipă, să-mi beau cafeaua, și vă întovărășesc. Gata, am terminat ! Suflă în bătrîna lampă cu petrol pe care o rechiziționase din bucătărie. N-aveți acum decît să trageți înapoi perdelele de la fereastră, dacă vreți să ieșim pe aici !

Afară, toate dormeau pașnic scăldate de razele lunii, și cînd Dick desfăcu canaturile, îl întâmpină mireasma dulce-amară a pămîntului reavăn. Ridicase deja piciorul pentru a trece, cînd...

— Rămîneți pe loc ! veni șoapta lui Puttler, în vreme ce mîna sa cea mare îi strîngea acum brațul.

Dick se transformă într-o stană de piatră.

Continuînd să-l țină strîns, detectivul își plecase capul în față și asculta cu luare-aminte.

— All right¹ spuse el în cele din urmă, îi eliberă brațul și, luînd-o înaintea lui Dick, ieși pe terasa cea mică.

Aruncă o privire rapidă în dreapta și-n stînga.

— Dar ce s-a întîmplat ? întrebă tînrul.

— Cineva respiră în preajma noastră. Și observînd mirarea lui Dick, Puttler repetă Da, da ; cineva respiră în preajma noastră ! Probabil vă veți închipui că o fac pe grozavul dacă vă spun că percep respirația cuiva chiar și la zece, doisprezece metri. E una din numeroa-

---

¹ All right — E în ordine.

sele însușiri mai puțin obișnuite pe care le am în comun cu rubedeniile noastre, animalele.

Dispăru fără zgomot spre apus ; după scurt timp reveni și mărșălui spre partea cealaltă.

— Miroșiți ceva ? întrebă el, cînd ajunse iar pe terasă.

Dick inhala aerul rece al dimineții.

— Nu, mărturisi el.

Fără comentarii, Puttler îi trase după sine, pînă la capătul aripii de apus.

— Și cum ?

Alford adulmecă iarăși. O aromă dulceagă se făcu simțită, miresma unei flori exotice, care i se păru pe undeva cunoscută.

— În casa asta fumează cineva țigări parfumate, d-le Alford ? vru să știe omul de la Scotland Yard, întrebare care-l făcu pe Dick să frisoneze.

— Fratele dvs. ? Așa ? Ochii adînciți în orbite ai lui Puttler scrutară chipul interlocutorului său. Și unde le păstra ?

— În bibliotecă.

Detectivul începu să cerceteze cu lanterna terenul, și nu trecu mult timp că se aplecă și culese o țigară fumată pe jumătate, care avea un filtru special, din cele ce aveau încorporate petale de trandafir (sau cel puțin așa susținea reclama ce li se făcea). Căutarea nu mai relevă alte urme.

Pe aceeași cale revenind în clădire, trecură prin fereastra deschisă a biroului pentru a-și extinde cercetările și în partea opusă ; lumina lanternei continua să măture terenul din fața lor.

— D-le Alford, șopti Puttler, iarăși o scară... Și pot să jur că în urmă cu un ceas nu se afla aici.

O cercetă, fuscel cu fuscel. Era o scară lungă, flexibilă, care în partea ei superioară se îngusta foarte mult, și care, așa cum explică Alford, era utilizată pentru curățirea exterioară a ferestrelor. De obicei era păstrată în grajd.

— Mai bine ați fi prins-o acolo cu un lanț de perete, sună dojana unui Puttler acum ursuz, după ce-și termină inspectarea. Omul care a tirît-o înapoi, e identic cu cel care a distrus cablul aerian, și întîmplător...

De la mare distanță, din adâncul parcului, se auzi strigătul răspicat și poruncitor al unui bărbat.

— Stai ! Care ești ?

— Vocea lui Renwick ! susținu Puttler.

O luară la goană în direcția din care răsunase strigătul, și după câteva minute dădură de polițist. Nu văzuse nimic, sună informața pe care o furniză, dar auzise niște voci. .

— Mai întâi râsul unui bărbat — un râs sălbatic, înfiorător.

— Și ai primit vreun răspuns la somația dumată ?

— Nu. Doar că vocile au încetat. Ceva mai târziu am auzit iarăși vocea femeii.

— „Vocea femeii“ ? ! interveni Dick. Sinteți sigur că era o femeie ? Poate v-ați înșelat ?

— Ba nicidecum, dle Alford.

— Și din ce direcție venea ?

Polițistul arată spre Fineața Lungă, scobitura aceea care semăna cu o vale puțin adâncă, aproape paralelă cu șirul de dealuri, și la capătul căruia se înalță și mănăstirea. În stînga se vedeau câteva construcții în care locuia personalul de serviciu al domeniului — paznici, argați și vizitii — și din fereastra unei asemenea căsuțe zărise pădurarul acela îngrozit pe Abatele Negru.

— Și părea că persoanele care vorbeau se îndepărtează de dvs, așa de parcă ar fi vrut să treacă dealul, spre rîu... sau spre ruine, nu-i așa ? presupuse Puttler.

— Mda... polițistul era nesigur — nu-i exclus s-o fi luat și în direcția aceea dar nu sînt sigur.

— Cred că Renwick s-a înșelat, se exprimă Alford, cînd îl însoți pe detectiv în direcția indicată.

— Oare ? Mai degrabă aș spune că are dreptate.

— Uneori, cînd locuitorii Chelfordbury vor să se ducă în satul vecin, o iau pe scurtătură, deci prin parc, evitînd șoseaua — care le mai fură o jumătate de oră în plus...

— Și fac ei lucrul ăsta la ora trei dimineața ? !

— O fi fost pe undeva o petrecere dansantă ! insistă Dick. Dar simți și singur cît de puerilă era obiecția sa.

— Chiar și dacă scutește o bucată de drum — nici un țaran nu traversează un parc bîntuit de stafii, și în care, doar cu două zile în urmă, cineva și-a pierdut viața, replică Puttler dîrz.

Ajunși la castel, după căutarea infructuoasă, detectivul decise în fine să-și acorde o scurtă odihnă.

„Slavă Domnului că măcar fetele au reușit să-și facă somnul!“ gîndi Dick, în vreme ce pașii ultimului rond îl purtau pe sub ferestrele lor; involuntar, privi în sus.

Vînticelul dimineții care trecea printre coroanele arborilor, și umplea lumea de foșnetul și șoaptele frunzelor întirziate, mișca și canatul ferestrei camerei locuite de Mary Wenner. Iar în vreme ce urmărirea acest balans, Dick blagoslovi cu o înjurătură indulgentă pe tînăra care nu se conformase instrucțiunilor sale.

La ora șase începură să se miște primii slujitori; fumul porni să se ridice agale dintr-unul din coșurile masive. Alford tocmai privea cu invidie la criminalistul care sforăia pe sofa, cînd ușa se deschise violent și Mary Wenner dădu buzna înăuntru.

— Dle Alford, ați văzut-o pe Leslie?

Tînărul sări în sus cu atîta impetuozitate că Puttler se trezi.

— De ce? Păi nu e în dormitor?

— Nu. M-am trezit acum zece minute, am văzut că nu-i acolo, am mai așteptat puțin gîndindu-mă că ar fi în camera de baie, iar în cele din urmă m-am adresat polițistului pe care l-ați postat aseară în fața ușii noastre. Susține că nimeni n-a trecut pragul camerei!

Puttler se ridică drept ca o luminare.

— Scara! spuse el. Lovitura îl făcu pe Dick să se elatine Fantoma cea neagră a Fossaway-ului avea acum în ghearele ei pe tînăra pentru care el ar fi renunțat și la mîntuirea sufletului...

Detectivul alerga deja peste gazon. Da, stratul de flori arăta foarte clar urmele adînci și gemene lăsate în pămînt de drугii scării, iar pe fusceii acesteia încă se mai afla ici-colo puțin pămînt reavăn. Propti scara de perete, urcă, și de pe pervaz sări în cameră.

— Lipsesc atît rochia cît și pantofii, scînci Mary, care, împreună cu Dick Alford, ajusesc deja acolo. Și eu să nu aud nimic atunci cînd ea s-a imbrăcat!

Intrebată fiind, tînăra relată despre faptul că dormiseră în același pat, și că ea una și-amintește că lumina-rea rămăsese arzînd. Cînd însă Dick voi să verifice aceste spuse, descoperi că lumina-rea nu arsese mai mult

de o oră, dar judecînd după chibriturile arse ce se găseau acolo — mai fusese aprinsă și a doua oară.

Intr-un moment în care se văzu neobservat, Dick părăsi camera pe furiș — pentru a începe pe cont propriu și în taină o foarte riscantă acțiune de investigare. Nimeni nu băgă de seamă cînd ieși prin partea din spate a clădirii, nimeni nu-l văzu apoi cum, profitînd și de adăpostul taluzului, se îndepărtă în grabă...

Revenit după două ceasuri, află de la Puttler că se sunase de la Ministerul de Interne, și Dick era rugat să se prezinte cît se poate de repede la Londra.

Asta mai lipsea! Să plece acum de la Fossaway!... Porunci să i se pregătească limuzina cea mare a fratelui său, pe care nici acesta n-o folosise mai mult de zece, cincisprezece ori, dar al cărei uz fusese cu obstinatie interzis tuturor celorlalți.

Pe cale de a se urca în mașină, își aminti de o hotărîre pe care o luase în noaptea trecută. Se grăbi să ajungă în dormitor, încuie ușa pe dinăuntru; dintr-un sertar, care fusese și el bine asigurat, extrase un obiect pe care-l vîri cu grijă în servieta sa cea mare. Două minute mai tîrziu, Rollsul cel cu capota ridicată plecă în grabă.

Cam la jumătate distanță între Horsham și Dorking, în zona unei bifurcări, se trezi cu o altă mașină că țîșnește în trombă — venind de pe drumul adiacent — și voind să se înscrie pe sensul contrar. Dick evită în ultima secundă coliziunea, acționînd cu disperare frîna și obligînd masiva limuzină la un derapaj de 180°; mai izbi și o piatră kilometrică, evitînd însă alte neajunsuri. O privire asasină îl fulgeră pe șoferul imprudent, a cărui mutră era ascunsă de o cască de piele și niște ochelari de protecție uriași, apoi Rollsul își continuă înaintarea rapidă spre Londra.

Second Son nu observase însă că elanul provocat de derapaj și potențat de impactul cu piatra, antrenase și servieta sa de piele care fusese aruncată din mașină și căzuse pe șosea. Tipul cu ochelarii aceia mari văzuse însă scena și reveni lîngă piatra buclucașă.

Și aici, pe șoseaua singuratică, Fabria, Milder descoperi taina Abatelui Negru.

L

TRAS PE SFOARĂ

PE LA ORA NOUĂ DIMINEAȚA, DL Milder, citindu-și ziarul, se izbise de interviul pe care reporterul cel norocos izbutise să-l ia lui Dick Alford.

„Cum ne relatează dl Alford, dînsul a rugat-o pe dra Leslie Gines ca pe durata călătoriei pe care fratele dumneaî o efectuează în străinătate să locuiască la Fossaway...”

Călătorie în străinătate ? Milder își încreți fruntea. Ce anume putea să-l determine pe Arthur Gines, acum, cînd nu mai exista nimic de care să-i fie teamă, la o atare călătorie precipitată ?

Și în vreme ce încă mai cugeta asupra acestei probleme, fata în casă aduse corespondența de dimineață cu mîinile tremurînde, omul sfîșie plicul pe care se etala ștampila. „Chelfordsbury“ Citi de două... de trei ori cele cîteva rînduri.

Asta era deci în spatele plocării ce-l nedumerise Leslie Gines se răzgîndise !

Nici nu conștientiză că tînăra nu-i făgăduise în mod ferm că se va mărita cu el. Dar fusese atît de sigur de asta, atît de convins că fata va fi de acord, că în clipa de față se simți dus de nas. Rîse sarcastic. Sigur că da, după dispariția lui Arthur nu mai era necesar ca sora lui să se sacrifice.

Un trosnet arată că scaunul aterizase pe parchet, micul dejun rămase neatins... Fabrian Milder se îndreptă spre seif. Iată scrisoarea de răspuns către Leslie, gata de a fi pusă la poștă — imaginea care-i otrăvi și mai mult inima.

Era pe cale de a distruge scrisoare, cînd își aminti de cecul în alb. Dar unde îl pusese ? În plic nu era. Poate alunecase afară ? !

Cu mîinile tremurînde, scoloci iar și iar șeiful. Nici urmă de formularul îngust ! Încercă să restabilească data cînd îl văzuse ultima oară, și își aminti că fusese tocmai în dimineața în care îl vizitase atît de neașteptat

Arthur Gines. Gîndul îl făcu să pălească. Iar își munci memoria, încercînd să reconstituie, minut cu minut, desfășurarea acelei dimineți fatale. Citise deci plicul, îl pusese la loc, împinsese ușa și... și sunase telefonul, astfel că omisese să închidă seiful pe dată !

Spumegînd de furie, ceru legătura cu banca.

— Aici dl Milder. Aș dori urgent cu dl director.

— Alo ! Da, dle Milder, despre ce este vorba ?

— Dle Fletcher, v-am comunicat doar că vi se va prezenta din partea mea un cec în valoare de cincizeci de mii de lire sterline !

— Pe care l-am și onorat conform domniei dvs.

Pentru o clipă totul se întunecă în fața ochilor săi.

— Cine l-a prezentat ?

— Arthur Gines — cecul era emis pe numele de Leslie Gines sau pe cel al aducătorului. De altfel, aseară v-am informat în scris despre aceasta. Nu v-a parvenit mesajul nostru ?

— N-am parcurs încă toată corespondența. Mulțumesc !

Respirînd precipitat, Milder agăță receptorul. Deci acesta fusese motivul cererii — în aparență atît de ciudate — a lui Gines, de a i se adevăra în scris că banii reprezentau un împrumut ! O mutare de șah foarte inspirată ! Nu numai că Arthur Gines era în posesia a cincizeci de mii de lire sterline, dar mai avea și scrisoarea asta care îl scotea basma curată în situația unei reclamații avînd ca obiect escrocheria.

Vinele de la fruntea lui Milder se umflară.

Înșelat ! Tras pe sfoară !...

Dar după cinci minute de mînie turbată și oarbă, mintea sa limpede se afirmă din nou. Nu, f a t a nu participase la trucul acesta. Întîmplarea nefericită că seiful rămăsese deschis, împreună cu curiozitatea deșănțată a lui Arthur, care și mai înainte nu rezistase niciodată tentației de a deschide corespondența personală a lui Milder ajunsă întîmplător în mîna sa, ei bine, toate astea contribuiseră la a crea situația de față.

Și ce se va întîmpla dacă o va amenința acum pe Leslie cu o reclamație împotriva fratelui ei ?... Poate că mai mult ca oricînd s-ar simți obligată să-i accepte propunerea, poate că incidentul de față chiar îi consolida poziția vizavi de ea...

Se ridică precipitat, solicită telefonic să i se trimită mașina și, bine dispus, se așază la volan. Pentru a înainta cât mai rapid, Fabrian Milder evită șoseaua principală, pe care era un trafic foarte mare, și făcu un ocol care urma să-l readucă pe traseul inițial deabia între Horsham și Dorking. În stînga sa, pe direcția spre Londra, drumul era liber; în dreapta, erau niște tufișuri care stînjeneau vizibilitatea. Milder acționează claxonul și se înscrie într-un viraj spre dreapta, care, cu treizeci de mîle la oră, îl propulsă pe drumul național.

Limuzina cea grea care se apropia impetuos din partea cealaltă frînă și intră în derapaj. Omul de la volan, în care Milder îl recunoscuse îndată pe Dick Alford, îi aruncă o privire furioasă dar își continuă drumul. Și atunci Milder văzu geanta pe care manevra bruscă o azvîrlise pe carosabil.

Nu era prea interesat să-și facă mîină bună cu Second Son și să-i restituie obiectul pierdut, așa că, destul de supărat de pricina întîrzierii nedorite, aruncă geanta pe bancheta din spate. Acest ultim soc avu însă ca urmare faptul că încuietorea cedă și cînd omul vru s-o readucă în poziția inițială, aproape că scăpă obiectul din mîină. Fiindcă în interiorul genții se afla... rasa cea neagră și gluga Abatelui Negru.

LI

RATEUL UNUI DETECTIV AMATOR

ERA OARE POSIBIL?... DICK ALFORD tot una cu Abatele Negru! Cît de puțin importantă era amenințarea cu o acuzație de escrocherie, față de noua pîrghie pe care o avea acum la îndemîină!...

Așază grijuliu servieta lîngă el, și continuă să ruleze, fără grabă, spre cîrciuma de la Chelfordbury; omul era cunoscut acolo, așa că birtașul îl servi și cu noutățile cele mai fierbinți.

— În cei treizeci și patru de ani de cînd „Leul Rosu“ îmi aparține, n-am mai văzut o asemenea tulburare în satul nostru. Unii pretind a ști — aici vocea omului ajunsese o soaptă, că lordul Chelford a fost omorît de fratele său. Și apoi mai e și chestia aceea necurată cu domnișoara de la Willow House !

— Doar nu vrei să spui că-i vorba despre dra Gines ?

— Ba da, chiar despre dînsa. Iată, cel de colo e cărușul, omul care a adus vestea.

— Ia fă-i semn să vină încoace !

Omul făcu o mutră destul de zăpăcită cînd se văzu deodată în centrul atenției tuturor.

— L-am auzit doar pe gentleman-ul care are o mutră de maimuță spunîndu-i dlui Alford „După părerea mea n-o să i se facă nici un rău“. Și tînăra care a fost mai demult secretara Luminăției Sale se văicărea neconținut „Ce i s-o fi întîmplat oare ?“

— Să sperăm că în curînd se ia vreo măsură cu Călugărul ăsta Negru, se făcu și hangiul auzit Muierile noastre sînt atît de speriate că veghează toată noaptea.

Milder îl privii decis.

— De astă mă ocup eu... și încă azi !

— Dumneavoastră ?

Dar lui Milder nu i se păru momentul potrivit pentru astfel de dezvăluiri, așa că se urcă tăcut în mașină și rula pînă la poarta care străjuia la începutul aleii de acces spre castel. Aici se afla un polițist din Chelfordsbury, pe care ex-șeful de birou îl cunoștea din timpul șederii sale în căsuța de vacanță.

— Dl Alford nu-i deocamdată aici, Sir, îl lămuri el. Eventual discutați cu dl plutonier Puttler. Mi s-a dat ordin să nu permit accesul nici unui străin, dar cred că asta nu se referă și la dvs.

De abia se opri se mașina în fața portalului arcuit, că nu se știe de unde apărură un individ ciudat, ale cărui brațe spînzurau pînă aproape de genunchi.

— Bună dimineța, salută automobilistul.

— Bună dimineța, dle Milder. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Aș dori să vorbesc cu dra Gines.

Dacă se așteptase ca detectivul să se trădeze, atunci trăi o deziluzie. Puttler îl privi liniștit cu ochii săi melancolici.

— Domnisoara Gines ?... Din păcate nu se află aici.
— Atunci poate cu dra Wenner ?
— Este obligată să stea la pat și medicul a dispus să nu fie tulburată.

— Îi merge atât de rău ?

— Nu tocmai rău, dar nici prea bine, se exprimă prudent detectivul. Nu prea i-a priit odihna în casa aceasta oarecum zgomotoasă, ceea ce pe undeva e și de înțeles.

— Știți cumva încotro a plecat dra Gines ?

Puttler dădu din cap negînd.

— Nu, nu mi-a comunicat.

— Poate vreți totuși să-mi spuneți dacă i s-a întîmplat ceva sau nu ? stăruia infuriat omul.

— După cîte știu, nu e cazul, răspunse Puttler cu acel calm imperturbabil care nu putea fi întrecut decît de ambiguitatea sa voită. Sînteți un prieten al dnei Gines ?

— Logodnicul, îi scăpă lui Milder.

— Așa... Parcă știam că v-a dat plasă ! Și fiindcă tot sînteți aici, dle Milder, aș vrea să vă pun și eu o întrebare cum de v-a venit să găzduiți un fost deținut- vorbesc despre Thomas Fortunate — în căsuța dvs. destinată petrecerii week-end-ului ?

Ocazie ca Milder să-și plaseze prompt răspunsul pregătit din timp.

— Antecedentele sale mi-erău necunoscute. Mi-a povestit că a fost concediat de la Fossaway, și cum aveam nevoie de un paznic, l-am angajat, trăind apoi cea mai penibilă surprinză, cînd, cu vîlva care s-a făcut în jurul morții sale, am aflat despre trecutul său. Vreți să aveți acum amabilitatea să permiteți înmînarea cărții mele de vizită dnei Wenner ?

— Nu ține, dle Milder ! îl asigură aproape vesel detectivul. În momentul de față sînt un fel de combinație de medic de casă și lord Chelford ; cu alte cuvinte în timpul absenței dlui Alford răspund de toate. Dacă vreți să-l așteptați, atunci aveți la dispoziția dvs. salonul desigur cu o condiție nu trageți personalul de gîlci. Admir detectivii amatori, dle Milder, dar cazul de aici nu permite deocamdată înmîntarea outsider-ilor.

Milder, hotărît să nu părăsească Fossawayoul înainte de a afla adevărul despre Leslie Gines, n-avu încotro, și trebui să accepte această propunere.

Trebuie să vă rog să nu părăsiți încăperea, spuse Puttler, care îl conduse personal în salon. Dacă aveți nevoie de ceva, atunci faceți uz de sonerie. Observînd scînteia ce se aprinse în ochii lui Milder, adăugă Unul dintre oamenii mei care se pricep de minune la servit, vă stă la dispoziție.

Răbdarea vizitatorului nu fu supusă unei probe prea dure. Acoperită de praf, limuzina lordului Chelford își opri cursa năvalnică în fața portalului, unde, spre mirarea lui Dick, staționa mașina aceea străină care aproape că se tamponase cu cea a sa.

— Milder, nu-i așa ? întrebă el cînd dădu de Puttler în hol.

— Da, Milder — și dădora de semne de întrebare. Ați vorbit cu ministrul ?

Alford confirmă cu un gest.

— Voia să știe multe și de toate despre succesiune, Harry, domeniu, titlu, mă rog, lucruri din astea ; dispariția dnei Gines nu-l interesează deloc. Viu sau mort — a decretat el, Harry trebuie găsit în următoarele douăsprezece ceasuri. Și să știți, dle Puttler, că vom da de el în acest interval de timp.

Se îndreptă către salon.

— Doriți să-mi vorbiți ?

— Pot afla de la dvs. ce s-a întîmplat cu dra Gines ?

— Dumnezeu, ce n-aș da să știu și eu ! spuse Dick Alford, oferindu-i apoi o relatare amănunțită a peripecțiilor ce surveniseră noaptea trecută.

Dar în timp ce tînărul vorbea, un zîmbet sceptic se lăți din ce în ce pe chipul colțuros al celui alt.

— Dle Alford, am ceva de spus în privința dvs — dar aș vrea s-o fac în prezența unui martor.

— Cum doriți, dle Milder. Dick apăsă pe buton și-i porunci slujitorului care intră să-l cheme pe dl Puttler.

— Dl Milder are ceva... să zicem, neplăcut... pe inimă, explică el subofițerului, și probabil că e mai bine s-o aflați și dvs. în același timp ca și mine. Vă rog, dle...

— Lordul Chelford a dispărut acum cîteva zile și se presupune că Starețul Negru e implicat în chestiunea asta. Și eu cred la fel, întrucît nu-i poate fi deloc indiferent, cui va aparține domeniul.

— Ce vreți să spuneți cu asta ? se interesă Dick.

— Că dvs sînteți Starețul Negru, așa cum am s-o vedea îndată. Cînd, grăbindu-vă spre oraș, era cît pe ce să vă ciocniți cu mine, geanta dv. a fost aruncată din mașină ; mi-am permis s-o ridic. Încuietoarea s-a slăbit puțin din pricina șocului, astfel că am putut vedea conținutul o rasă de călugăr... una destul de purfătă.

— Va trebui să faceți dovada celor afirmate. Puttler era cel care vorbise.

— Dovezi ? strigă celălalt triumfător. Vă rog să mă însoțiți.

Urmat de cei doi, ieși în grabă din casă și, ajuns la mașină, ridică pledul sub care ascunsese geanta.

— Poftim, aici...

Cuvintele i se oprisă în gîtlej.

— „Aici“ îl încurajă detectivul.

— În urmă cu un ceas, geanta se afla încă sub acest pled. Alford, ați sustras-o !

Dick zîmbi sarcastic.

— Dl subofițer Puttler se afla în hol, și vă poate confirma că m-am îndreptat direct spre casă de la volan ; după ce am schimbat cîteva cuvinte cu dînsul, m-am grăbit să ajung în plăcula d-tale companie.

— De ce nu m-ați învinovăți pe mine ? interveni Puttler. Doar am fost și eu în tot acest interval de timp în preajmă, nu !?...

Cel astfel ironizat își trecu privirea de la unul la celălalt. Era imposibil să se fi aliat ; Puttler făcea parte, cum aflase, dintre cei mai buni polițiști ai Scotland Yard-ului, așa că despre corupție nu se putea discuta.

— De astă dată m-ați bătut, dle Alford, se adresa el ridicînd din umeri lui Dick. Dar n-o să am o clipă de liniște pînă ce dra Gines nu va fi găsită.

— Nu fiți nerod, Milder, spuse Alford aspru. Dacă vreți să ne ajutați ca să dăm de urma ei, cu atît mai bine. Indiferent că o faceți ca prieten ori ca dușman. Și de veți reuși s-o aduceți înapoi, teafără vă voi mulțumi și în genunchi !

Vocea lui Dick avea un tremur în ochii săi era o expresie, pe care pînă și Milder, în ciuda părerii sale preconcepute, n-avea cum să n-o înțeleagă. Întinse mîna, și Dick i-o strînse cu putere.

LII

PRIMEJDIE DE MOARTE

ÎN CIUDA PRONOSTICURILOR SUMBRE ale lui Mary privind o noapte nedormită de abia pusese capul pe pernă că respirația îi deveni regulată și... oarecum sonoră Leslie Gines zîmbi. Apoi încercă și ea să adoarmă, și cînd lucrul acesta se dovedi a fi cu neputință, începu să reflecteze asupra metodei ce urma s-o folosească lectura unui roman polițist, sau numărătoare inversă de la o mie. Realizarea primei idei întâmpină dificultăți, întrucît în cameră nu se afla nici o carte, iar pe polițistul din fața ușii nu îndrăzni să-l roage să aducă una din bibliotecă, de teamă că ar putea-o deranja pe Mary. N-avu deci încotro, și stinse lumînarea. Număratul se dovedi a nu fi eficient în cazul ei, așa că după cîtva timp îl abandonează și își lasă gîndurile să colinde. Fiecare bătaie a ceasului din turn o bucura — mai ales cea care marcase ora unu — de-acum nu mai era chiar atît de mult pînă în zori.

Ce zgomote ciudate răsunau în acest castel, vechi ! Pîrîituri și șoapte, huruiceli și gemete. Și, în ciuda neînfri-cării ei, Leslie se ridică pentru a aprinde iarăși lumina.

Nemișcată, rămase întinsă pe spate. Deodată, i se părură că din tavan atîrnă o frînghie, de capătul căreia se leagă... o femeie !

Ochii i se deschiseră mari ; aproape că nu-și putu reprimă un țipăt, înțelese de abia acum că era nălucirea unui vis. Își șterse fruntea umedă și se uită a nu știu oară la ceas peste cinci minute era unu și jumătate !

Un zornăit ciudat în camera de alături...

Iarăși liniște adîncă.

Dar acum... acum se auzea foarte deslușit zgomotul de pietricele aruncate în fereastră. Poate că era Dick... poate că voia să-i vorbească ?

Coborî cu băgare de seamă din pat, și după ce-și puse în grabă capotul, se strecură în camera de alături și deschise fereastra.

Jos se afla un bărbat pe care nu izbuti să-l recunoască.

— Dumneata ești, Leslie ?

Harry ! Totul începu să se învîrtă în fața ochilor ei, și căutînd un sprijin, se cramponă de pervazul ferestrei. Harry ! Viu !

— Te afli într-o primejdie grozavă, Leslie. Îndată aduc o scară ca să poți coborî.

Mai-nainte ca ea să articuleze un răspuns, ciudatul oaspete nocturn dispăruse, pentru a reveni îndată cu o scară care se îngusta în partea de sus, și pe care o sprijini de perete.

— N-am, cum să vii, Harry, șopti ea, sînt dezbrăcată. Nu-i mai bine să-l chem pe Dick ?

— Nu, nu ! Asta nu doar că va zădărnici încercarea mea de a te salva, dar va primejdui și viața sa. Imbracă-te repede !

Ce trebuia să facă ? Prima ei reacție instinctivă îi ceru să alerge la ușă și să-i comunice paznicului incidentul... cea de-a doua însă o făcu să-i urmeze sfatul. Se îmbracă foarte repede, sperînd și implorînd în taină ca Mary să se trezească ; apoi se cățăără pe pervaz și începu să coboare scara.

— Ce se întîmplă, Harry ? întrebă ea, ajunsă jos.

Dar omul își duse arătătorul la gură, și o conduse, nu așa cum se așteptase ea — spre partea din față a clădirii — ci cu niște ocolșuri care se foloseau de umbrele copacilor, pe drumul care trecea prin apropierea grajdurilor.

Un cîine începu să hămăie.

— Harry, mai departe nu mai merg !...

— Trebuie, trebuie ! Vocca lui stăruia, conjura. E vorba de viața noastră, de viața amîndurora.

— Și ce se va întîmpla cu d-ra Wenner, care doarme în camera mea ?

— Spiritul mamei mele va veghea asupra ei — e camera în care a murit ea.

În fața lor începu să scînteieze oglinda Ravensrillului, și Leslie Gines se opri decisă.

— Nu mai înaintezi un pas, Harry, și sînt convinsă că te înșeli în privința primejdiei, care zici că ne-ar amenința pe noi doi. Unde ai fost în acest timp? Dick e atît de îngrijorat!

— Dick?

Bărbatul izbucni într-un rîs sălbatic — rîsul pe care-l auzise polițistul.

— Spui că Dick e foarte îngrijorat?... Hai că e bună! zise el ironic.

Cum lumina lunii cădea acum din plin peste el, fata reuși să deslușească noua lui înfățișare cu părul în dezordine, nebărbierit, mîinile și fața mînjite, îmbrăcat în frac, dar fără guler — Harry arăta mai mult decît înfricoșător. Speriată, fata dădu înapoi, dar deja bărbatul o prinsese de braț.

— Dacă începi să țipi, te arunc în apa rîului și îngenunchez pe corpul dumitale pînă cînd te îneci, îi șopti el — pe un ton ciudat de liniștit și de detașat — grozava amenințare.

Iar instinctul ei o făcu să înțeleagă că nu era vorba de o frază goală, ci că realmente se afla într-o primejdie de moarte. Să încerce să scape cu fuga? Chiar dacă mîinile lui n-ar fi ținut-o captivă, o asemenea tentativă n-ar fi avut sorti de izbîndă în vremea studiilor sale universitare, tînărul trecea drept cel mai bun alergător al promoției. Și în afară de asta, mai era și un țintaș de elită. De fapt... gloanțele acelea care o căutaseră pe ea, cum susținea Dick... nu cumva fuseseră trase tot de Harry?...

Simții că îi tremură genunchii și trebui să facă niște eforturi disperate pentru a-și stăpîni nervii.

Tînărul o țîri mai departe. În fața lor se iviră, sumbre, ruinele... turnul...

Da, știa acum, unde voia s-o ducă. În tăinițele acelea boltite, în locul acela fioros pe care-l vizitase cu Dick. Și Dick știa că fratele său se ascunde aici.

Convingerea aceasta de neclintit o cuprinsese deja — încă mai înainte de a zări panerul cu merinde așezat pe treapta de sus a scării în spirală.

LIII

„...AM DE GÎND SĂ-MI VÎND
SCUMP PIELEA...”

— DICK, DIAVOLUL ĂSTA, L-A ADUS încoace, spuse Harry Chelford după ce aprinse lumînarea, arătînd spre coş. Totul otrăvit !

— Otrăvit ?!

Tînărul desfăcu un şerveţel şi arată spre sandvişurile apetisante.

— Vezi scînteind cristalele acelea pe felioarele de carne ? Ha, pe mine însă n-are cum să mă înşele ! Hai mai departe.

Coborîră în încăperea boltită, în podeaua căreia se vedea acum o deschizătură destul de lată.

— Jos am o lampă, am şi nişte alimente — cît despre apă, se găseşte destulă. M-am pregătit de multă vreme pentru o astfel de situaţie. Poftim !

Acum, redevenit omul prevenitor şi politicoş din totdeauna, prinse mîna fetei pentru a o conduce, şi ilumina treptele. Apoi făcu astfel încît dala de piatră să basculeze în vechea poziţie şi aprinse un felinar de vînt, alimentat probabil cu ulei de parafină, fiindcă trebui să se scurgă cîtva timp, pînă cînd încăperea ajunsese să fie iluminată mulţumitor.

Prima descoperire făcută de tînără, cînd îşi roti ochii prin subterana încăpătoare, o reprezentară două puşti.

— Da, am de gînd să-mi vînd scump pielea, zîmbi Harry, cînd observă direcţia în care privea.

O străveche masă dintr-un refectoriu, a cărei tăblie avea minim patru ţoli, un scaun sculptat, cu un spătar foarte înalt — aproape un tron —, precum şi un pat de campanie, alcătuiau inventarul. În vreo cîteva

locuri tavanul părea că nu se sprijină nemijlocit pe pereți, și aceste deschizături asigurau primenirea aerului.

Un foșnet o făcu să se răsucească spre Harry. Spre nemărginita-i uimire, lordul Chelford, care tocmai terminase de desfăcut un sul, sărută cu devoțiune fișia de pînză și o prinse deasupra patului.

— Cît de frumoasă este ea, mama... suspină el. Cît de încîntătoare ! Și, în ciuda tuturor acestora, Dick o urăște — ba mai mult se pare că în timpul absenței mele și-a îngăduit chiar să aducă persoane străine în fața tabloului, calomniind-o pe această martiră !

— Dar, Harry ! Cum poți susține astfel de absurdități. Șii foarte bine că Dick n-ar fi niciodată în stare de așa ceva !

Faptul că fata îi luase apărarea lui Second Son, nu păru să-l înfurie sau să-l deranjeze.

— Nu-l cunoști, Leslie, explică el calm. Dick este totuna cu Abatele Negru. Pîna acum opt zile n-am știut nici eu de grozăvia asta ; căutînd întîmplător ceva în camera sa, am găsit într-un sertar pe care el uitase să-l încuie, o sutană neagră !

Tînăra nu crezu nici această ultimă afirmație, deși era adevărată ; dar instinctiv își dădu seama că ar fi fost cel puțin imprudent din partea ei să-l contrazică sau să se certe cu el...

— Îți dai seama, Harry, nu-i așa, că n-am cum rămîne aici, aruncă ea ; în primul rînd văd că nu-i decît încăperea asta, și-apoi nu mă împac cu gîndul să renunț la una din slăbiciunile mele baia zilnică...

Harry Chelford traversă încăperea, și, dînd la iveală o pînză de sac ce zăcuse pîna acum ascunsă într-un colț, spuse cu patos

— Ai aici ce-ți trebuie. Eu am să dorm sus, și n-o să cobor decît în caz de primejdie. Situația noastră pretinde curaj și răbdare, două însușiri, care, după cîte știu, nu-i lipsesc viitoareii mei soții. Vechiul său zîmbet prietenos i se așternu pe față. Și nu uita de cărțile care se află pe masă — toate merită să fie citite. Am trudit eu destul de mult pîna să le car aici, dar acum pot spune

liniștit că nu-mi lipsește nici una de care am nevoie în continuare.

— Și de când cunoști subteranele astea, Harry ?

— De șase ani. Le-am descoperit la cea de-a opt-sprezecea comemorare a zilei când a murit iubita mea mamă — a iubitei mele mame care a fost *omorîță*, dacă trebuie să spun lucrurilor pe nume ; nu există nici un dubiu că tatăl meu de la care Dick a moștenit toate defectele a ucis-o. Da, a spînzurat-o — crimă care a fost mușamalizată — răspîndindu-se zvonul cum că mama și-ar fi pus capăt zilelor.

Fiecare cuvînt era un neadevăr ; dar tonul vocii sale te făcea să înțelegi că spusele acestea reprezentau convingerea lui nestrămutată.

După asta, devenit rezonabil, îi explică felul în care funcționa lampa ; îi arată și micul bazin în care se aduna apa ce izvora direct din stîncă, pentru ca apoi să se piardă în niște adîncuri nevăzute ; termină prin a-i ține o scurtă prelegere despre rostul inițial al subteranelor.

— Și acum, noapte bună, Leslie, spuse el și, după ce-și luă una dintre arme, urcă. Ajuns sus, acționă grinda cea masivă de stejar care susținea dala lespedea de piatră basculă îndată. Prin creierul înfierbîntat al tinerei fulgeră ideea de a se folosi de grindă pentru a nu-i mai permite lui Harry să revină ; parecă ghicindu-i gîndul, lordul Chelford blocă totul cu un bolovan de piatră.

— Vreau să mai citesc puțin, sper că lumina să nu te deranjeze, răzbătu de sus voca lui.

Timp de o jumătate de oră, nimic nu tulbură liniștea. Leslie ședea pe pat, înconjurîndu-și genunchii cu mîinile. Deodată îl auzi mișcîndu-se, și o spaimă paralizantă o cuprinsc.

— Leslie, nu știi cumva dacă Thomas a lăsat pe cineva în urma lui ? Că l-am omorît, a fost un act legitim ; n-aș vrea însă ca ai lui să sufere din pricina asta, și aș vrea să mă îngrijesc de ei.

— Nu Harry, nu știu nimic despre asta, răspunse ea. Și nu-și mai recunosc propriu-i voce.

LIV

„RĂMÎI JOS, VIPERĂ BLESTEMATĂ !“

I SE PĂRU CĂ TRECUSE O VEȘNICIE cînd, în cele din urmă, lumina lui se stinse. Dormea oare ? Dacă ar risca să se strecoare afară, pe lîngă el ?... își aminti însă de o observație întîmplătoare a lui Dick, despre faptul că fratele său avea un somn deloc adînc, așa că renunță.

De cîtă vreme ședea deja așa, amețită și paralizată de simțămîntul neputinței ei, n-ar fi putut spune. Probabil că trecuseră de-acum cîteva ore, cînd Harry se ivi brusc, cu pătura pe umeri și arma în mînă ; coborî cu pași furișați treptele de piatră și asigură lespeda cu grinda de stejar.

— Nici o vorbă ! șopti el, luînd loc lîngă ea. Vine !
Deasupra lor răsunară pași.

Dick !

Își mușcă buzele pentru a-și înăbuși strigătul. Harry n-o scăpa din ochi — și un strigăt ar fi însemnat moartea ! Acum pașii se îndepărtară și temnicerul ei se ridică.

— Imi pare rău că a trebuit să te deranjez, Leslie, se scuză el, ridicîndu-și pușca și pătura.

Omul urcă din nou ; liniștea se înstăpîni iarăși.

Trebuie să mai existe o ieșire, dacă legenda despre starețul cel damnat spune adevărul, reflectă Leslie... Și, dîndu-și jos pantofii, lunecă repede și fără zgomot înapoi și în colo, pentru a verifica fiecare piatră în parte ; nici pardoseala, nici pereții masivi nu-i îndreptățiră de fel speranța.

Cînd însă — cu ajutorul unei lumînări — exploră colțișorul unde se prelingea apa, descoperi un puț îngust, din pereții căruia, la intervale de cîte un picior, ieșeau niște trepte de metal semicirculare, și, mult deasupra căruia strălucea, — da, chiar așa era ! — o stea.

Își întinse mîna, dar treapta cea mai de jos se afla la cel puțin un metru deasupra vîrfului degetelor. Cum ar putea ajunge pînă acolo ?

A !... Privirea îi zăbovi asupra patului de campanie.

Smulse cearșaful de pe acesta, și cu ajutorul celei de-a doua pusti reuși — după multe încercări infructuoase — să treacă un capăt prin fierul cel mai de jos. După alte zece minute, capetele cearșafului erau înodate.

De-abia acum începea însă greul. Încercă să urce atîrnată de mîini... crezî că i se vor smulge brațele din umeri... continuă să urce și, cu răsufierea tăiată, ajunsese la treapta cea mai apropiată. Se împinse în sus, proptindu-și spatele și picioarele de pereți și izbuti astfel să se prindă de fierul numărul trei ; continuă în același mod urcușul pînă cînd picioarele ajunseră să stea pe primul semicerc.

Trebură să treacă niște minute bune, pînă cînd respirația i se liniști cît de cît ; reluă înaintarea chinuitoare, mai sus, din ce în ce mai sus, pînă — inima i se opri ! — pînă la un fel de grilaj cu niște ochiuri atît de mici încît nu puteai strecura nici palma printre ele.

Ingrozitor de dezamăgită, coborî. După ce deznodă capetele cearșafului, îl așternu, mînjit de rugină pe pat. Cînd voi să așeze și arma în locul de unde o luase, îi veni o idee. Har Domnului, era încărcată, și magazia mai conținea și muniție de rezervă ! Nădejdea începea să-i revină.

Încet, cu precauții infinite, se furișă pe scări în sus — totuși nu îndeajuns de încet. Fiindcă deodată se auzi o voce stridentă

— Rămîi jos, viperă blestemată !

Prezența de spirit n-o părăsi. Izbi cu patul pusti în bolovanul care bloca trapa. Piatra se rostogoli zgometos în adîncuri, deschizătura se obtură, iar mîinile tremurătoare ale fetei așezară și grinda de stejar astfel încît să bareze accesul.

Îl auzi pe smîntit bătînd cu picioarele și strigînd îl auzi alergînd înapoi și încolo, îl auzi turbînd de mînie și urlînd, și proferînd niște amenințări despre care nu crezuse că gura unui om le poate rosti. Sfîrșită de spaimă, coborî treptele poticnindu-se, și se năruî pe podea.

SPOVEDANIA UNUI „ABATE“

ÎN ÎNCĂPEREA CEA MARE A BIBLIOTECII de la Fossaway, un înalt funcționar al Scotland Yard-ului luase loc în fața lui Dick Alford.

— Fratele meu a fost întotdeauna un om ciudat, și în urmă cu un an, mi-am dat seama că boala de nervi pe care o moștenise de la sărmana-i mamă începuse să progreseze de-o manieră ce arăta că o catastrofă era iminentă. L-am implorat să se supună controlului unui specialist, dar el ura medicii. Apoi am recurs la subterfugiul de a aduce în casă acești specialiști, recomandându-i drept comercianți, mișiți și mai știu eu ce; în prezența lor perfidia specifică bolii îl făcea să se comporte însă absolut normal.

Situația mea era una foarte delicată. Așa cum știți sînt moștenitorul titlului și al domeniului. Fiecare pas pe care-l făceam trebuia să aibă ca rezultat faptul că moșia trecea în mâinile mele, și urma, dacă bietul Harry murea — și medicul nostru de casă m-a asigurat că nu mai avea decît foarte puțini ani de trăit — să rămîn poate pentru totdeauna cu stigmatul celui care și-a ucis fratele. Am năzuit mereu ca numele familiei să rămînă curat. M-am străduit deci ca Harry să nu se căsătorească.

— N-ar fi fost mai bine dacă ați fi spus tinerei realitatea?

Dick tăcu un moment.

— Nu în acest caz. Existau niște motive care...

— Ei, să lăsăm asta! îl întrerupse funcționarul, care intuise deja situația. Așa că ați făcut-o pe Starețul Negru?

— Da, recunosc Alford, de cele mai multe ori prezența acestuia mi s-a datorat într-adevăr mie. Harry se temea de abate și nu îndrăznea să iasă dintre zidurile conacului, cînd se zvonea că sinistrul personaj bîntuia; scopul meu era să-mi țin fratele cît mai mult cu putință în casă, astfel încît accesele sale de demență fu-

rioasă să se petreacă în taină. Din păcate n-am reușit întotdeauna și urletele turbate despre care sătenii au tot amintit și care i-au speriat atît de mult, arată tocmai aceasta. Cît despre mine — am fost un abate foarte puțin zgomotos, încheie el cu un zîmbet slab.

— Credeți că fratele dvs. e răspunzător de dispariția d-rei Gines ?

— Fără îndoială. A convins-o în vreun fel să-l însoțească. Dick inspiră adînc. Vă rog să mă credeți, d-le colonel, n-aș mai vrea să retrăiesc ultimii cinci ani, nici chiar dacă mi s-ar oferi titlul, sau domeniul, sau chiar și comoara Chelforzilor ! Trebuie să vă spun că știu de la maică-mea că și tata avea niște temeri îngrozitoare în privința lui Harry. Și cu toate astea, a fost la început un băiat vesel, căruia îi plăcea sportul și care se interesa și de domeniu, pînă cînd, cu vreo opt ani în urmă, i s-a cuibărit în cap ideea tezaurului — lucru care l-a făcut să se izoleze de toată lumea, pentru a putea să se dedice integral marotei acesteia. Faptul că și alții au început să se intereseze de comoară — Mary Wenner, Arthur Gines, Milder Thomas — scotocind ruinele sau castelul —, adăugat refuzului d-rei Gines, au declanșat apoi niște reacții aberante nu doar împotriva-mi, cel pe care dintotdeauna l-a urît tentativele de asasinat, uciderea unuia dintre falșii Abați Negri, propria-i dispariție, răpirea lui Leslie...

— Deci n-a fost numai aurul de vină ?

Dick dădu din cap negativ.

— De-ar fi fost măcar aurul — ar fi arătat totuși preocupare pentru ceva concret ! Dar nu, Harry este obsedat de un flacon cu elixirul vieții, despre care un bătrîn Chelford scrie în jurnalul său.

În vreme ce convorbirea de mai sus avea loc în bibliotecă, Marry Wenner se preumbla prin parc alături de Milder ; inițial avusese de gînd să se reîntoarcă la Londra cu trenul de dimineață, dar sosirea ex-șefului de birou îi schimbase intenția.

Fata n-avea decît o singură explicație pentru dispariția lui Leslie.

— Ați scotocit pretutindeni prin mănăstire ? îl întrebase pe Dick nu doar o dată, ci poate de zece ori.

Mănăstirea ! Acolo jos mai era și ușa cealaltă, care putea duce la o ascunzătoare, și care se împotrivise pînă acum tuturor încercărilor de a o deschide chiar și cu forța. Dar Second Son aștepta deja fierarul și sculele comandate la Londra.

— Dacă ar fi după mine, dragă Fabrian, explică Mary Wenner, ar trebui ca d-ta să fii cel căruia să i se încredințeze conducerea cercetărilor, fiindcă ești singurul bărbat potrivit pentru dezlegarea acestei enigme. Vorbea tandru ca o logodnică, și d-l Milder nu opunea decît o rezistență palidă. Am fost mai mult decît surprinsă cînd mi-ai povestit că ai avea cincizeci de ani — după înfățișare judecînd, nimeni nu-ți dă mai mult de treizeci. Ai mult mai multă experiență decît ceilalți și pe deasupra, jurist fiind, ești și avizat asupra tuturor trucurilor.

— Ei, nu chiar așa, obiectă Milder, aducîndu-și aminte de un anume cec în alb. Dar d-ra Wenner nu luă act de vorbele respective.

— Și ce face de fapt acest așa-zis detectiv ? Îi ține hangul lui Alford și se scarpină în cap. Nu-i așa, Fabe ?

— Te rog să nu-mi spui Fabe, reacționează el slab. Dacă trebuie să faci uz de prenume, atunci rostește-i toate silabele.

— Pe cînd dumneata ești un bărbat de lume, Fabrian, — tînăra accentuă silabele — așa că...

Se auzi pocnetul unei împușcături și ceva se înfipse cu zgomot ușor la picioarele bărbatului.

Se aplecă și scoase acel ceva din pămînt — era un glonț.

— De unde naiba vine ăsta ?

Ochii săi priveră în sus, către bolta corească, dar avionul care avea să apară mai tîrziu și care n-avea nimic în comun cu aceste misterioase exerciții de tir, nu se arătase încă.

Dick Alford auzise și el împușcătura.

— Dumneata ai tras, d-le Milder ? strigă el, alergînd spre cei doi de-a curmezișul pajiștei.

O nouă pocnitură ! De astă dată însoțită de o ploaie de frunze desprinse din pom.

— Se trage dinspre ruine, se auzi strigătul polițistului care patrula în acea porțiune a parcului.

Cînd detună și cea de-a treia împușcătură, Dick urca deja în fugă costișa, — și acum reuși să constate foarte exact că trăgătorul se afla în turn.

Din fericire, la fața locului se aflau deja pregătite niște lanterne și cîteva din uneltele ce urmau să-i servească fierarului pentru spargerea ușii. Tînărul aprinse îndată o lanternă și acționă cu limba cea mică a bri-ceagului asupra resortului tainic; coborî treptele în goană... ajunse într-o încăpere goală.

Își încercă norocul cu ușa misterioasă — la fel ca și data trecută, era închisă.

— Coboară, Milder, strigă el peste umăr, cînd auzi apelerile acestuia. Nu-i nimeni aici.

D-l Milder coborî agil treptele acoperite de mușchi, și privi în juru-i cu ochii săi inteligenți și pătrunzători.

— Ia uitați-vă la lespedeza asta, d-le Alford, îl invită el deodată pe Dick. Nu prea seamănă cu celelalte! S-ar prea putea să astupe o intrare, răsucindu-se pe un fel de pivot. Iar în acest caz, e aproape sigur că stă în poziția actuală susținută de o grindă transversală.

Se lungi jos, apăsîndu-și urechea pe rostul dalei.

— Nu se aude nimic. Dar... Nasul său filtră cu atenție aerul. Acolo jos arde o lampă cu petrol sau a ars pînă de curînd.

Dick se întinsese deja lîngă el.

— Da, ai dreptate, confirmă el și strigă sonor Leslie!

Nici un răspuns! Strigă din nou... Iarăși în zadar.

— O clipă, d-le Alford. Aduc sculele înapoi.

Din camera turnului Milder reveni îndată cu două ferăstraie de tipul celor „coadă de șoarece“ și cu încă o lanternă.

— Presupun că grinda transversală e din lemn de stejar — constructorii epocii aceleia foloseau extrem de rar fierul.

Cei doi bărbați își dezbrăcară hainele, își suflecară mînele, și cele două pînze subțiri ale ferăstriailor își începură munca în spațiul îngust dintre dale.

— Vedeți că am dreptate — este într-adevăr din lemn! se auzi după un timp glasul triumfător al lui Milder.

Dar lemnul opunea o rezistență grozavă, și cu mult timp înainte ca grinda să fie secționată măcar pe jumătate, transpirația le șiroia deja pe frunte.

Intr-un târziu, pământul care se afla între cele două dale începu să dispară; mai întâi pe partea lui Dick, imediat însă și din fața celuiilalt ferăstrău. Răzbiseră! Milder își puse piciorul pe marginea lespezii, și aceasta prinse să se rotească.

Mirosul petrolului ars deveni acum pregnant. Dick își coborî lanterna în deschizătură și încercă să deslușească ce se afla acolo. O masă, o armă pe jos — altceva nimic.

— Leslie!

Tăcere.

Coborî cu inima strânsă.

— Leslie!

Un ecou batjocoritor veni din văgăuna cea mică de la capătul tainiței. Bărbatul și femeia care cu cinci minute mai înainte se luptaseră îndârjit, dispăruseră...

LVI

FINTÎNA INTERIOARĂ

— LESLIE!

Răgușit de teamă, îi strigă numele iar și iar. Lângă pat descoperi doi pantofi mici, și lângă puț văzu trei cartușe goale.

Apoi — ridicînd lanterna — observă treptele de fier. Iată drumul pe care apucaseră cei doi!... Își luă elan, se prinse de fierul de jos și începu să urce, fără să-i pese de scrișnetele elementelor mîncate de rugină.

— Nu, o evadare prin puț nu e cu putință, spuse el abătut lui Milder, cînd reveni lîngă acesta cu respirația tăiată. Un grilaj barează totul. Sînt convins că d-ra Gines, văzînd petecul de cer, a tras cele trei focuri pentru a-și semnaliza astfel prezența.

Cu un gest de disperare, Milder își trecu mîna prin părul cărunt.

— Dar unde, pentru Dumnezeu, s-au putut duce?...

Între timp apărură și Puttler cu unul dintre oamenii săi de la Scotland Yard, și citeșipatru ciocăniră fiecare centimetru pătrat al pereților și al pardoselei. Nicăieri însă un sunet care să trădeze un gol dedesubt! Nicăieri nici cel mai mic orificiu, exceptînd deschizătura prin care se scurgea apa izvorită din stîncă. Vrură să cerceteze și porțiunea de podea care se afla sub masa cea grea. Tăblia ei groasă era susținută de trei elemente curbe, care se ridicau dintr-un enorm soclu de stejar. Dar puterile unite ale celor patru, nu izbutiră să-l cîntească defel.

— Curios, mormăi Milder, privind greoaia mobilă. De ce n-o fi orizontală?

Și de-abia acum băgară de seamă că însăși podeaua avea o ușoară pantă.

Întrucît apăruse și fierarul, Alford propuse ca mai întîi să se forțeze ușa cea îngustă din încăperea de sus.

Răngile și dălțile, pîrghiile de fier și levierele, trebuiră să muncească mai bine de o jumătate de ceas, înainte ca o plosnitură înfundată să anunțe că încuietorea cedase. Se aflau în fața unei încăperi nu prea mari, asemănătoare cu cea pe care o descoperise Mary Wenner. Dar băncile laterale lipseau, iar lanțurile și cătușele ruginite trădau că în vremuri de mult apuse cămăruța servise drept temniță. Într-unul din colțuri, un schelet albicios își sticlea dinții către ei. Cine să fi fost nefericitul, care, departe de lumina aurie a soarelui, trebuise să sfîrșească atît de îngrozitor în această celulă subterană?...

În mijlocul încăperii se afla un orificiu mare, circular, din care răzbăteau zgomotul unor picături de apă.

— O fîntînă! spuse Dick Alford, cînd, iluminînd deschizătura cu lanterna, observă undeva în adînc li-

cărul unui reflex. O fîntînă interioară, așa cum se găsesc aproape în fiecare construcție veche.

Își legă lanterna de o frînghie și — cu băgare de seamă — o lăsă să lunece în jos ; la vreo cincisprezece metri, lampa cea mică întîlni suprafața apei. Bătrînii fîntînari făcuseră o treabă excelentă, fiindcă pereții acoperiți de mușchiul verzui păreau a fi în perfectă stare. Și acum inima lui Dick avu o sincopă din peretele, în aparență compact al fîntînii, țîșni o mîină, o mîină albă și subțire — pe care scintea un briliant bine cunoscut lui. Frînghia scăpă degetele sale tremurînde și lămpașul se stinse cu un sîsiit înăbușit.

— Lanterna cealaltă ! strigă Dick. Și o frînghie, repede !

Dar frînghia pe care o scăpase în fîntînă fusese singura, și i se păru că trecuse o veșnicie, cînd, în fine, apăru omul lui Puttler cu o funie pe care o adusese de la castel. De-ndată ce un capăt al ei fusese prins de o rangă, ancorată la rîndul ei de-a curmezișul cadrului ușii, tînarul începu să coboare.

— Stop !

Acolo unde se arătase mîina lui Leslie, se găsea o mică deschizătură dreptunghiulară... Dar mai erau și altele asemenea, care, practicate la intervale regulate, alcătuiau un fel de spirală ce urmărea peretele fîntînii — pare-se, un fel de răsufllători ale unui gang interior.

— O rangă !

Cu toarta lămpașului între dinți, Dick încercă să mărească fanta de acrisire, dar trebui să se convingă curînd că blocurile acestea de piatră abia prelucrate, nu puteau fi dislocate decît cu dinamită.

— Depărtați-vă de perete — repede ! strigătul puternic al lui Milder reverberă sinistru.

Second Son văzu o mîină năclăită de murdărie care țîșnea dintr-o răsufllătoare, mai apucă să vadă și scînteierea tăișului, și simți cum funia cedcă rapid, pe măsură ce toroanele erau tăiate una după alta. O smucitură, și căzu, căzu pînă cînd apa rece ca gheața îl înghiți.

Cînd, pe jumătate incremenit de frig, reuși să iasă la suprafață, văzu oscilațiile unei lanterne ce cobora spre el și-l auzi pe Milder țipînd

— Prindeți-vă de capătul corzii, ca să vă mențineți mai ușor. Imediat vine și frîghia !

Dick se supuse mecanic. Ochii lui se zgîiau spre deschizătura cu pricina ; tot așa făcea și Puttler, care, sus, se întinsese pe burtă, cu capul și umerii răsărind peste marginea puțului ; țintea cu revolverul său asupra locului de unde apăruse mina !

Acum cobora spre el și frîghia care-l susținuse inițial, dar Alford avea impresia că viața i se va stinge totuși în închisoarea aceasta lichidă. Frigul glacial al apei începuse să-i paralizeze picioarele și urca, încet, încet, spre inimă...

Dick ! se auzi o șoptă deasupra capului său, venind din deschizătura cea mai de jos, agață-te de mîna mea !

Deja pe jumătate în pragul leșinului, tînărul își întinse brațul, simți că e prins de încheietură... apoi își pierdu cunoștința.

Cînd își reveni, se afla întins pe iarbă, iar deasupra lui se boltea cerul albastru, din care cobora lumina mierie și caldă a soarelui tomatie.

— Unde-i Leslie ? întrebă el, ridicîndu-se în coate.

Cei din juru-i se priviră descumpăniți. Delira oare ?...

— Puttler, cum am ieșit de acolo ?

— Milder v-a scos ; l-am coborît cu funia.

— Dar Leslie îmi susținea încheietura mîinii, strigă Alford surescitat. Nu se poate să nu fi văzut lucrul acesta, Puttler.

Detectivul dădu din cap, negînd.

— Am văzut cum încercați să vă prindeți cu stînga de deschizătura cea mai apropiată.

Clătînîndu-se, Dick se ridică greci și, cu un gest obosit, își trecu mîna peste frunte. Visase ?... I se năzărise ceva din pricina unui început de agonie ? Bine, dar inelul ?? Ar fi putut să jure că pe mîna ce se întinsese să-l ajute scînteiasă briliantul lui Leslie. Nu, nu avusese halucinații ! Undeva, în măruntaiele pămîntului, se afla făptura pe care o iubea — și nu era în stare să facă nimic pentru salvarea ei.

LVII

STRÎNSOAREA NEMILOASĂ

LESLIE GINES ERA SIGURĂ CĂ GRINDA transversală de stejar nu va ceda. Îndrăzni chiar să se așeze, dar își apăsă cu disperare mâinile pe urechi, pentru a nu mai auzi urletele celui care parcă turbase de mînie. Probabil că pradă unui asemenea acces, Harry ucisese mai întîi pe Thomas, în continuare își devastase apoi dormitorul, ca după aceea, prins de panică, să se refugieze în vîgăuna sa. Încercă să-și lase mâinile în jos. Da, slavă Domnului, dezlănțuirea zgomotoasă mai scăzuse în intensitate; omul gemea și suspina acum, ceea ce era totuși suportabil.

Răsufîind ușurată, Leslie aruncă o privire ceasului timpul prînzului. La ora aceasta era imposibil să nu se aflu cineva în parc, astfel că se ridică pentru a aduce la îndeplinire un anume plan în care își pusese mari speranțe. Stînd sub puțul obturat de grilaj, slobozi trei împușcături spre tîria cerului, care se strevedea albastru prin caroiajul zăbrelelor. Cel de-al treilea glonț atinse una din bare, și iscă un sunet amintind de zumbitul unui bondar.

În încăperea de deasupra era liniște acum. Deodată se auzi însă vocea lui Harry — tonul era scăzut, rugător cumva.

— Leslie ?

Pentru a-i desluși mai bine spusele, fata urcă treptele.

— Vor veni înapoi, Leslie. Nu-i așa că vei spune că nu ți-am făcut nici un rău ?

— Cum să nu — îl asigură ea cu ardoare.

La scurt timp după asta se auzi hîrșit de pași, apoi iar vocea lui Harry.

— Hello, Dick ! Sper că nu ți-ai făcut prea multe griji din pricina noastră, bătrîne ?

Leslie nu-și mai acordă răgazul de a asculta și răspunsul. Trase zorită de grinda de stejar, și în secunda

următoare intrarea era deblocată. Ajunse sus de-a bușile — întineric beznă !?

— Dick ! strigă ea.

Cineva o prinse brutal de mină, și, îngrozită, își dădu seama că tropotul de pași și discuția nu fuseseră decît o manevră a temnicerului ei.

Intr-una din mîini, fata mai ținea încă arma, dar mai-nainte ca s-o poată îndrepta spre el, Harry i-o smulsese. Obiectul căzu cu zgomot pe lespezile podelei.

Rezistența ei deveni din ce în ce mai slabă, confruntată cu strînsoarea unor brațe care păreau că dispun de puteri supraomenești...

— O să coborîm din nou, îi șopti el. A, în sfîrșit, în sfîrșit aflu și eu adevărul. Deci Dick e cel pe care-l iubim, pe dragul de Dick îl vrem !

Chicotind ușurel, o duse pînă la capătul de sus al scării.

— Vrei să te cobori singură, sau e nevoie să-ți dau brînci ?

Cu genunchii tremurînd, fata refăcu drumul în sens invers ; Harry o urmă îndeaproape, oprindu-se doar o clipă pentru a așeza grinda la loc.

— Stai jos ! Arată spre jîlțul acela înalt, atît de asemănător cu un tron, și Leslie se supuse. Chipul ei era acum palid ca al unui mort, ultima pîlpîire de curaj i se stinsese. Știi ce-ai făcut, Leslie ? L-ai tratat cu dispreț pe Harry, cel de-al optsprezecelea conte de Chelford, viconte de Carberry ; ai conspirat cu cei care îl urăsc. Iar această vină nu poate fi ispășită decît prin moarte.

Vocea lui avea un tremur. Leslie bănuî că în felul lui de smintit, de om bolnav, îi părea rău de ea, că regreta și deplîngea necesitatea inexorabilă a morții fostei sale logodnice. Tînăra întinse mîna spre el, implorîndu-l... În aceeași clipă bărbatul se năpusti spre ea și îi încheștă gîtul.

Deasupra lor răsunară pași. O voce adîncă. Dick !

Mîna stîngă a lui Harry căută îndată lampa și o stinse. Și acum, cu ultimele puteri născute de disperarea cea mai cumplită, Leslie izbuti să se elibereze din nemiloasa strînsoare. Dar mai înainte ca din gîtlejul chiuuit să poată ieși un sunet, omul se aruncă din nou

asupra ei. Degetele asasine își începură iar strînsoarea, și fata se trezi împinsă spre masă, aproape răstignită pe tăblie ! Probabil că trebuia să urmeze moartea !! Un vuiet puternic în urechi, scînteii jucînd în fața ochilor...

Leslie simți cum masa greoaie ce împodobise cîndva refectoriul prinde să se miște, la început mai încet, apoi din ce în ce mai repede, lunecînd pe direcția axei longitudinale. Mîinile lui Harry se desfăcură de pe gîtlejul ei. Fata auzi zgomotul provocat de izbitura unui corp, un geamăt... dar pasul ei următor călcă în gol. Nu putea decît să bănuiască adîncul ce se căsca dedesubt, și în ciuda tuturor strădaniilor de a-și redobîndi echilibrul, se rostogoli și alunecă pe niște trepte care, rînd pe rînd, se dărimară sub greutatea ei, pînă cînd picioarele i se sprijiniră pe ceva moale.

LVIII

FRÎNGHIA TĂIATĂ

INTUNECIMIE DE NEPĂTRUNS ! NICI un sunet nu venea de sus — postamentul cel greu al mesei lunecase înapoi, la fel de exact ca în urmă cu sute de ani, cînd Călugărul Negru era atît de mulțumit de această deschizătură, care în același timp era și o poartă de scăpare.

— Cum s-ar putea face lumină aici ?! se întrebă Leslie suspinînd, și dintr-odată îi veni ideea să-l scoțcească pe bărbatul care zăcea nemișcat. În buzunarul vestei găsi o cutie — chibrituri, cum o trăda zurelul conținutului, apoi însă degetele ei dibuiră în buzunarul fracului un obiect dur și plat — lanterna electrică a lui Harry

Lumina acesteia îi arătă fetei că se află la piciorul unei scări de lemn, ale cărei trepte putrede se rupseră din pricina impactului. Undeva, la mijlocul ei, mai rezistase doar un fragment din balustrada sculptată.

Aidoma unor ciorchini de struguri, ciuperci cenușii spînzurau de tavan ; băltoace de apă umpleau denivelările podelei. Dar speranțele lui Leslie începură să se anime iarăși, cînd văzu la dreapta și la stînga cîte un gang îngust.

Fasciculus luminos al lanternei se reîntoarce la Harry. Murise oare?... Îngrozită, zări buzele învinețite care tăiau cu o dungă orizontală chipul palid, pătat de sînge. Mîna ei tremurîndă se vîrî sub vestă Slavă Domnului, inima bătea !

Îi spălă fața cu băgare de seamă, și-n vreme ce-i lega rana cu o fișie de mătase ruptă din rochie, bărbatul deschise ochii.

— Ce s-a întîmplat, Leslie ?

— Masa a prins să lunece, și noi am căzut prin deschizătura astfel apărută.

Harry își găsi ochelarii, rămași ca prin miracol intacti și și-i puse. Cu ajutorul fetei, izbuti să se ridice ; examinează plafonul chiar deasupra treptei celei mai de sus, răsăreau de acolo două tije lungi de lemn.

— Asta trebuie că sînt minerele care acționează de aici asupra mesei. Dar n-au cum să ne folosească, Leslie ! Patru metri înălțime, și scara năruită ! Dar de fapt cum am ajuns noi printre zidurile astea ? Se uită în jur îndispus. Hai să vedem ce-i cu gangul din stînga !

Gangul se dovedi a fi de fapt un urcuș abrupt, care se învîrtea — în maniera unui tirbușon — mereu în aceeași parte. Deodată fata se opri. Un ușor licăr de lumină se făcu observat, și cînd ea se aplecă, zări o deschizătură dreptunghiulară, acoperită în partea cealaltă de o perdea de plante acvatice, prin care se cernea o lumină gălbuie. Continuară să urce încet — Harry era într-o condiție fizică atît de precară că trebuia să se sprijine de umărul ei — și trecură pe lîngă alte trei asemenea fante, din care cea mai de sus, neacoperită de vițe, lăsa să treacă un ușor curent de aer. O înșelau oare ochii sau prin fața găurii pendula o frînghie ? Își trecu mîna prin deschizătură pentru a încerca să tragă spre sine obiectul. Deodată însă, frînghia dispăru, și cu ea și luciul acela galben. Deci totul nu fusese decît o nălucire a nervilor ei suprasolicitați !...

— Nu mai pot, gemu Harry Clătinându-se, ajunsse lângă perete și lunecă la pământ, unde rămase ghemuit cu capul în piept.

— Poți rămîne o clipă în întuneric ?

Lordul Chelford dădu din cap afirmativ Leslie continuă repede ascensiunea, pînă cînd ajunsese la o galerie îngustă, perfect dreaptă și cu pereții căptușiți cu plăci de gresie. Plină de noi speranțe, își grăbi pașii. Dar ce era asta ?... Un zid puternică se ridica în fața ei și împiedica orice înaintare. N-avea de unde să știe și nici n-avea cum să ghicească adevărul se afla în fața bariadei pe care, răzbunător, lordul Chelford o ridicase în calea rivalului său, a omului cu sutana neagră.

Dezamăgită, Leslie făcu calea întoarsă. Cînd se apropie de locul unde îl lăsase pe Harry, îl auzi chicotind ușor.

— Leslie, îi șopti el. Nici nu bănuiești cît de binevoitor s-a arătat norocul față de mine.

Urechea ei surprinse sunetul unor voci, și una dintre ele era în mod sigur a lui Dick !

— Dar ce s-a întîmplat ' se interesă ea, ascunzîndu-și cu greu emoția.

Iar chicotitul acela neliniștitor, dement.

— Am văzut funia lunecînd prin fața orificiului și mi-am amintit la timp de asta. Rînjind, îi arătă bri-ceagul.

Leslie simți că i se oprește respirația.

— Și de funia asta... atîrna cineva ?

Harry confirmă solemn.

— Dușmanul de moarte al meu și al omenirii Richard Alford.

Fără să mai spună vreun cuvînt, fata literalmente că zbură în josul galeriei, rotindu-se în vârtejul spiralei amețitoare. Ajunsă la fanta cea mai de jos, în-genunche și smulse perdeaua vegetală.

— Dick ! Agață-te de mîna mea !

Acum putu să-l vadă ; chipul său era palid și crîspat.

Își trecu mîna prin deschizătură și prinse o încheietură înghețată. Apoi o smucitură brutală o trase înapoi Harry o ajunsese din urmă. Un plescăit puternic fu ultimul zgomot pe care-l mai auzi, înainte de a-și pierde cunoștința.

LIX

PERIPLUL SUBTERAN CONTINUĂ

CÎND SE TREZI O ÎNCONJURĂ O LINIȘTE mormîntală. Pipăi în dreapta și în stînga... Nimic alt decît stîncă aspră. Deodată degetele ei se loviră de ceva rece și neted. Era briceagul lui Harry.

Totul reveni brusc în fața ochilor ei lăuntrici. Dick în apa cea atît de rece, Dick luptîndu-se cu moartea, ba poate deja mort! Își strînse palmele atît de tare, că unghiile pătrunseră adînc în carne, și durerea aceasta o feri de un nou leșin. Încetul cu încetul, prinse să gîndească mai liniștit. Dick n-avea cum să fie singur, așa că însoțitorii săi făcuseră desigur tot ce era posibil pentru a-l salva.

Cînd își căută batista pentru a-și șterge de pe frunte transpirația pe care spaima i-o așezase acolo, dădu peste o cutiuță. Dar era atît de epuizată, că trebui mai întîi să treacă un timp pînă cînd izbuti să aprindă primul chibrit.

Departe, foarte sus, tavanul; pereți îndoți spre interior, ducîndu-te cu gîndul la forma unei clepsidre; podeaua din piatră cioplită grosolan! Unde se afla oare?...

Ecoul anunță niște pași ce se apropiau. Puse bine briceagul și așteptă.

— Iar în formă, Leslie? întrebă Harry Chelford. Acum părea complet normal. Nu te supăra că te-am lăsat singură; m-am dus să caut o ieșire de aici.

— Unde ne găsim?

— Habar n-am. Cînd ai leșinat, te-am luat în brațe și coborînd pe gangul acela șerpuit, am ajuns în vîgă-una asta curioasă — să știi că nu ești deloc ușoară, adăugă el cu un soi de naivitate, care aproape că-i smulse tinerei un zîmbet. Știi, Leslie, mi-a venit o idee. Găurile astea de aerisire pe lîngă care am trecut, se află în peretele unei fîntîni, și sînt convins că tezaurul

se găsește pe talpa acesteia. De-am putea ieși de aici ca să pot discuta cu Dick. Atît de inteligent cum e, ar fi imposibil să nu găsească foarte repede gura puțului.

— Și ai descoperit vreo ieșire, Harry ?

— Nu. Am ajuns într-un labirint, din care cu greu am reușit să revin aici... O Doamne ! În ce hal îți sînt picioarele !

Picioarele lui Leslie, tumefiate și însîngerate, de care spînzurau ciorapii făcuți ferseniță, ofereau într-adevăr un aspect lamentabil. În clipa următoare Harry își dăduse deja pantofii jos.

— **Incaltă-1** pe aceștia, îi porunci el, și cum fata sovăi, bărbatul îngenunche și îi virî degetele în pantofi. Dar n-am verificat încă totul, continuă el, mai rămîne să vedem ce-i cu gangul din dreapta. Din păcate, e parțial astupat, și stîncă arată destul de friabilă. Dar care o fi fost pricina leșinului dumitale, Leslie ?

— Nervii, pesemne.

Era inutil, ba poate chiar și primejdios, să-i povestești adevărul.

— Mi-am închipuit eu. Și fiindcă văd că te simți mai bine acum, hai să începem cu călătoria noastră de recunoaștere.

O luă înainte, stingînd cînd și cînd lanterna, pentru a cruța bateria.

— Complexul acesta ciudat de construcții nu e de sorginte anglo-saxonă, ci trebuie pus în relație cu populația străveche a Britaniei. E într-adevăr un sentiment fabulos să treci prin aceste galerii cioplite de oameni cavernelor. O să-l rog pe Dick să asigure iluminarea electrică a acestei lumi subpămîntene, și după aceea o voi dona statului.

Urmăriseră probabil aproape o jumătate de oră traseul culoarului care urca neconținut, cînd Harry se opri. În fața lor se afla o aglomerație de sfărîmături de rocă, atît de înaltă, încît între vîrfurile ei și tavan, de-abia mai exista un spațiu prin care cineva ar fi putut înainta tîrîș.

— Sîntem pe drumul cel bun; spuse tînăra respirînd uşurată. Simţi curentul de aer ?

— Bineînţeles.

Unul după celălalt, se strecurară cu băgare de seamă prin trecerea aceea strîmtă. O umbră neagră trecu fulgerător pe lîngă ei, aşa că Leslie se dădu brusc înapoi, tipînd.

— Nu trebuie să te temi ! o linişti Harry. Nu-i decît o nevăstuică. Şi pe acolo pe unde o nevăstuică poate intra şi ieşi, merită să ne încercăm şi noi norocul.

După ce degajară porţiunea mai îngustă reuşiră să înainteze. Gangul se lăţea şi-i conduse într-o încăpere tetragonală. Din tavanul boltit coborau stalactite care luceau feeric, iar pe pereţi se prelingeau mici pîrîiaşe de apă extrem de rece.

— Cît de puternice sînt aceste picături şi cum au străpuns piatra ! exclamă Harry, arătînd puzderia de găuri mărunte care ciuruiau podeaua. Apoi traversă cu paşi repezi încăperea şi dispăru în galeria care continua oarecum aliniamentul gangului.

— Vino, vino ! îl auzi ea îndată jubilînd. Lumina zilei !

Leslie se repezi într-acolo, şi prima senzaţie pe care o avu fu cea a unei călduri binefăcătoare.

Deasupra lor se deschidea o crăpătură naturală a stîncii, cînd atît de lată că un bărbat putea înainta tîrîş, cînd atît de îngustă încît abia puteai să-ţi treci mîna pe acolo. Iar la capăt strălucea cerul albastru...

— Iată şi explicaţia aerului proaspăt pe care l-am simţit adineauri, Leslie. Hai să vedem încotro ne duce galeria.

Nu ducea prea departe. După cîtiva metri ajunseră la capătul ei — în faţa lor se ridica un perete de stîncă...

Se priviră năuci.

— Trebuia să ne întoarcem în galeria de unde am venit, rosti Harry îngrijorat.

Cuvintele de-abia spuse şi primii paşi de-abia făcuţi, bubuituri şi vuiete surde ajunseră la urechile lor stîncă de sub picioare se cutremură, şi din gangul de

dincolo de încăperea în care se aflau stalactitele răbufni o trîmbă de fragmente mărunte de stîncă și de praf.

— Așteaptă, Leslie.

După cîteva minute Harry reveni.

— Stîncile care alcătuiau tavanul s-au prăbușit la vreo cițiva zeci de metri mai încolo, raportă el și vocea îi tremura. Leslie, cred că sîntem iremediabil pierduți.

LX

DEUS EX MACHINA¹

O BAIE FIERBINTE ȘI O MASĂ CONSISTENTĂ, dar ale cărei imbucături riscară mai tot timpul să i se oprească în git, îl restabiliră în oarecare măsură. Mai exista o speranță, chiar dacă nu era decît una foarte slabă. Trimisese administratorul adjunct la Londra pentru a aduce dinamită, dar cum explozivii nu se vînd la teighea în felul în care se face cu brînză sau cu untul, trebui ca mai întîi omul să îndeplinească fel de fel de formalități și să obțină nu știu cîte aprobări, pînă cînd reuși să anunțe telefonic la Fossaway că era în posesia bizarului material.

Însoțit de Puttler și de Milder, Dick Alford tocmai se îndrepta iarăși spre mănăstire, cînd detectivul zări deasupra lor un monoplan, care, după ce execută două bucle măiestre, se angajă într-un picaj temerar.

— Cred că primim o vizită, spuse el surprins.

Și într-adevăr, avionul reuși o aterizare care confirma talentul remarcabil al zburătorului, și după ce mai rulă duduind cam o sută de metri, se opri la capătul Poienii Lungi. Un bărbat se extrase din carlingă Arthur Gines !

---

¹ Deus ex machina — Un zeu într-o mașinărie (lat.) Expresie ce semnifică o apariție fericită și neașteptată, care dă o întorsătură bruscă și o dezlegare favorabilă unei situații dificile.

Fruntea sumbru încruntată a lui Milder îi stîrni un ușor zîmbet.

— Iată suma pe care ți-o datorez, d-le Milder, spuse el, smulgînd un teanc gros din buzunarul combinezonului său de zbor, asta în cazul că francul nu s-a devalorizat de cînd am luat startul de la Paris. Ce înseamnă să împrumuți cuiva niște bani „cu inima curată“ — așa cum ai făcut d-ta ! Scurta mea ședere pe Continent a fost mai mult decît fructuoasă, și norocul unui anume Steele s-a dovedit a fi mult mai mare decît ghinioanele însumate ale lui Arthur Gines. Mi-a reușit, în fine, lovitura cea mare pe care am așteptat-o atîta amar de vreme. Am izbutit să fac să sară o bancă în aer — d-le Puttler, nu Banque de Paris !, ci cea a cazinoului — așa că sînt în situația fericită de a-mi achita datoriile, mulțumindu-i încă odată d-lui Milder. Și dacă nu-mi primește gratitudinea, de-aia nu mai pot !

Ex-șeful de birou luă tăcut pachetul în primire, în vreme ce exuberantul Gines se răsuci spre Alford.

— Cum am citit toate ziarele englezești pe care am putut să pun mîna, am aflat ascară și despre dispariția lui Leslie. Oricum, voiam 'să revin acasă, dar știrea m-a făcut să iau legătura cu Aeroclub de France, astfel că în noaptea trecută — punînd în mîna cuiva o mică parte din suma cîștigată la joc — am ajuns proprietarul avionului de colo. Care-i situația ? Ați găsit-o pe Leslie ?

Dick îi înfățișă pe scurt întîmplările care avuseseră loc în ruinele mănăstirii. Cînd ajunse însă la proiectul său mai nou de eliberare a fetei, Arthur Gines îl opri îngrozit.

— Stop ! Stop ! Înainte de a mă dedica științelor juridice, am studiat cîteva semestre construcțiile subterane. Și pe baza cunoștințelor mele — fie ele și sumare — vă asigur că, acționînd cu explozivi pentru a mări vreuna din gurile acelea de aerisire, n-o să faceți altceva decît să provocați surparea întregului puț ; nu trebuie să uitați procesul de degradare lentă la care zidăria lui a fost supusă timp de sute de ani. Vai de cei care se vor afla în apropierea aceluia loc, atunci cînd veți declanșa explozia ! Haideți să văd și eu subteranele — că tot muream de nerăbdare să pătrund tainele lor...

Coborîră în încăperea unde se afla uriaşa masă de refectoriu, şi cînd Arthur observă că podeaua e înclinată, făcu un lucru pe care ei îl omiseseră. Se propti în ea. La început mai lent, apoi din ce în ce mai repede, mobila cea masivă prinse să lunece spre perete, aşa că Arthur de abia mai avu timp să-şi așeze tălpile pe soclu şi să-şi prindă mîinile de marginea tăbliei, cînd se căscă deschizătura din podea. Apoi masa parcurse drumul invers şi reveni la vechiul loc.

Repetă manevra, avînd grijă să blocheze mobila. Dick coborîse deja, în vreme ce ceilalţi încă mai asigurau colosul. Văzu scara sfărîmată, şi ceva îngust şi întunecat, zăcînd nu departe de ea. Era o fişic de mătase.

— Sîntem pe drumul cel bun, spuse el liniştit, cînd ceilalţi aterizară lîngă el. Milder, dumneata împreună cu Puttler o luaţi pe gangul din dreapta, noi ne ocupăm de celălalt.

Dar spirala aceea curioasă îi conducea la peretele transversal de care se izbise şi Leslie ; şi, la fel ca şi fata, Dick şi Arthur Gines făcură abătuţi calea întoarsă.

La piciorul scării de lemn distruse, ceilalţi aşteptau deja.

— Gangul din dreapta, sună relatarea lor, e complet astupat de nişte pietre căzute.

Şi soarele care cobora spre apus îşi aruncă ultimele raze asupra celor patru bărbaţi acoperiţi de praf albicios, care, cu disperarea pe chip, strecurîndu-se prin deschizătura turnului ajunseră iarăşi în lumea de sus. Aceleaşi raze mai aureau şi arcada cea spartă a ferestrei, care semăna mai mult ca oricînd cu un înfricoşător şi diabolic semn de întrebare...

Deodată, Arthur Gines, care se răsucise pentru a-şi ascunde lacrimile, se întoarse brusc.

— Alford, te-ai gîndit pînă acum la „Izvorul Dorinţelor“ ?

— Dumnezeuule ! strigă Dick agitat. Asta chiar că e o idee grozavă !

Şi cu nişte paşi enormi, mult în faţa celorlalţi, alergă spre rîu, traversîndu-l imediat. O nouă scînteie de speranţă se aprinsese în inima lui Dick Alford.

LXI

HELLO !

— CÎT E CEASUL ? ÎNTREBĂ HARRY.

Nu rostise o vorbă de două ceasuri, ci, cufundat în reflecții întunecate, zăcuse doar ghemuit la pămînt.

— Dă-mi lampa, îl rugă Leslie Gines și răspunse după ce arunca o privire ceasului brățară Șapte fără un sfert. Vai, Harry, mi-e așa de foame.

— Zău ? Mie de fel ; în schimb simt un fel de vid ciudat în cap. Dar tot nu mi-ai spus cum am ajuns în văgăuina asta groaznică ?!

— Ai fost foarte bolnav, Harry, replică tînăra cu blîndețe. Delirul provocat de febră te-a mînat înapoi.

Bărbatul începu să mediteze.

— Da, acum mi-amintesc, răsună glasul lui peste cinci minute. Am avut niște vise teribile... în general dorm foarte prost ; și cu toate astea, Dick se tot ră-țoiește la mine pentru că mă folosesc de balsamurile acelea. Da, e un om ciudat, bunul meu Dick, dar e totuși loial pînă la Dumnezeu.

A zecea oară poate, își îndreaptă iar lanterna spre tavan.

— Boltit și ăsta ! Un tremur îi străbătu corpul. Să sperăm că nu ni se întîmplă nimic.

— Bolta asta ține, încercă Leslie să-l liniștească. Și cînd vom fi în fine afară, organizăm o petrecere mare.

Bărbatul rîse încet.

N-o să ieșim nicicînd de aici. Aceasta-i sfîrșitul casei Chelford. Se gîndi cîtva timp. Dar nu ! Mai există și Dick ; el va prelua atît titlul cît și domeniul. Ce zici, Leslie, nu-i ciudat că s-a împotrivit întotdeauna proiectelor mele matrimoniale ? Aceasta-i singurul lucru pe care nu-l pot înțelege în cazul lui Dick, fiindcă el nu cunoaște nici invidia, nici gelozia.

— Cred că te înșeli, Harry. Voia doar să nu iei femeia care nu ți se potrivea.

— Ba nu, nici logodna noastră nu-i convenea, îi explică el indignat. Ori o fată mai bună ca dumneata nu cred că aş fi putut găsi. E adevărat că nu sînt eu de prea mare fală, dar oricum...

— Hello !

Vocea răsună puternic, de parcă aparţinea cuiva care se afla în interiorul încăperii. Leslie văzu cum însoţitorul ei tresare, gest care se transformă îndată în nişte contractări spasmodice ale întregului corp.

— Hello !

Aprinzînd lanterna, tînăra alergă spre locul din care zărise petecul acela de cer.

— Hello !

— Tu eşti, Dick ?

Şi de sus răsună un „Slavă Domnului !“ răguşit.

Din încăperea stalactitelor răsună însă acum un rîs demonic. De acolo o ameninţa primejdia cea mai mare : Leslie Gines era singură cu un nebun !

LXII

DEMOLAREA

DUNGA AURIE A APUSULUI DE SOARE se desena pe conturul deschizăturii.

— Harry e cu tine, Leslie ?

— Da.

— Ți-e foame ?

— Foarte tare chiar. Dar asta nu contează... pot să mai rezist şi douăsprezece ceasuri fără hrană. Ne aflăm într-un fel de peşteră şi n-avem cum să ieşim de aici, deoarece galeria s-a surpat în urma noastră.

— Şi cît de lungă e galeria asta ?

Leslie reflectă un moment.

— Cam patru sute de metri.

— Și ce distanță e de la racordul ei cu peștera în care vă aflați pînă la locul unde s-a prăbușit tavanul ?

— Cel mult nouă metri.

Tînăra n-avu cum să audă geamătul lui.

— Leslie !

— Da !

— Vezi că dau drumul unei corzi de care e prinsă o busolă. Va trebui să-mi spui în ce direcție se află capătul galeriei.

După un minut sosi și răspunsul.

— Exact spre apus.

— Și cîți pași sînt din punctul în care te afli acum, pînă la marginea peșterii ?

— Opt.

— Asta înseamnă că peștera se află chiar sub albia riului, concluzionă inginerul constructor pe care administratorul adjunct îl adusese cu sine de la Londra, cînd rezolvase și problema explozibilului.

— Și nu putem mări deschizătura acestui așa-zis „Izvor al Dorințelor“ ?

— Imposibil, d-le Alford. Lucrările de minare și derocare ar dura săptămîni în șir... Și mai apare riscul ca procesul de prăbușire al stîncilor, deja început, să evolueze imprevizibil...

Acum interveni și Puttler.

— Dar de ce n-am aduce Ravensrill-ul în albia sa inițială ?

— Asta e !! Exclamară la unison constructorul și Arthur Gines, strîngînd mîna enciclopedicului polițist.

Zece minute mai tîrziu, se vădi din plin și eficiența lui Mary Wenner, care pur și simplu se dezlănțui la telefon. Mobilizați de pe o rază de douăzeci de mile, toți întreprinzătorii disponibili puseră în mișcare coloane de căruțe, mașini și autobuze, ce se îndreptară spre Fossaway Muncitorii necesari se treziră aproape luați pe sus din case și cîrcumi, din cantine, cluburi și cinematografe. Cu fiecare oră numărul lor creștea, pînă cînd, scâldați de lumina rece a lămpilor de acetilenă, o armie de mai bine de o mie de oameni trudi febril la demolarea „Digului lui Chelford“

Masivul rambleu scăzu din ce în ce, astfel că la scurt timp după miezul nopții, Ravensrill-ul se revărsă spumegînd în vechea-i albie, pe care trebuise s-o abandoneze de atîtea veacuri. În urma lui rămase o masă întunecoasă de plante acvatice, din care țîșneau deseori săgeți argintii — păstrăvi și știuci.

Dacă dăm de stîncă, sîntem terminați, spuse inginerul. Dar aş jura că fundul albiei propriu-zise e constituit din nisip.

— Și din pietriș, completă Puttler.

— Nu, Sir. În Ravensrill nu s-a găsit nîci odată pietriș sau balast. Și e foarte bine că-i așa astfel vom înainta mai repede.

Galeria verticală începută fu pe dată sprijinită cu niște căptușeli de lemn, și de-abia se ajunsese la adîncimea de doi metri, că maistrul care conducea lucrările strigă

Prundiș !

— Probabil că doar o lentilă foarte subțire, explică surprins inginerul, care coborîse imediat scara și examinase neașteptatul depozit. Oricum, e vorba și de un material de foarte bună calitate.

Înaintarea se dovedi dificilă. Se trecu la ridicarea unui eșafodaj pe care se montară îndată niște scripeți, și Dick se folosi de răgazul acesta pentru a face o scurtă vizită la „Izvorul Dorințelor“.

— Tu ești, Dick ? răspunse Harry apelului său. Nu-mi arunci și mie o sculă oarecare, să vă ajut și eu din partea aceasta, lucrînd pe aceeași verticală ?

Și pentru a nu-i altera actuala dispoziție pașnică în care se afla, Second Son făcu îndată să coboare o rangă. Dar pentru nerăbdarea lui Harry treaba mergea prea încet, și cum fierul greu maniabil se și înțepeni de cîteva ori, criza deveni inevitabilă.

— Dar grăbește-te, la naiba ! Nu-mi convine să zac pe aici de pomană. Știi doar că mă așteaptă o grămadă de lucru manuscritele acelea...

Teama lui Dick spori. Cunoștea prea bine simptomele care obișnuiau să premeargă crizelor.

— Fii atent cum manevrezi rangă, îl avertiză el, ca nu cumva să te trezești îngropat sub niște blocuri de piatră.

Dar discuția fu continuată de Leslie, fiindcă Harry, de cum desprinsese ranga de coarda de care fusese legată, o și zbughise de acolo.

— Dick, n-ai cum să-mi faci rost de vreun tranchilizant pentru Harry? S-ar putea să fie nevoie de așa ceva...

— Așteaptă un moment. Se rezolvă imediat.

Medicul casei, care și el făcea parte din statul major convocat, îi dădu două tablete cafenii.

— Mulțumesc. Era tot ce spusese fata cînd hîrtia în care se aflau medicamentele căzu la picioarele ei.

LXIII

CÎND LEGENDA SE ADEVEREȘTE

HARRY SE MUNCISE ÎNTRE TIMP CU un bolovan ce i se păruse că are o mărime potrivită, și-l adusese de-a rostogolul din gangul surpat pînă la punctul ce-l interesa; suit pe acest „pedestal“, izbutea acum să acționeze cu ranga asupra unei porțiuni din plafonul boltit care i stîrnise interesul. La prima vedere, părea că este vorba de o rozetă alcătuită din șase părți simetrice. Lucra concentrat, astfel că fata avu acum timp din belșug pentru a examina mai cu atenție strania peșteră.

Niște deschizături nu prea mari și circulare, practicate la intervale regulate în pereți, îi stîrniră curiozitatea.

Dar de-abia după ce găsi un cîrlig lung de fier, atît de mîncat de rugină încît izbuti să-l frîngă cu mîinile, înțelese cel puțin una din destinațiile încăperii — temperaturile coborîte de aici oferiseră monahilor posibilitatea să-și conserve alimentele — și mai ales carnea!

De aici și strădania pe care și-o dăduseră să notezească foarte mult pereții și să amenajeze un plafon atît de artistic ornat.

Harry încă se mai muncea să introducă ranga într-o fisură.

— Dick n-are nici un zor să ne salveze, mormăi el mînios, ștergîndu-și transpirația.

— Sînt convinsă că te înșeli! ripostă Leslie. Opoziția fetei îl întărește și mai mult.

— Ești o smintită o repezi el. Toate femeile sînt niște smintite! Și dacă-ți spun că asta e o conspirație, pentru a... Se întrerupse brusc și își trecu mîna peste frunte. O, dacă aș fi adus cu mine portretul! Cînd mă gîndesc că din cauza dumitale a trebuit să-l las acolo și poate că porcul ăsta îl batjocorește acum!

Leslie privi spre tavan.

— Dar vād că ai înaintat binîșor, Harry, îl lăudă ea, și izbuti astfel să-i mute atenția de la subiectul incendiar pe care-l abordase.

— Să ai încredere în mine, Leslie — sînt singurul om din lume pe care te poți bizui! De-acum nu mai ai dușmani. Starețul Negru e mort, și sînt mîndru că l-am ucis, sînt mîndru că mi-am cîștigat dreptul la recunoștiința întregului șir de strămoși.

Încet, încet, tăișul răngii înaintase atît de mult în adîncul fisurii, că omul putea folosi acum instrumentul și ca pîrghie. Deodată piatra se lăsă puțin.

— Privește numai! exultă el strident. Iată un lucru de care Dick nu m-ar fi crezut în stare.

Se opintii iar cu toată puterea și piatra coborî destul de mult.

— Atenție, Harry, ca nu cumva să te răncască atunci cînd se desprinde de tot!

Încă mai era îndeajuns de rezonabil pentru a-i lua în seamă sfatul. Își schimbă poziția și continuă cu dislocatul, pînă cînd, deodată, unul din cele șase clemente simetrice ale rozetei se prăbuși zgomotos la podea. Îndată prinse să curgă și un puhoi de pietriș, iar bărbatul zgîndărind de zor cu ranga, grăbi și mai mult accasta.

Deodată, în movila de pietriș care se adunase pe podea, se văzu un luciu metalic — o cutiuță de staniu. Mai înainte ca ploaia de piatră ce continua să curgă să izbutească s-o acopere, Harry, întăritat la culme, o smulse de acolo și-i forță capacul cu ranga. Înăuntru se afla un ștergar de pânză aparent împăturit. Când voi să-l scoată din cutie, mâinile îi tremurară atât de tare, că Leslie interveni. Țesătura învechită ascundea în cutele ei ceva tare o sticlură !

Indată obiectul îi fu smuls din mână.

— Elixirul vieții ! gîfli el. Cerul fie lăudat !

Leslie se aplecă puțin, pentru a vedea mai bine conținutul. Dar bolnavul interpretează greșit mișcarea.

— Diavol ce ești ! scrișni el. Ești în cîrdășie cu Dick... vrei să-mi răpești viitorul ! Dar n-ai să izbutești asta niciodată !

Smulse bușonul de lemn cu dinții, duse lacom flaconul la gură... și-l goli pînă la ultima picătură.

— O, voi trăi veșnic ! Iar dumneata o să pieri. Să te găsească moartă aici și...

Un zgomot puternic îl făcu să se răsucească rapid. Prundișul continua să curgă așa cum o face nisipul într-o clepsidră ; dar acum căzuse ceva greu, asemănător unei luminări galbene, scurte și groase. Un alt obiect urmă. Apoi veniră cîte două și cîte trei, veniră cu zecile și cu sutele — un torent galben.

— Aurul ! răsună strident vocea lui Harry. Dar el n-o să-l aibă niciodată !

Brațul lui se ridică. În aceeași clipă Leslie se aplecă și smulgînd lanterna de pe jos, o izbi cu putere de perete.

Și-n vreme ce se tîra prin întuneric spre crăpătura din stîncă, auzi deodată în spatele ei un trosnet și un pîrîit, auzi cum ceva se sfărîmă și cade cu zgomot. Jumătate din planșeu cedase, iar pietrișul și aurul se năpustiră la vale, pînă cînd peștera aproape că se umplu...

Cînd îl dezgropară mai tîrziu pe Harry Chelford, mîna lui înghețată încă mai strîngea cu putere sticlura de cristal. Goală ! Iar în privința conținutului ei, nici cele mai detaliate analize fizico-chimice efectuate cu cei mai noi reactivi nu izbutiră să spună ceva !

LXIV

SE ANUNȚĂ UN VOIAJ ȘI NU NUMAI...

CITEVA RAZE DE SOARE SE FURI-
șară prin jaluzelele lăsate. Leslie Gines sări în sus, iar
în capul ei totul prinse a se învîrți frenetic. Apoi amin-
tirile o copleșiră, și închise ochii de parcă ar fi vrut
să alunge o viziune oribilă.

— În sfîrșit! exclamă Mary Wenner ușurată. Toți
cei din casă și-au făcut griji din pricina d-tale, chiar
și Fabe. Noroc că nu sînt o persoană geloasă!

— Cît e ceasul?

— Trei. Bine că n-a trebuit să trăiești tot tumultul
de afară. Peste tot doar muncitori terasieri, roabe și
cazmale! Se spune că treaba asta l-a costat pe Lumină-
ția Sa mai bine de douăzeci de mii de lire sterline.

Leslie o privi fără să priceapă.

— Luminăția Sa?

— Vorbesc despre Dick, explică domnișoara Wen-
ner. Tot la o jumătate de ceas a trimis pe cineva aici,
ca să afle dacă te-ai trezit. Fabe s-a întors azi-dimî-
neață la Londra.

— Fabe? A, d-l Milder! Un zîmbet mic se ivi
pe buzele lui Leslie.

— Da, ne-am logodit. Evident, nu fac parte dintre
tinerele care se aruncă de gîtul unui bărbat. Dar a știut
să mă convingă. Și hai să spunem lucrurilor pe nume
n-am încotro și trebuie să recunosc că Arthur a supor-
tat lovitura ca un adevărat bărbat.

— Care lovitură?

Logodna mea. A — domnișoara Wenner suspină
profund — uitasem că nu știi asta fratele dumitale
m-a iubit mult, foarte foarte mult chiar.

La o jumătate de oră după aceea, Leslie Gines —
încă destul de nesigură pe bietele ei picioare atît de
afectate de asprimea stîncilor — reuși să coboare totuși
scara interioară. Ușa biroului lui Dick era deschisă, și
văzu că tînărul se afla pe terasă, trîntit într-un foto-

liu comod de nuiete, cu o pipă scurtă în gură și răsfodind un teanc de hirtii pe care le ținea pe genunchi.

— O, Dick, arăți de parcă ai avea o sută de ani în plus !

— Și mă simt cu o mie de ani mai bătrîn, răspunse el, conducînd-o pe fotoliul său. Am reușit să ascund ziarelor cea mai gravă parte a tragediei. Bietul Harry ! Biata victimă !

— Victimă ? repetă ea mirată.

— Victima mamei sale. Tata a constatat alienația ei mintală de abia după nașterea lui Harry, și moartea ei a înlăturat una din marile griji ale vieții sale. Cealaltă grijă a fost Harry. Pe care am preluat-o eu după aceea. Cîte n-am încercat ! După ce mi-am dat seama că nu-l voi putea convinge să accepte un consult medical, am adus aici tot felul de specialiști în boli de nervi „camuflîndu-i“ în musafiri inofensivi... Zadar-nie ! Parcă intuindu-mi subterfugiul, Harry se arăta în perioadele respective perfect normal. În ultimul timp însă, accesele sale se întetiseră și nu mai aveau loc doar noaptea (pentru a explica oarecum urletele acelea sinistre, l-am „înviat“ pe Călugărul Negru iar mania persecuției i se exacerbase — mă considera cel mai cumplit dușman al său (vezi tentativa de a mă înjunghia) și devenise teribil de agresiv — vizînd nu doar persoana mea dar și pe ceilalți (gloanțele trase asupra-ți, uciderea lui Thomas). Chiar și aducerea detectivului Puttler de la Scotland Yard n-a mai reușit să împiedice deznodămîntul, fiindcă boala a evoluat foarte rapid și implacabil, perioadele de luciditate alternînd cu celelalte în care se considera frustrat, ajungînd astfel la adevărate explozii de mînie, la care — biata de tine — ai fost martoră și cărora era cît pe ce să le fii și victimă !...

Cît de ciudat totuși, că înainte de moarte i-a mai fost dat să vadă tezaurul Chelforzilor. Și cît de ciudat că nimeni n-a știut să găsească adevăratul înțeles al acelui pasaj din jurnalul de zi, care vorbește despre ce trebuie făcut în situația în care „seceta va mai ține“ Anul fiind în continuare foarte călduros, Ravensrill-ul a secat pesemne de tot. Probabil că bătrînul lord Chelford a găsit o gaură profundă în albia rîului, care re-

prezenta tocmai o altă ieșire din subteranele în care hălăduiseră cîndva oamenii cavernelor — depozitînd acolo lingourile sale de aur și enigmatică sticlură, după care a acoperit totul cu prundișul acela cu greutatea specifică foarte mare, adus tocmai de la Brighton — și pe care apa n-avea cum să-l antreneze.

— Ești foarte bogat acum, Dick, nu-i așa ?

Tînărul confirmă cu un gest al capului.

— Foarte, într-adevăr, trebuie să mai rezolv cîteva mărunțișuri, și după asta ne permitem să călătorim un an prin străinătate, pentru a uita de tot ce-a fost urît. Și dacă ești de acord, voiajul ar putea să fie și unul de nuntă. Ce zici, micuță Leslie ?

Tăcută, Leslie îi strînse mîna.

— SFÎRȘIT —

CUPRINSUL

I	La Fossaway bîntuie o fantomă	7
II	De vorbă la marginea lanului de griu	12
III	Îți interzic să te amesteci	15
IV	Aurul galioanelor și elixirul vieții	18
V	În zorii zilei, printre ruine	22
VI	Pagube, împrumuturi restante și somații de plată	25
VII	Propunerile d-lui Milder și ale d-rei Wenner	28
VIII	Nu poți pierde ce n-ai avut	33
IX	Despre un nou venit și despre panacuri	36
X	Priviri mistuitoare și urechi atente	40
XI	Om sărac, om sărac	42
XII	Despre cursele de cai și despre intențiile de viitor ale unui șef de birou	45
XIII	Cerere în căsătorie	48
XIV	Pescar în ape tulburi	52
XV	Unde sînt banii mei?	55
XVI	Fără scandal, Dick!	58
XVII	Lovitura în stil mare	60
XVIII	Fantasmagorie?	63
XIX	Al doilea avertisment	66
XX	Îngerul morții dă tircoale	71
XXI	Cînd Dick Alford zăvorește ușa	79
XXII	Scotland Yard-ul se implică	82
XXIII	Dick are dubii	85
XXIV	Atentatul	90
XXV	...și victima	93
XXVI	Domnișoara Wenner e vizitată	96
XXVII	Se încheie o alianță	98
XXVIII	Surpriza din tainică	104
XXIX	Prins!	108
XXX	Un oaspete nepoftit	111
XXXI	Și un altul neanunțat	114
XXXII	Izvorul dorințelor	117
XXXIII	Față în față cu adevărul	120
XXXIV	Există într-adevăr femeii minunate	123
XXXV	Milder insistă	128
XXXVI	Nici douăzeci și patru de ore	132
XXXVII	Aurul și pietrișul	134
XXXVIII	Asasinatul	136

XXXIX	Dick își va face datoria .	141
XL	Pumnalul lui Hubert de Redruth	143
XLI	Dispariția	144
XLII	Un cec în alb .	147
XLIII	Spre o viață nouă .	150
XLIV	Călugărul negru amenință	154
XLV	Doar șoareci și amintiri ?	159
XLVI	Captivul .	162
XLVII	Neînțelegeri banale sau dispute grave ?	164
XLVIII	Lady, Lady	167
XLIX	Fantoma cea neagră a Fossaway-ului lovește iarăși . .	172
L	Tras pe sfoară	177
LI	Rateul unui detectiv amator	179
LII	Primejdie de moarte	184
LIII	Am de gând să-mi vînd scump pielea	187
LIV	Rămii jos, viperă blestemată !	190
LV	Spovedania unui abate	192
LVI	Fintîna interioară	196
LVII	Strînsoarea nemiloasă	200
LVIII	Fringhia tăiată	202
LIX	Periplul subteran continuă	205
LX	Deus ex machina	208
LXI	Hello !	211
LXII	Demolarea	212
LXIII	Cînd legenda se adevărește	215
LXIV	Se anunță un voiaj și nu numai	218

ISBN 973-95883-6-0

Lei 550

COLECIA
SUSPENS
ED. GECOM

Editura GECOM

